MARY JAMES

Designer pentru moarte

Traducerea şi adaptarea în limba română

de ANCA STANCU

ALCRIS

Capitolul 1

Alix Smith puse jos receptorul cu o figură uimită, apoi sări de pe scaun si se repezi la uşa de sticlă care dădea spre hol. O trânti cu putere si-i strigă secretarei:

- Willie, niciodată n-ai să ghiceşti ce miracol mi s-a întâmplat! Ştii cine m-a sunat?

Domnişoara Willkinson dădu aprobator din cap.

- Nu sunt sunt la curent cu lumea modei, dar chiar şi eu am auzit de domnul Henri Duval. S-a prezentat când a sunat.

- Ai putea fi mai entuziastă, spuse Alix zâmbind misterios, aranjându-şi părul negru-albăstrui, pe care-l purta cu cărare pe mijloc. Avea pielea palidă arătând aproape anemic şi nişte ochi mari, albaştri-violeţi. Violetul predomina şi în îmbrăcămintea ei. Purta un costum elegant de culoarea irişilor.

- Marele Henri Duval, murmură ea. „Prinţul creatorilor de modă şi creatorul de modă al prinţeselor“! E uimitor de câţi

ani se menţine în top. Confecţiona haine pentru casa Regală şi pentru staruri de film, în vremuri când vedetele de astăzi nici nu erau născute.

- Şi acum vrea să îmbrace tot vedete? întrebă domnişoara Willkinson destul de înţepată.

- Poate că are o inimă tânără.

- Nu numai inima. Ştii prea bine ce îi mai place francezului.

- Drept să-ţi spun, nu ştiu, spuse Alix, dar aş dori să aflu! Zâmbi arătându-şi dinţii albi. Şi ai dreptate, vorbeşte cu accent cu toate că locuieşte de atâta timp în Anglia.

- Probabil urmăreşte numai filme franţuzeşti şi crede că accentul face parte din şarmul lui.

- Iţi voi spune cât de şarmant este deoarece îl voi întâlni. M-a invitat după-amiază la casa lui de modă.

- Adevărat? domnişoara Willkinson zâmbi la rândul ei. Să sperăm că are nevoie de o nouă campanie publicitară.

- Vrei să spui că nu are o publicitate corespunzătoare?

- Nu la fel de bună ca starurile noastre rock „Charli, Buze Fierbinţi“! răspunse ironic secretara.

- Pentru moment „Buze Fierbinţi“ sunt cei care-ţi plătesc salariul şi, chiar dacă aş avea încă zece clienţi, n-aş renunţa la ei. Sunt mascota mea.

- Mai degrabă l-aş alege pe domnul Duval ca mascotă.

- Eşti de modă veche, Willie, remarcă Alix. Luă de

pe birou scrisorile care-i erau destinate şi se reîntoarse în biroul ei.

Se aşeză confortabil şi începu să se gândească la întâlnirea cu marele designer. Oare ce i-ar fi spus dacă s-ar fi întâlnit în urmă cu trei-patru ani, pe când ea însăşi era designer? Nu de haine, ce e drept, ci de decoruri scenice. Nu era prea satisfăcută de munca ei, ar fi dorit să lucreze cu oameni deoarece era o persoană foarte sociabilă. Viaţa ei s-a schimbat când a întâlnit-o pe Dina Lloyd, o tânără actriţă în căutarea unui rol care s-o consacre. Cele două au ieşit de mai multe ori împreună. Ca să mai facă rost de bani, în timpul liber, Alix făcea fotografii pe care le publica în diferite reviste. într-una din ele apărură şi câteva fotografii ale prietenei ei. Imediat, Dina fu invitată la un interviu şi obţinu un rol destul de important într-o comedie.

- Regizorul a spus că a văzut pozele mele în revistă, îi spusese Dina. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

- Cu două bilete la premieră, glumi Alix.

- E destul de puţin. Voi fi însă foarte fericită dacă ai vrea să fii agentul meu publicitar.

- Dar nu ştiu nimic despre publicitate.

- Sunt sigură că ai să te descurci foarte bine. Nu vreau să aştept să capeţi experienţă. Te rog, încearcă. Nu ai nimic de pierdut.

Şi a încercat. Dina a fost primul ei client. Succesul a venit destul de repede. Dina a devenit o

vedetă şi asta a atras şi alţi clienţi.

-Visezi, Alix? Nu-ţi stă în fire. Sau te gândeşti la iubitul tău?

Allix ridică privirea spre asistentul ei. Peter North stătea în
faţa ei şi-o privea zâmbitor. Era înalt, brunet cu ochi albaştri, îmbrăcat pitoresc. Gura lui avea o expresie cinică şi Alix nu descoperise dacă cinismul era adevărat sau doar o mască studiată. Peter terminase istoria la Oxford, dar îşi dorea o carieră în publicitate.

- Iubitul meu e prea departe ca să mă gândesc la el, răspunse Alix zâmbind. Ultima scrisoare mi-a trimis-o din jungla amazoniană.

- Lumea e cu susul în jos. Exploratorii stau în biblioteci şi arhitecţii umblă de nebuni prin junglă!

Alix începu să râdă. Peter avea dreptate. Mark Watson, prietenul ei, era un arhitect care ar fi putut oricând să-şi găsească o slujbă bine plătită în Anglia. In schimb, el prefera să străbată jungla în căutarea unor temple pierdute.

- Am să-i scriu lui Mark ce ai spus, în următoarea scrisoare, promise ea. Dar aş dori să ai acelaşi umor şi în următoarea reclamă. E atât de plictisitoare!

- Ce crezi că pot găsi amuzant la o combină? Aş dori să scăpăm de aceşti clienţi plictisitori.

- Nu se poate. E cel mai bun client pe care îl avem la ora actuală.

Peter îi cercetă biroul cu privirea.

- Nu găsesc fotografiile pe care le-am făcut săptămâna trecută. Una era foarte bună pentru campania aceasta. O fermă veche, un lan de grâu şi o combină în prim-plan.

- Poate sunt la Willie.

- Mi-a spus că le-a văzut la tine pe birou, spuse el răscolind hârtiile. Aha, uite, spuse el arătându-i un plic. Vrei să le vezi?

- Nu vrei s-o lăsăm pe altă dată? Am o întâlnire extrem de importantă în după-amiaza aceasta.

- Afaceri sau plăcere?

- Afaceri, bineînţeles.

La ora trei, Alix îşi parcă Fiesta roşie în faţa casei impozante din Piaţa Berkcley. Intră în clădire şi urcă scările din marmură acoperite cu mochetă roşie. Candelabre imense scăldau totul într-o lumină rece.

Se apropie de recepţie.

- Domnul Duval mă aşteaptă, spuse ea grav.

Tânăra de la birou se ridică şi o rugă s-o urmeze. Traversară holul imens şi recepţionera o introdu-se într-o încăpere spaţioasă. Era mobilată în stilul casei: somptuos şi rece. Canapele îmbrăcate în piele, covoare scumpe, măsuţe pe care se aflau fotografii cu diferite personalităţi, clienţi ai casei.

în spatele unui birou imens stătea bărbatul cu care venise să se întâlnească. Alix se aşeză pe scaunul ce-i fu oferit şi începu să-l studieze. Era înalt, avea părul grizonant şi ochii albastru deschis.

- Mă bucur să te întâlnesc domnişoară Smith, spuse Henri Duval zâmbind. Am auzit numai cuvinte de laudă din partea prietenilor tăi din teatru. Sper că şi tu ai auzit de mine.

- Ca să ajungi un nume este un proces destul de lung, dar numele dumneavoastră este foarte cunoscut şi nu cred că mai aveţi nevoie de ajutor.

- Ştiu, dar nu de acest fel de ajutor am nevoie.

Alix avu o expresie uimită.

- Dă-mi voie să-ţi explic domnişoară Smith. O casă de modă are un anumit segment de piaţă. După acest criteriu îşi alege materialele, nasturii, accesoriile. Yuki, de exemplu, are starurile pop, totul

e strălucitor la ea, Zandra, femeile de afaceri, de aceea hainele ei sunt sobre, iar casa Duval... se opri şi făcu un cerc în aer. Hainele mele sunt extrem de luxoase, am succes, femeile sunt mulţumite, dar... sunt croitorul femeilor bătrâne. Acum, însă, vreau mai mult.

Alix înţelese motivul pentru care o chemase Henri Duval.

- Doreşti să atragi şi clientelă tânără?

- Punct ochit! Ochii lui albaştri o fixară... Aş dori să ofer şi tinerelor femei la fel de multă încredere cât ofer bătrânelor doamne. Vreau să faci asta pentru mine. Te simţi în stare?

- Nu văd nici un impediment.

- Cum vrei să începi?

- Cu tine. Când oamenii aud numele Duval, imediat te văd pe tine. Aşadar e necesar să-ţi schimbi puţin imaginea. Aş dori să te afişezi cu tinere actriţe, modele sau scriitoare.

- Sună excelent, spuse Henri Duval entuziast, iar Alix îşi dădu seama că reputaţia lui de playboy nu era contrafăcută.

- Pot să pregătesc contractul de colaborare? întrebă el.

- Cu cea mai mare plăcere.

- Bine. Vei lucra aici, nu?

- Nu cred că voi putea. Am o firmă proprie, angajaţi şi contracte în derulare. Cel mai bine lucrez în biroul meu.

- Nici nu se pune problema. Vreau să te am la îndemână.

- Atunci, angajaţi-vă propriul agent publicitar. Majoritatea caselor de modă au unul propriu.

- Nu chiar toţi, mulţi fac la fel ca mine: angajează pe cineva când au nevoie. Acum am nevoie şi aş dori să fii agentul de relaţii publice al Casei Duval, nu numai al creaţiilor mele.

- Vă jucaţi cu vorbele, spuse Alix încet. N-aş vrea să fiţi decepţionat.

- Toată viaţa e o mare decepţie, replică acesta cu voce joasă. Şi, cu cât ai mai mult succes, cu atâta îţi doreşti mai mult.

încet, se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră, atrăgând privirile Alixei cum nimeni n-o făcuse până acum. Nu se mai mira de reputaţia lui de zdrobitor de inimi. Avea un farmec şi un magnetism extraordinar.

- Nu-mi pot lăsa clienţii baltă, spuse Alix cu grijă. Mi-ar trebui cel puţin şase luni înainte de a fi liberă.

- Nu pot aştepta şase luni...

- Şi va fi teribil de scump...

- Eşti cea mai bună, nu contează banii, spuse el.

Alix se decise să încerce altceva.

- Haideţi să facem un compromis, domnule Duval. Voi lucra aici în fiecare zi, însă nu toată ziua şi nu veţi fi singurul meu client.

El rămase tăcut un timp.

- Foarte bine, domnişoară Smith. Vom face cum

doreşti. îţi voi aranja un birou, la primul etaj, lângă salonul de prezentare. Vei avea intrare la mine oricând doreşti.

Alix jubila.

- Când doriţi să încep?

- Cât mai repede posibil.

- Săptămâna viitoare e bine?

- Excelent.

în acest moment, uşa se deschise şi un tânăr intră în încăpere ţinând în braţe mai multe jachete care scoaseră de pe buzele lui Henri o exclamaţie de furie.

- Uită-te la astea! spuse tânărul cu o voce iritată. Ce culori oribile! Oh, îmi pare rău, murmură el când o zări pe Alix, nu ştiam că ai vizitatori.

- Nu contează. Henri Duval se întoarse spre Alix. Acest tânăr este fiul meu, Paul, şi este asistentul meu. Paul, ţi-o prezint pe domnişoara Alix Smith. Iţi aduci aminte că am vorbit despre ea?

- Da, răspunse acesta privind-o cu ochi critic. Ea îi întoarse privirea şi-l cercetă la rândul ei. Era mai înalt decât tatăl lui, avea părul castaniu închis şi ochii de un căprui-aurii.

- Domnişoara Smith a fost de acord să fie agentul nostru publicitar. A înţeles ce dorim şi ne va ajuta.

- Eu n-am nevoie de ajutor, replică tânărul, furios.

- Ba da, am stat liniştiţi prea mult timp, mândrindu-ne cu clientela noastră. Clientelă care a

ajuns acum în pragul senectuţii. Trebuie să ne îndreptăm spre tineri, să recuperăm timpul pierdut.

- Un designer trebuie să le facă pe plac clienţilor. Cu noua colecţie vom atrage şi tinerii, vei vedea. Nu avem nevoie de vulgaritate şi scandaluri de presă pentru a ne face publicitate. Nu avem nevoie de domnişoara Smith.

Alix respiră adânc şi se calmă. Tânărul o irita.

- Nici nu se pune problema de vulgaritate şi scandaluri. Slujba mea este de a deschide ochii omenilor.

- Vorbeşti ca şi când ai vinde un săpun, replică Paul. Hainele noastre nu au nevoie de publicitate. Luă o jachetă şi se apropie de ea. Uite! spuse el arătându-i eticheta roşie cu sigla Casei Duval tipărită cu litere aurii. Uite, aceasta e publicitatea de care avem nevoie. Nu clipuri siropoase şi poze deochiate. Toată lumea ştie că publicitatea e o minciună.

- Taci, Paul! spuse Henri Duval apăsat. Te rog să ierţi grosolănia fiului meu, adăugă el întorcându-se spre Alix. Dar ştii prea bine că artiştii nu se pricep la afaceri. Creează rochii pentru femei imaginare...

- Cred că pe domnişoara Smith n-o interesează felul în care creez, spuse tânărul supărat. Nu vreau să mai aud nimic. Plec, mi se pare o prostie să mai rămân aici.

- Iartă-mă, de data aceasta Henri Duval se adresase fiului lui. M-ai înţeles greşit. Am vrut să fac

o glumă. Eşti foarte talentat, dar nu te pricepi la afaceri. încerc să salvez acest nume pentru binele tău, Paul, nu pentru mine. Afacerea va fi a ta, după ce voi muri.

- Nu-mi place să te aud vorbind despre moarte, spuse Paul încet. Dar nu-mi place ideea de a angaja un agent publicitar.

- Trebuie să te obişnuieşti cu ideea, spuse Henri iritat. Dacă nu-ţi convine, nu te amesteca.

Obrajii tânărului se colorară uşor, însă vocea lui rămase calmă.

- Voi face ceea ce doreşti, tată. Nu mă voi implica în acest proiect. Luă hainele şi ieşi din încăpere.

- E inutil să mai discut cu fiul meu. Când îi intră o idee în cap, e foarte greu să i-o mai scoţi. Şi-a pus în cap să redecoreze casa, deoarece i se pare că seamănă cu un spital.

Alix zâmbi; albul imaculat al holurilor, tăcerea şi lumina rece, îi aduceau aminte de o clinică psihiatrică.

- Cred că sunteţi foarte ocupat, domnule Duval. îmi permiteţi să mă retrag?

- Ai dreptate, dar nu vei pleca înainte de a vedea noua colecţie. Sper să cumperi câteva toalete.

- Oh, nu mi le permit. Cumpăr numai haine de gata.

O conduse afară din birou, de-alungul holului şi intrară într-o încăpere imensă, alb-argintie, luminată de trei candelabre din cristal. In mijloc se afla un

podium, iar de jur-împre- jur scaune tapiţate cu catifea grena. Cei doi luară loc şi spectacolul începu.

Timp de trei sferturi de oră, mai multe modele defilară prin faţa lor, îmbrăcate în nişte rochii splendide. Rochii care făcuseră faimos numele Duval: brocaturi somptuoase, catifele, mătăsuri şi broderii sofisticate. Fără nici un dubiu, sunt extra-ordinare, se gândi Alix, dar o tânără n-ar putea purta aşa ceva. Au un aer de sfârşit de secol.

Ultimele trei rochii o uimiră însă. Erau simple, feminine, diafane, în culori vesele.

- Acestea sunt creaţiile fiului meu, declară Henri Duval şi Alix respiră uşurată: va avea cu ce atrage tinerele.

întoarsă la biroul ei, se gândi mult timp la după-amiaza care abia trecuse. Conflictul dintre generaţii, cei doi bărbaţi cu temperamente total diferite: unul bătrân şi manierat, celălalt tânăr şi încăpăţânat. îşi aminti de furia lui Henri Duval împotriva fiului care nu dorea sub nici o formă publicitatea. Poate că era sătul de toate scandalurile în care fusese implicat tatăl lui.

- Voi accepta această slujbă, spuse Alix cu voce tare. Sper că nu va fi mai dificilă decât celelalte afaceri ale mele.

Capitolul 2

în următoarele zile, imaginea lui Henri Duval nu părăsi mintea Alixei. Cum era cel mai bine de abordat campania publicitară? Nu-i era greu să discute cu mai mulţi reporteri ca să-i menţioneze numele în reviste, dar era exact tipul de publicitate pe care Paul Duval o ura.

Nu putea aştepta până la lansarea noii colecţii care va avea loc în august. Avea nevoie de nişte persoane importante care să cumpere repede haine cu care să apară la evenimente mondene. Prima care-i veni în minte a fost Dina Lloyd.

Cu un zâmbet fericit, Alix ridică receptorul şi formă numărul prietenei ei.

- Scumpo! vocea Dinei era fericită. Vreau să vii la repetiţia generală? Am un rol extraordinar.

- Cine îţi face hainele?

- încă nu m-am decis. Christies produc hainele pentru restul trupei, însă eu îmi pot alege propriul meu designer.

- Ce spui despre Duval? sugeră Alix.

Un hohot de râs îi răsună în ureche.

- Vorbeşti serios? Casa Duval face haine pentru babe decrepite care stau tot timpul prin cazinouri.

- Dacă ai vedea ultima colecţie, ţi-ai schimba părerea.

- Niciodată. Ce te face să crezi asta?

- Mi-au propus să lucrez pentru ei, spuse Alix. Am văzut câteva rochii care parcă sunt făcute pentru

tine.

- îmi vine greu să te cred, dar pentru tine voi face orice. Voi merge să văd hainele.

- Eşti un înger, spuse Alix recunoscătoare. Ne întâlnim luni la douăsprezece. Va fi prima mea zi de lucru la ei.

Luni, la ora nouă, Alix se instală într-un birou micuţ de la primul etaj al Casei Duval. Prima persoană pe care o întâlni a fost Paul, care-i spuse că tatăl lui era plecat la New York pentru nunta unul client important.

- E a cincea nuntă în zece ani, adăugă el. Tata spune că e vacanţa lui din doi în doi ani.

- Voi i-aţi făcut şi trusoul, nu-i aşa?

- Bineînţeles. Pe faţa lui nu se zărea nici un zâmbet.

- Ai putea să mă prezinţi celor mai importante persoane din firmă? întrebă Alix. Aş dori să văd şi magazinul.

- Nu avem magazin. Tata e de modă veche, vânzările se fac numai în cadrul prezentărilor. Doamnele vin, manechinele defilează, se alege toaleta şi se trece în cont.

- Dar tu n-ai dori să aveţi un magazin? întrebă ea cu grijă.

- Bineînţeles. Este un fel de a-ţi face publicitate şi de a-ţi împrospăta imaginea. Porni spre uşă. Şi acum, dacă vii cu mine, îţi voi arăta împrejurimile.

Alix porni după el.

Paul Duval o prezentă doamnei Lelong, una din şefele de personal care apoi o conduse prin toată clădirea. La primul etaj, prin birourile impozante şi prin sălile de prezentare a hainelor, şi la etajul superior unde se croiau şi se coseau acestea. Diferenţa era extraordinară între cele două etaje; jos, camere mari, cu ferestre imense, iar sus, camere mici cu lumină artificială, jos linişte, sus toată lumea se agita, măsura, tăia, cosea: un adevărat haos.

- Ce contrast între cele două etaje! exlamă Alix când îl reîntâlni pe Paul.

El zâmbi amar.

- Acum ştii ce se întâmplă în spatele scenei, spuse el. Sper că asta nu ţi-a lăsat un gust amar.

- Nu prea, dar sunt totuşi uimită de ceea ce am văzut, toţi oamenii aceia care lucrează într-un spaţiu atât de mic.

- Toate casele mari de modă sunt la fel. Câţiva oameni desenează modelele pentru colecţii şi o întreagă armată le confecţionează.

- Am rugat-o pe Dina Lloyd să vină să vadă colecţia.

Ochii lor se întâlniră pentru o clipă.

- Numele mi-e cunoscut, dar nu ştiu de unde, spuse el.

- Dina e actriţă, îi explică Alix. Aş dori s-o cunoşti. Sper să te roage să-i creezi garderoba pentru noua ei piesă. Ar fi o reclamă excelentă pentru Casa

Duval.

- Nu mai spune, zise Paul ironic. Nu doresc să devin asistentul unei actriţe. Voi aranja cu doamna Lelong să aibă grijă de ea; apoi îi întoarse spatele şi se îndreptă spre biroul lui.

La ora douăsprezece fix,Dina intră pe uşa Casei Duval. Micuţă şi graţioasă, cu o faţă de înger, cu ochi mari albaştri şi păr roşu auriu, Dina era îmbrăcată într-un costum argintiu care-i venea perfect.

- Era cât pe ce să nu vin, spuse actriţa în timp ce mergeau spre sala de prezentare. Ştiu că e pierdere de timp.

Intrară în salon şi Alix o prezentă doamnei Lelong. Curând, apărură şi primele modele.

Dina zâmbi.

- E mai rău decât îmi închipuiam, îi şopti ea lui Alix.

Alix se ridică, se duse spre doamna Lelong şi-o rugă să prezinte ceva mai simplu.

Prima era o rochie în combinaţie de argintiu şi albastru electric.

Dina tresări.

- Ei, asta e cu totul altceva. Cum îi spune?

- ,,Fum argintiu“ şi mi se pare splendidă, nu-i aşa?

- Da. Spune-le că o cumpăr. Dacă mai există ceva la fel, doresc să le văd.

Doamna Lelong notă ceva pe un carneţel şi dispăru în culise, iar câteva momente mai târziu

apărură două manechine îmbrăcate la fel de încântător. Dina îşi mai alese două rochii de seară, iar pentru piesă o rochie verde din mătase şi una galbenă din şifon.

- Sunt splendide, exclamă Dina. îmi retrag cele spuse la adresa lui Henri Duval.

- De fapt, rochiile acestea nu sunt create de domnul Henri Duval, interveni doamna Lelong înainte ca Alix să poată să spună ceva. Acestea sunt creaţiile fiului dânsului, domnul Paul.

Inima Alixei încetă să mai bată. Aşadar, presupunerea ei era corectă. Acum nu o mai mira războiul dintre tată şi fiu. Oare Henri se simţea ameninţat de talentul fiului său?

- Nu mă interesează cine l-a creat, spuse Dina entuziasmată. Acest om este genial, pot să-l întâlnesc?

- Lucrează, explică Alix. Nu cred că... ezită o clipă, apoi se decise. îi voi spune că doreşti să-l cunoşti.

Ieşi repede din salon. Nu ştia pre bine unde era biroul lui Paul aşa că bătu şi deschise mai multe uşi înainte s-o găsească pe cea bună. Biroul lui era diferit de întreaga clădire. Pereţii erau vopsiţi într-o culoare caldă şi nu era mobilat decât cu câteva piese de mobilier. în schimb, peste tot erau manechine din lemn pe care atârnau materiale sau rochii neterminate. Paul Duval stătea la fereastră şi privea o orhidee care trona pe pervaz. Degetele lui mângâiau cu tandreţe petalele fine. Era îmbrăcat într-o cămaşă de mătase mulată pe corpul lui zvelt.

Arată ca un balerin, se gândi Alix simţind cum inima începe să-i bată mai repede.

Paul se întoarse şi o privi rece.

- Ce cauţi aici, domnişoară Smith? Dacă vrei să-mi spui ceva, poţi folosi interfonul, spuse el cu o voce plictisită.

- Am venit să te rog ceva.

- Vrei să-mi ceri o favoare? întrebă el ironic în timp ce-şi îmbrăca haina.

- Dina Lloyd doreşte să te cunoască.

- Nu este o dorinţă reciprocă.

- Dar este nebună după hainele tale. A cumpărat mai multe modele. N-o poţi refuza.

- Ba da, şi chiar am s-o fac.

- Eşti cel mai stupid om pe care l-am întâlnit, spuse Alix. Pentru cine lucrezi hainele? Pentru fantome? Dacă vrei ca femeile să-ţi cumpere hainele, trebuie să te întâlneşti cu ele!

- De ce?

- Ca să le arăţi că exişti.

- Există hainele. Ele sunt singurul lucru care contează.

- Ba nu. Lucrurile pe care le creezi fac parte din tine, şi femeile care îţi cumpără creaţiile vor să ştie cum arăţi...

- Urăsc publicitatea; tonul lui era rece şi obrajii i se înroşiseră. Oricum, ai fost angajată de tatăl meu şi nu-ţi pot refuza cererea. O să merg s-o cunosc pe domnişoara Lloyd, spuse el păşind repede spre uşă ceea ce-o făcu pe Alix să fugă după el.

Intră ca o furtună în salon şi se opri în faţa Dinei care proba o rochie pe care o comandase, iar Paul recunoscând una dintre creaţiile lui păru că se luminează la faţă.

- Deci tu eşti Paul Duval, spuse simplu Dina. Vreau să te felicit pentru hainele acestea extraordinare. Nu seamănă cu nimic din tot ce am văzut la Londra.

- Eşti foarte amabilă, răspunse Paul şi privirea i se opri o clipă de sânii ei care se zăreau prin decolteul îndrăzneţ. Nu am prea multe cliente care să aibă corpul tău, ţi-ar sta foarte bine şi cu un sac.

- Ce drăguţ din partea ta să spui asta. Spune-mi, domnule Duval, ai creat vreodată costume de scenă?

- Nu.

- Nu crezi că e timpul s-o faci? Aş dori să-mi desenezi costumele pentru următoarea piesă.

- Trebuie să-mi consult agenda. Nu am prea mult timp...

- Nici eu, dar îţi pot da acum primele amănunte.

Curând, erau adânciţi în discuţie şi nici n-o mai băgară în
seamă pe Alix.

în următoarele zece zile, Paul şi toată firma lucrară aproape non-stop hainele Dinei.

într-o dimineaţă, intră la el în birou şi-l găsi împreună cu un manechin: se părea că lucra mai bine pe un corp uman decât pe un manechin din lemn.

- Vrei să-mi vorbeşti? întrebă el rece.

- Am nevoie de o aprobare pentru un interviu.

- Cu ştiri reale sau inventate? întrebă el sarcastic, apoi adăugă repede, înainte ca ea să-i poată răspunde: Nu ai nevoie de aprobarea mea, domnişoară Smith. Tatăl meu te-a angajat, răspunzi doar în faţa lui.

- Ai absolută dreptate, domnule Duval, aprobă ea calmă. Scuză-mă că te-am deranjat când erai atât de ocupat.

„Ştiri inventate“, se gândi ea în timp ce se întorcea în biroul ei. „O să mi-o plăteşti, Paul Duval!“

***

- Desenează hainele de scenă pentru Dina Lloyd? întrebă reporterul. Nu este ceva neobişnuit pentru Casa Duval?

- Domnul Paul este altfel, răspunse Alix zâmbind. Tânăr, atrăgător, genial.

- Atunci de ce nu s-au auzit mai multe despre el?

- Ii place să se ascundă în spatele hainelor sale, deoarece are o inimă foarte sensibilă.

- Pot scrie asta?

- De ce nu?

Şi reporterul a scris-o, iar acum Alix stătea şi aştepta repercusiunile pentru „inima sensibilă“. Cât de mult se înfuriase oare când citise această descriere? se întrebă ea.

Când o chemă în biroul lui, nu i se citea nimic pe

faţă.

- Iartă-mă că ţi-am vorbit ironic ieri, spuse Paul, şi eu te voi ierta pentru cele declarate presei, dar să nu se mai întâmple, spuse el zâmbind.

Faţa i se lumină şi Alix îşi aminti de un cactus înflorit, dar această stare nu dură mult.

In următoarele zile, Dina veni în fiecare după-amiaza să-şi probeze noile haine şi să discute cu Paul.

Pe Alix însă, nu o invitau la aceste întâlniri. Incepu să petreacă tot mai mult timp la firma ei, deoarece se părea că Henri Duval îşi prelungea concediul şi ea nu avea nici un rost la firmă.

Se gândea tot mai serios să-şi dea demisia, dar tot ce o mai reţinea era Dina. „Voi pleca după premieră", se gândi Alix.

Marţi, când intră în clădire, ştiu că maestrul s-a întors. Toată clădirea era cufundată în linişte şi toţi vorbeau în şoaptă.

Când ajunse în biroul ei, telefonul sună. Era Henri Duval, care dorea să o vadă.

- Eşti drăguţă să-mi spui ce s-a întâmplat în absenţa mea? întrebă el fără nici o introducere. Fiul meu e prea ocupat ca să discute cu mine, dar am văzut că în atelier se fac haine de teatru!

- Aceste haine sunt pentru noua piesă a Dinei Lloyd, răspunse Alix.

- Da. înţeleg. Şi tot personalul e ocupat cu asta, în timp ce majoritatea clientelor mele importante

sunt lăsate să aştepte.

- Premiera e sâmbătă, de aceea ne grăbim.

- Sâmbătă? Nu mă mir că toată lumea se ocupă de asta. Când va veni domnişoara Lloyd să vadă întreaga noastră colecţie?

Alix îşi ţinu respiraţia. înţelesese de ce era Henri Duval aşa furios: toate hainele pe care le alesese Dina erau create de Paul. Oftă şi se gândi o clipă neştiind ce să răspundă, apoi se hotărî:

- Domnişoara Lloyd a vizionat întreaga colecţie, domnule Duval. Ea şi-a ales acele toalete care crede că o avantajează şi care sunt potrivite pentru piesă. Şi... şi fiul dumneavoastră a creat restul.

- Inţeleg, spuse Henri cu o expresie sumbră. Imi pare rău că n-am fost aici când domnişoara Lloyd ne-a vizitat.

- Am aranjat asta fără să ştiu de călătoria dumneavoastră în America. Dar totul se poate rezolva. Am invitaţii la premieră şi sper că dumneavoastră şi domnul Paul veţi veni cu mine.

-Bineînţeles că vom veni. Casa Duval nu a mai creat haine pentru o piesă de teatru de patruzeci de ani, spuse el zâmbind.

Umorul îi revenise şi se întreţinu o vreme cu Alix, aprobîndu-i ideea de a crea costume pentru piesă.

In următoarele zile Henri Duval supervizâ confecţionarea hainelor Dinei şi atunci Alix îşi dădu seama că tatăl era gelos pe fiu. Lui Henri îi era teamă să nu-şi piardă renumele. Işi iubea fiul, dar

era gelos pe talentul lui.

Alix se gândea la asta în timp ce se pregătea să se îmbrace pentru premieră, sperând din tot sufletul ca reclama ei să nu aducă o ruptură între cei doi. Amândoi foarte talentaţi, dar trăind în lumi diferite, având concepţii diferite despre modă. Unul învechit, unul modern. Alix se îndreptă spre garderob, întrebându-se cu ce să se îmbrace. Henri Duval îi spusese să aleagă una din colecţie, dar Alix ştia că nu va putea să-şi aleagă una creată de el, aşa că declină oferta, explicându-i cu tact că nu doreşte să fie în centrul atenţiei şi că preferă să poarte ceva simplu.

- Dacă lucrezi la Ford nu conduci un Citroen, replică el.

- Sunt de acord. Dar probabil aş conduce un scuter.

- Da, dar ar fi un scuter marca Ford. Refuzi deoarece nu vrei să alegi între mine şi fiul meu.

- Şi asta e o vină? întrebă Alix, acceptând că tactul ei nu avusese nici un rezultat.

- Un bărbat nu dă niciodată vina pe o femeie, spuse el zâmbind. Mai bine ia vina asupra lui. Dacă aş fi fost deştept, aş fi făcut o rochie pe măsura ta, ţi-aş fi dăruit-o şi n-ai mai fi putut refuza.

Alix începu să râdă.

- Dar sunteţi deştept, domnule Duval.

N-am fost de data aceasta, spuse el vesel. însă data viitoare n-am să mai pierd ocazia.

Auzi un claxon şi privi pe fereastră; în faţa casei, recunoscu Rollsul lui Henri Duval. Ridică şalul din satin şi aruncă o ultimă privire în oglindă. Rochia din mătase grena îi scotea în evidenţă albastrul închis al ochilor şi pletele negre. Singurul ornament al rochiei era o broşă veche în stil baroc. La fel ca cerceii şi brăţara. Bijuteriile în stil baroc erau pasiunea ei.

Claxonul se auzi din nou şi se grăbi să iasă.

Şoferul îi deschise portiera şi ea se urcă alături de Henri Duval, în faţa lui Paul.

- Arăţi încântător, spuse Henri. îţi stă bine în culori închise, cele pastelate nu te-ar prinde.

- Aş fi vrut să mă prindă, răspunse ea zâmbind. Fetele cărora le stă bine în culori pastel îşi găsesc deseori un prinţ, celelalte vor munci toată viaţa.

- Dar tu eşti fericită când munceşti, dragă Alix.

Se apropie uşor şi ea zâmbi când mirosul parfumului lui o învălui făcând-o să se simtă ciudat. Se retrase stânjenită şi-l privi în lumina slabă a limuzinei Arăta foarte tânăr şi nu i-ar fi dat şaizeci de ani.

Restul călătoriei se desfăşură în linişte până când ajunseră în faţa teatrului unde îi întâmpină un baraj de fotografi şi reporteri. Alix zări figura iritată a lui Paul, în schimb tatăl lui zâmbi degajat când mulţimea bliţurilor explodă la coborârea din Rolls.

Se părea că majoritatea figurilor vieţii mondene din Londra erau prezente la premieră şi Alix recunoscu o mulţime de vedete. Ar fi vrut ca în

această seară să se relaxeze, dar cu atâtea celebrităţi şi reporteri, va avea mult de lucru. Trecu de la un grup la altul şi nu uită să menţioneze că hainele Dinei erau lucrate de Casa Duval.

Gongul îi chemă în sală şi Alix se grăbi să-şi ocupe locul. Ii aruncă o privire lui Paul Duval. Arăta ca de obicei: calm, rece, şi ea se gândi că faţa lui palidă ar trebui să-l îngrijoreze. Oare nu era bolnav ?

Luminile se stinseră şi ea se concentră asupra scenei. După primele zece minute, Alix ştiu că va fi un succes. Dina era adorabilă şi costumele erau extraordinare. In pauza dintre acte, toate femeile se întrebau cine era designerul. Numele Duval era pe toate buzele, iar Henri începu să fie asaltat de complimente şi Alix rămase mirată când el spuse că toate meritele sunt ale fiului său. Fiul nu se zărea însă nicăieri. Se pare că se ascunsese, nedorind să fie în centrul atenţiei.

La finalul piesei, Alix îi conduse pe cei doi bărbaţi în cabina Dinei. Aceasta era înconjurată de o mulţime de admiratori, dar când îi zări pe cei trei îi împinse la o parte cu un gest teatral.

-Aţi venit să mă vedeţi pe mine ca actriţă sau ca manechin al costumelor dumneavoastră? întrebă ea adresându-se lui Paul Duval.

- Doar ca femeie, replică el. Sunteţi magnifică.

- Vai, ce drăguţ! Dina bătu entuziastă din palme. Arăta extrem de atrăgătoare. Azi dimineaţă aveam nişte emoţii groaznice. Acum simt că aş putea să-l

atac şi pe Sheakespeare!

- De ce nu mă atacaţi pe mine prima dată? se auzi o voce şi Dina întâlni privirea lui Henri Duval. în lumina strălucitoare, figura lui se distingea prin eleganţă.

- Dumneavoastră sunteţi tatăl lui Paul. Ce părere aveţi despre costumele pe care fiul dumneavoastră le-a creat pentru mine?

- Sunt magnifice, la fel ca cea care le poartă.

Dina râse şi Alix, care se speriase când prietena ei pusese această întrebare indiscretă, răsuflă uşurată. Dina îi invită pe toţi în cabina ei.

- Paul a moştenit talentul de la dumneavoastră, domnule Duval, dar mai are de învăţat în privinţa bunelor maniere.

- Nu s-a descurcat prea rău înainte.

- Pe el îl cunosc de o săptămână, spuse Dina, pe dumneavoastă v-am cunoscut în această seară şi m-aţi impresionat mai mult decât a făcut-o el în tot acest timp.

- Fiul meu s-a născut sub cerul înnorat al Angliei, replică Henri, si are rezerva unui englez. Eu m-am născut într-o ţară cu soare si mare, unde femeile sunt complimentate în fiecare zi.

Dina îl ascultă fascinată pe Henri care continuă să vorbească despre Franţa, modă si alte nimicuri ce păreau s-o încânte pe tânăra actriţă. Alix îi privea curioasă; nu stia care dintre ei joacă teatru în acel moment: Henri, care se întrecea în galanterii sau Dina ce făcea pe mironosiţa.

îi aruncă o privire lui Paul. Acesta părea absorbit într-o discuţie cu producătorul. Nu-l putea citi pe Paul, asa cum îl citea pe tatăl acestuia. Henri era ca o carte deschisă, toate sentimentele i se citeau pe faţă...

în timpul cinei, la care acceptă si Dina să-i însoţească, tatăl îsi concentră atenţia numai asupra tinerei actriţe, amuzând-o cu istorioare din trecutul lui.

- De acum voi trăi în prezent, spuse el, zâmbind fermecător. Voi crea noua colecţie cu tine în gând.

Alix îi făcu un semn cu piciorul prietenei ei. Ce avea în minte Dina? Se ridică si-si luă poseta.

- Mă duc să-mi pudrez nasul. Vii si tu, Dina?

Tinerele se scuzară si plecară spre toaletă.

- Ce crezi că trebuie să fac cu bătrânul? întrebă actriţa cu un aer nevinovat.

- Vrei să-ţi dau eu sfaturi? Henri se gudură pe lângă tine ca un căţeluş si tu îi dai nas.

- Crezi că își închipuie că o tânără de vârsta mea s-ar putea îndrăgosti de el?

- De ce nu? întrebă Alix uşor iritată.

- Vino-ţi în fire! E de aceeaşi vârstă cu tatăl meu. Arată bine pentru anii lui, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să am o relaţie cu un bătrân.

- Atunci, de ce te porţi aşa?

- Sunt diplomată, draga mea. Sunt sigură că Henri a fost gelos când a auzit că am ales numai hainele create de fiul său. în această seară, vreau să-i readuc buna dispoziţie şi să fac pace între tată şi fiu. Dina o privi în ochi şi zâmbi. Pentru cine eşti îngrijorată? Pentru tată sau pentru fiu?

- Pentru amândoi, răspunse Alix încet, dar se gândea numai la unul: Paul.

- Pentru fiu să nu-ţi faci griji. Eu şi Paul ne înţelegem foarte bine şi ştie de ce îi acord toată atenţia tatălui lui.

- Atâta timp cât tatăl nu-şi dă seama.

- Nu fi îngrijorată, spuse Dina deschizând uşa spre sala restaurantului, sunt actriţă, şi încă una foarte bună.

Ambii bărbaţi se ridicară când cele două femei se apropiară. Henri trase repede scaunul Dinei.

- Haide să dansăm, spuse Alix privindu-l pe Paul.

- Să dansăm? El se uită iritat spre scena plină de perechi. Nu prea dansez, dar îmi voi da toată silinţa să nu te fac de râs.

O luă de braţ şi intrară pe ringul de dans.

- îmi cer scuze, spuse el moale. Vreau să spun că ai făcut o treabă excelentă pentru Casa Duval.

- Tu ai cele mai multe merite. Hainele Dinei sunt extraordinare.

- La fel şi articolele din presă, adăugă el zâmbind. Se pare că suntem admiraţi de întreaga societate.

- E mai bine decât admiraţia de sine.

Paul începu să râdă.

- Poate am multe defecte, dar narcisist nu sunt.

Muzica îşi încetini ritmul. El o apropie mai mult şi-i atinse spatele gol cu mâna. Alix simţi cum o străbate un fior. Ii cercetă trăsăturile fine, dar în acelaşi timp virile ale feţei. Gura senzuală şi ochii aurii. In acel moment,îşi dori ca Henri şi Dina să fie la sute de kilometri depărtare de ei...

- Vrei să ne întoarcem?

Intrebarea lui Paul o smulse din visare. Intorşi la masă, nu mai găsiră pe nimeni.

- Domnul Duval m-a rugat să vă transmit că a plecat cu domnişoara Lloyd la discotecă, le spuse şeful de sală venind lângă ei. A încercat să vă atragă atenţia, dar eraţi absorbiţi de dans.

- Mă simt vinovată, spuse Alix. Dacă n-ai fi acceptat să dansezi cu mine...

Alix ar fi dorit să mai stea, dar îşi ridică automat şalul şi se pregăti de plecare.

Henri luase maşina şi la sugestia lui Paul începură să meargă pe jos.

- Dacă nu mă înşel, în seara asta ai devenit cel mai faimos designer de scenă.

- Este exact ce nu-mi doream. Teatrul nu este

ceva real, pe mine mă atrage viaţa. Nu e stilul meu, mai degrabă al tatălui meu.

- Dar ai creat rochiile Dinei. Alix ezită, apoi continuă: Stilul tău este total diferit de cel al lui Henri, de ce nu-ţi creezi o colecţie personală.

- Financiar, nu e indicat să avem două.

- Dar e bine să faci una care se vinde! Femeile care doresc hainele tale sunt diferite de cele cărora le plac hainele tatălui tău.

- Atunci, primele să nu vină la Casa Duval.

- Dar tu faci parte din ea, protestă Alix energic.

Paul se opri şi o privi uimit.

- Eu sunt fiul lui Henri Duval şi lucrez pentru el. Tot ce ştiu, el m-a învăţat. Mi-a dat o şansă lăsându-mă să lucrez pentru el.

- Eşti un designer extraordinar de talentat. Ai putea să lucrezi pe cont propriu.

- Nu sunt suficient de bun pentru a-mi deschide propria afacere.

Alix era sigură că spusese toate aceasta din loialitate. Cât de dificil era! Acum era gentil şi deschis, apoi se închidea în sine şi nu mai puteai scoate nimic de la el.

- Cred că am mers destul, spuse Paul făcând semn unui taxi.

Se urcară într-o maşină şi călătoriră o vreme în tăcere.

- Te rog să nu fii supărat pe mine, domnule Duval,

şopti ea. Nu încerc să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala. Sincer, cred că hainele tale sunt cu totul diferite de cele ale tatălui tău; sunt perfecte pentru femeile active, de succes...

- Sigur? Vorbeşti serios?

- Bineînţeles. Asta e şi părerea Dinei, e încântată de hainele tale. Dacă nu le vedea, nu cumpăra nimic de la Casa Duval.

Se lăsă din nou tăcerea.

- Ar fi bine ca tata să nu afle ce crezi, spuse el încet.

- N-am vrut să-l jignesc...

- Dar ai spus-o.

- Da.

- Pot să ştiu de ce?

Nu era sigură de ce o făcuse. O ştia în adâncul sufletului, dar nu voia să recunoască.

- Nu mai contează. Ai spus-o şi cel mai bine ar fi să uităm, spuse el rece.

- Şi niciodată nu vei porni propria ta afacere?

- Nu doresc să mai discutăm despre acest subiect.

Inainte de a-i replica, taxiul se opri în faţa casei ei şi Paul o
conduse până în faţa uşii.

- Mulţumesc din nou pentru ceea ce ai făcut, spuse el. Imi pare rău dacă am fost nepoliticos uneori.

- Ai fost pur şi simplu onest, domnule Duval. Mulţumesc pentru că m-ai condus acasă.

El îi ridică mâna şi-o atinse uşor cu buzele.

- Cred că acum ne putem spune pe nume, nu, Alix?

Ea zâmbi uşor.

- Noapte bună, Paul!

Capitolul 3

Somnul Alixei fu tulburat de vise în care Dina apărea când în compania lui Henri Duval, când a fiului acestuia. Când se trezi, încercă să-şi scoată din minte aceste imagini tulburătoare. Se spălă şi se îmbrăcă, ignorând telefonul care suna în biroul ei din partea cealaltă a apartamentului. Intră în bucătăria minusculă şi-şi pregăti micul dejun. Cineva răspunse la telefon şi Alix realiză că-i venise secretara, dar nu se grăbi. Bău o ceaşcă de cafea, îşi aranjă părul, se machie şi abia după aceea deschise uşa dinspre birou.

Domnişoara Willkinson o privi din spatele maşinii de scris.

- Au fost opt apeluri de la diferite reviste şi ziare. Cele mai multe doreau un interviu cu Dina Lloyd, iar celelalte se interesau de Paul Duval.

Alix zâmbi.

- Nu cred că el va acorda vreun interviu.

- Nu poate fi atât de încăpăţânat.

- Nu poate? întrebă Alix ironic. Vino în biroul meu, vreau să-ţi dictez câteva scrisori înainte de a pleca la Casa Duval.

Nu terminase de dictat când uşa se deschise şi Dina intră ca o furtună. Era îmbrăcată într-o rochie galben solar ce-o făcea pur şi simplu să strălucească.

- Iartă-mă că dau buzna, trebuie să ajung la o şedinţă foto, dar nu înainte de a-ţi explica ce s-a

întâmplat aseară. Henri a insistat să plecăm. Am încercat să vă atrag atenţia, dar păreaţi absorbiţi într-o discuţie.

- Nu contează ce am simţit eu, spuse Alix iritată. Paul a fost cel rănit.

- Era rândul lui, iubito. Henri a fost primul rănit, de aceea am încercat să fiu drăguţă cu el.

- Mi-ai mai spus-o şi seara recută, îi reaminti Alix. Dar să nu uiţi că Henri Duval este un Casanova, care colecţionează femei.

- Aseară păreai îngrijorată pentru el, acum văd că ţi-ai schimbat părerea.

- Să spunem că îmi fac griji şi pentru tine şi pentru el.

- Nu ai nici un motiv. E un bătrân dulce, care nu e plictisitor ca majoritatea bărbaţilor ce-mi fac curte. Azi noapte mi-a promis că va desena câteva rochii pentru mine. Sunt curioasă să văd ce poate schimba, deoarece hainele lui sunt pentru babe.

- In curând, vei spune că ieşi cu el pentru că eşti muza lui!

Dina începu să râdă:

- Ce idee fabuloasă! Pot să te citez într-un interviu?

- Nu, răspunse Alix ferm. în nici un caz.

- Dar ce ai spus e adevărat, replică actriţa pe un ton serios. Dacă un pictor se inspiră după un model, de ce nu ar putea şi un creator de modă? Hainele lui

Paul erau superbe, dar cele care mi le-a creat pentru piesă sunt de o sută de ori mai frumoase. De ce n-ar putea face şi Henri asta.

- Ae putea face, ai dreptate, însă nu vreau să-l întorci pe tată împotriva fiului. Nu e corect.

- Crezi că Paul a fost gelos noaptea trecută? Un mic zâmbet apăru în colţul gurii Dinei. E atât de rezervat, niciodată nu ştii ce gândeşte. Aş da orice să pot afla. Văzând expresia stupefiată de pe faţa lui Alix, adăugă: Vai, dragă, nu fi stupidă! O femeie poate fi interesată de doi bărbaţi în acelaşi timp, mai ales dacă sunt fascinanţi, ca cei doi Duval. Am impresia că eşti invidioasă!

- Sunt invidioasă pentru bunul tău renume, replică Alix pe un ton destul de ridicat. Mă plăteşti să ţi-l protejez.

- Numele meu, nu persoana mea, spuse Dina ieşind fără să-şi ia rămas bun.

Când ajunse la casa de modă, Alix fu chemată imediat în biroul lui Henri Duval. Arăta atât de viril în comparaţie cu fiul său, care semăna mai degrabă cu un faun din legendele greceşti.

- Alix, te-am chemat să te felicit pentru excelenta idee de a-i crea Dinei Lloyd toaletele pentru piesă. Paul a fost deja contactat de Bertie Sheridan, care l-a rugat să-i creeze costumele pentru noul lui muzical.

- Nu-l văd pe Paul creând haine pentru un muzical, spuse Alix zâmbitoare.

- O vom face împreună. Paul le va desena cât mai simplu si eu le voi împodobi, spuse el începând se râdă.

- Am văzut-o pe Dina azi-dimineaţă, spuse Alix.

- Şi eu. Mi-ai spus că trebuie să-mi schimb clientela, să-mi găsesc unele mai tinere, ei bine, Dina va fi una dintre ele. Am intenţia să fiu designerul ei personal. Va fi un pas înainte pentru afaceri.

Ochii lui Henri, care aveau aproape aceeaşi culoare albastră ca ai Dinei, o priveau călduros.

Uşa se deschise şi ea se întoarse şi-l văzu pe Paul. El ezită o clipă, apoi îşi aduse aminte că acum erau prieteni, aşa că veni spre ea şi-i zâmbi cordial.

- Dina are nişte cronici excelente şi câteva ne menţionează şi pe noi.

Alix zâmbi mulţumită.

- Tatăl tău tocmai mi-a spus de oferta lui Bertie Sheridan. Mă bucur că ai decis să accepţi.

- Nu vreau să intru în lumea teatrului sau a filmului. Nu vreau să fiu designerul elitei, doresc să creez pentru toate femeile.

- Dar elita e cea care dă tonul în modă, după care se îmbracă toate femeile, îl întrerupse Henri. Dacă vrei să creezi pentru mase, atunci creează uniforme şi te vei plafona. Doar când încerci să faci unicate poţi atinge perfecţiunea. Haide, să nu mai vorbim despre haine, tocmai voiam s-o invit pe Alix la petrecere. Avem o casă superbă la ţară şi în

fiecare an dăm o petrecere pentru prieteni. De obicei e la sfârşitul verii, dar anul acesta e bine să fie mai devreme, având în vedere succesul pe care tocmai l-am repurtat.

- O idee excelentă, spuse Alix. Aş dori lista de oaspeţi, pentru a o transmite presei.

- Splendid! Va avea loc peste două săptămâni. Atunci va fi şi Dina liberă. Vineri seara va avea loc o cină intimă, iar sâmbătă petrecerea. Eşti invitată pentru tot weekendul.

Alix nu era sigură că va putea suporta un weekend întreg joaca Dinei cu Henri şi Paul Duval şi ar fi dorit să refuze invitaţia. Se pare însă că asta făcea parte din slujba ei.

- Voi veni împreună cu Peter North. Este asistentul şi fotograful meu.

- Poţi să aduci pe cine vrei, numai să vii la timp. îţi promit un weekend de neuitat.

***

Era o zi călduroasă de iunie când Alix şi Peter intrară în Croxham. Trecură pe lângă biserica de piatră gri, intrară pe o alee străjuită de castani bătrâni şi ajunseră în faţa reşedinţei Duval: Croxham Manor era o casă veche, impunătoare.

- Se pare că bătrânul creator de modă nu o duce rău, comentă Peter ironic.

- Casa este a soţiei lui. Aparţine unei vechi familii nobiliare.

Un valet în redingotă le deschise uşa şi-i conduse

de-a lungul unei galerii pe ai cărei pereţi atârnau tablouri ale strămoşilor stăpânilor conacului. Salonul era plin de flori şi mobilă veche de bun-gust. Lângă fereastră stătea Paul, îmbrăcat într-un costum sport.

- Sper că aţi avut o călătorie plăcută, spuse el politicos. Aţi ajuns exact la ceai. Mamă, aceasta e Alix Smith, cea pe care a angajat-o tata pentru a se ocupa de publicitate, iar el este colegul ei, domnul...

- Peter North, spuse acesta dând mâna cu Paul.

Alix acceptă o ceaşcă de ceai şi un biscuit, şi se aşeză în faţa gazdei.

Ochii maro-aurii ai lui Amy Duval o ţintuiau dur şi Alix începu să devină nervoasă. Ce se întâmpla? De ce o privea aşa? Paul veni în faţa ei şi-i oferi un biscuit pe care ea îl luă automat.

Sorbi din ceaşcă şi ronţăi biscuitul cu capul în pământ. Când termină, ridică privirea şi-i zâmbi gazdei. Buzele doamnei Duval se lăţiră într-un rictus, dar ochii îi rămaseră reci. Alix îşi dădu seama că Amy Duval credea că era una din amantele soţului ei. Dorind să-i risipească suspiciunile, Alix începu să-i descrie munca ei, îi spuse cum o adusese pe Dina Lloyd la firmă, şi Paul îi crease costumele de scenă. Când menţionă numele fiului ei, Amy reveni la viaţă.

- Paul mi-a promis că mă duce săptămâna viitoare să văd piesa, spuse ea. De-abia aştept să-i văd costumele.

- Sunt minunate, zise Alix cu voce înceată.

- La fel şi piesa, adăugă Paul din spatele ei. Sunt

sigur că o să-ţi placă Dina, mamă. E o persoană încântătoare.

Alix rămase surprinsă şi un ghimpe ascuţit îi înţepă inima. Se întoarse şi-l privi tristă.

- De fapt, ai s-o cunoşti curând, continuă el. Tata o aduce aici în seara aceasta.

- Dar nu are spectacol? întrebă Alix, schimbându-se din nou la faţă. Credea că măcar o zi din acest weekend nu o va vedea pe Dina.

- Se pare că un actor s-a îmbolnăvit şi două spectacole au fost anulate.

- înţeleg.

Alix îşi dori din tot sufletul ca Dina să nu poată veni. Doamna Duval îi plăcea, nu dorea s-o vadă suferind.

- Aveţi o casă superbă, spuse ea schimbând subiectul.

- M-am născut în această casă, la fel şi Paul, spuse Amy politicoasă. Numai lui Henri nu-i prea place.

Conversaţia se mută spre grădinărit, care se părea că era principala preocupare a doamnei Duval.

Alix o privi cu interes. Era îmbrăcată simplu, cu un pulover şi o fustă de culoare gri, perlele erau singura ei bijuterie. Nu arăta deloc a soţie de mare designer.

Un Rolls imens opri în faţa casei şi din el coborâră Henri şi Dina.

- Ce loc fabulos! exclamă actriţa.

Henri îşi sărută în grabă soţia, apoi văzând ostilitatea din privirea ei se retrase grăbit.

- îmi pare rău c-am întârziat, draga mea. Ea este Dina Lloyd.

Amy o măsură pe Dina de la părul roşu-auriu până la
pantofii eleganţi din mătase.

- Cred că eşti obosită după călătorie. Haide să-ţi arăt camera ta.

Dina zâmbi, dar nu spuse nimic şi o urmă pe scara monumentală. Urcă şi Alix. Făcu un duş, se machie şi apoi coborî din nou în salon. Peste puţin timp li se alătură şi Dina. Arăta extraordinar. Rochia, de culoare grena, era formată dintr-un top din mătase şi o fustă din organza.

- Iţi place rochia mea? întrebă Dina.

- E superbă. Paul ţi-a făcut-o?

- Henri, răspunse actriţa cu o voce triumfătoare. E o mare diferenţă, nu-i aşa?

- Nu-mi vine să cred. Nu e deloc stilul lui.

- E surprinzător ce poate face puţină inspiraţie. Henri e cu totul altul. Mi-a spus că i-am redat inspiraţia.

- Ce ai spus? întrebă Alix uimită. Ce i-ai redat bătrânului Duval?

- Oh, Alix, eşti culmea! exclamă Dina râzând.

Alix veni mai aproape şi-i privi rochia cu atenţie.

- Să nu-i spui doamnei Duval cine ţi-a făcut-o. E

foarte geloasă şi...

- Mi-am dat seama... Crezi că n-am observat cum mă privea când am sosit? Dacă putea, mă omora. De ce să nu vorbesc despre rochie? Am plătit pentru toate hainele, nu mi-au fost făcute cadou.

- Pur şi simplu încerc să evit o scenă, spuse Alix moale.

- Nu înţeleg de ce? întrebă Dina privindu-se într-o oglindă. O ceartă ar mai înviora aerul acesta plictisitor.

In cameră îşi făcură apariţia şi alţi oaspeţi: lady Brandon şi fiica ei Fleur. Ivy Brandon era o prietenă apropiată a lui Amy Duval. Era o femeie în vârstă, înaltă, cu părul cărunt care la origine fusese roşcat, ochi verzi, vicleni şi un zâmbet îngăduitor. Fiica ei avea părul blond şi ochi gri-albaştri. Nu era o frumuseţe, dar expresia veselă a feţei o făcea atrăgătoare.

Cina le-a fost servită în sufrageria tapisată cu scene de vânătoare; de-a lungul pereţilor fuseseră aprinse sfeşnice din argint în care ardeau lumânări albe a căror lumină dansa pe pereţi, dând un aer romantic încăperii.

Dacă atmosfera fusese englezească, bucătăria în schimb le oferise preparate franţuzeşti.

Alix a stat în faţa lui Paul, dar în cea mai mare parte a timpului îi privi pe Dina şi pe Henri Duval care se amuzau copios.

Amy Duval prezida masa, îmbrăcată într-o rochie

simplă, neagră şi urmărea ca musafirilor ei să nu le lipsească nimic. Schimbă doar câteva vorbe cu lady Brandon şi cu Paul. La un moment dat, Dina observă pe degetul arătător al lui Henri un inel cu o piatră de jad absolut spectaculoasă.

- Vai, n-am mai văzut ceva atât de frumos. Pot să-l încerc?

Henri şi-l scoase şi-l puse chiar el pe degetul actriţei.

- Este impresionant, sunt sigură că se poate micşora.

Toată lumea amuţi şi toţi ochii se întoarseră privind-o
uimiţi.

- Dar nu ţi l-am dăruit, protestă Henri.

- Dar mi-l vei dărui, nu-i aşa? Sunt nebună după jad.

Alix se crispă nervoasă şi-şi pierdu culoarea. Dorea să
spună ceva, dar nu-i venea nimic în minte.

Paul fu cel care destinse atmosfera.

- Dacă îţi place jadul, aş putea să-ţi arăt colecţia tatălui meu. O să fii uimită.

- Oh, şi toate bijuteriile arată ca aceasta?

- Bijuteriile sunt o mică parte, cele mai multe sunt piese mari.

- Are şi o armă, interveni doamna Duval.

- O armă din jad? întrebă Dina uimită.

- Doar mânerul îl are din jad, spuse Henri. Dar

arată mai mult ca o jucărie. Este în sertarul biroului meu, ţi-o voi arăta mai târziu.

- Nu, mulţumesc, am fobia armelor. Odată a trebuit să utilizez o armă într-o piesă şi aproape că am clacat.

- E o mare diferenţă într-o armă de recuzită şi una adevărată, spuse Alix repede şi conversaţia alunecă spre lumea spectacolelor.

După cină, trecură în salon ca să bea cafeaua. Dina îl ţinea strâns de braţ pe Henri. Purta încă inelul lui ca şi când i-ar fi fost dăruit. Începură să privească tablourile de pe pereţi şi râsul vesel al actriţei se auzea din când în când în cameră.

Alix se întrebă dacă Dina mai juca teatru sau era cu adevărat fascinată de bătrânul domn. Ar fi dorit să-i întrerupă pe cei doi însă nu ştia cum să procedeze, când Paul se interpuse între Dina şi tatăl lui.

- Mi-ai monopolizat tatăl, mă faci să fiu gelos! spuse el în aşa fel încât să-l audă toată lumea din cameră.

Dina se întoarse spre el şi-i zâmbi cu căldură.

- Cât de obraznică sunt. La dispoziţia dumneavoastră, sir. Ce doriţi să facem?

- Să dansăm, răspunse el prompt, dând drumul combinei muzicale.

Rămas singur, Henri se aşeză pe un scaun şi începu să fumeze. Din partea cealaltă a camerei soţia lui îl privea cu reproş.

Tot restul zilei, Dina rămase în preajma lui Paul. Se pare că-l manevra la fel ca pe tatăl lui. Peter dansă cu Fleur. Lady Brandon discută cu Amy Duval.

Alix se retrase mai devreme scuzându-se că e obosită. Din uşă, se întoarse şi privi în cameră. Dina îl prisese pe Paul după gât şi-i şoptea ceva la ureche, şi ea simţi o durere sfâşietoare în inimă.

Ce însemna acest gest de intimitate între cei doi? Oare Paul era îndrăgostit de Dina? Această idee o făcu să sufere şi mai mult. Dina îi juca pe degete pe cei doi bărbaţi. Simţea nevoia să-i domine pe toţi masculii care-i ieşeau în cale.

-Aş vrea să ştiu ce joc face Dina, se gândi Alix când ajunse în camera ei. Acum două ore se părea că singurul bărbat pentru ea era Henri, iar acum nu are ochi decât pentru Paul. Cine s-o înţeleagă? Totuşi, această aventură n-o să aibă un final fericit, concluzionă ea.

Capitolul 4

Cu un aer contemplativ, Alix privea ziarul deschis pe biroul ei. Articolul publicitar de la petrecere o satisfăcea...

- Fotografiile sunt extraordinare, spuse ea privindu-l pe Peter. Uită-te puţin la asta.

Henri zâmbea din mijlocul paginii şi dintr-o fotografie apropiată Paul şi Dina râdeau fericiţi în faţa unui platou cu mâncare.

- Bătrânul se pare că nu prea se bucură că prietena lui îi dă atâta atenţie fiului său, comentă Peter.

- Nu cred că este prietena lui Henri, încă.

- Nu? Mi-e mi s-a părut altceva.

Peter o privea neîncrezător şi Alix îşi întoarse privirea pe ziar.

- Uite aici un cuplu care, de asemenea, se pare că se simte bine, spuse ea arătând spre o fotografie pe care ea le-o făcuse lui Peter şi Fleur Brandon ţinându-se de mână.

- Draga mea, aceasta este o scenă nevinovată. Admiram florile.

- Aşa sper. Onorabila Fleur Brandon nu este genul tău.

- O găsesc foarte încântătoare.

- Doar nu te-ai îndrăgostit de ea? întrebă Alix, uimită.

- Ai avea ceva de obiectat?

- Eu nu am nimic, însă Jack Beecham o să aibă.

- Magnatul afacerilor imobiliare? întrebă Peter surprins. Ce vrei să spui?

- Este logodnicul lui Fleur. Credeam că ştii.

- Nu! Nu se poate! N-o văd alături de un snob umflat ca acela.

- Poate că este un snob gras, spuse Alix moale, dar este un snob milionar şi lady Brandon crede că a dat norocul peste familia ei. A cheltuit ultimul peni crescând-o pe Fleur pentru ca să facă un mariaj în lumea bună.

- Mă lasă rece, spuse Peter abordând un surâs grav. Logodna e oficială sau sunt doar zvonuri?

- Lady Brandon mi-a spus. Şi, după câte mi-a dat de înţeles, ar dori să te ţii cât mai departe de fiica ei.

- De ce nu poartă Fleur inelul de logodnă? insistă el. Şi de ce Beecham nu a fost la petrecre?

- Cred că nu au făcut încă anunţul oficial.

- înseamnă că Fleur mai are o şansă. O fată drăguţă ca ea nu ar trebui să se mărite cu un bărbat ca el.

- Poate că nu, acceptă Alix, dar lady Brandon este ferm convinsă că Fleur va fi viitoarea doamnă Beecham.

- Până când nu va deveni, eu n-o să stau deoparte.

- De ce? Doar ai o listă lungă de prietene.

- E adevărat, spuse el zâmbind. Mulţumesc pentru sfat, Alix. După cum ai spus am de unde alege fără să dau de belele.

După ce plecă Peter, Alix ridică receptorul şi dădu câteva telefoane de afaceri. Era total absorbită într-o conversaţie când domnişoara Willkinson intră grăbită şi-i spuse că Paul Duval aşteaptă în anticameră.

Surâsul ei de bun venit îi îngheţă pe buze când văzu expresia lui furioasă.

- Oh, văd că-ţi admiri munca, spuse el luând ziarul de pe birou. Cred că-mi pierd timpul întrebându-te dacă ai citit asta. Puse ziarul în faţa ei şi-i arătă un paragraf.

Alix citi cu voce joasă:

- Faimoasa actriţă Dina Lloyd, ale căror aventuri tumultuoase sunt binecunoscute publicului, şi-a împărţit weekendul între Paul Duval, cel care i-a creat costumele pentru ultima piesă, şi tatăl lui, care i-a dăruit un faimos inel cu piatră de jad. Cine va triumfa: tinereţea sau banii?

- Aşadar? întrebă Paul furios. Cum crezi că s-a simţit mama când a citit aceste mizerii?

- La fel cum s-a simţit şi tatăl tău, replică Alix rece. Dar nu cred că mama ta cumpără asemenea ziare.

- Poate că ea nu, dar are o mulţime de prietene binevoitoare care îi vor arăta articolul. Ştiai ce părere am despre acest fel de publicitate şi totuşi ai făcut-o!

- Tu crezi că mi-am dat acordul pentru acest articol? Alix tremura de furie. A fost scris de Jamie

Hunter şi te asigur că toate informaţiile n-au venit de la mine.

- Cine altcineva ştia ce s-a întâmplat la cină? N-au fost decât prietenii noştri apropiaţi, tu şi asistentul tău.

- Dar personalul?

- Ei niciodată nu ar vorbi cu presa. Lucrează pentru mama de mulţi ani şi n-ar face ceva care s-o rănească.

- N-am fost eu. Ştiu ce părere proastă ai despre publicitate...

- De ce te-aş crede? Scandalul şi minciunile fac parte din munca ta.

- Domnule Duval, spuse Alix cu voce ridicată, vreau să-ţi reamintesc că sunt angajata tatălui tău. Dacă ai vreo plângere împotriva mea, te rog să i te adresezi lui. Şi, pe viitor, stai cât mai departe de biroul meu!

- Cu plăcere. Faţa lui Paul era ca o mască de piatră. înainte de a pleca, te avertizez: voi face tot posibilul să fii dată afară! spuse el ieşind şi trântind uşa ca o vijelie.

- Ce se întâmplă aici? Vă certaţi ca nişte ţaţe la piaţă, spuse Peter deschizând uşa de la biroul lui.

- în acest articol sunt şi câteva comentarii tendenţioase şi Paul crede că eu i-am dat informaţiile lui Jamie Hunter.

- Ca designer este excelent, dar ca bărbat... un mitocan.

Alix făcu un gest de lehamite.

- Aş vrea să aflu cine i-a dat informaţiile lui Jamie, apoi să mă duc la el şi să-i arunc adevărul în faţă.

- Las-o baltă, reporterii sunt foarte secretoşi în legătură cu informatorii lor.

- Totuşi, am să încerc. Il ştiu pe Jamie Hunter foarte bine şi mi-e dator cu câteva lucruri. Privirea ei căzu pe faţa crispată a lui Peter, şi rămase tăcută câteva clipe. Poate nu e o idee prea bună, nu?

- Cu siguranţă.

Telefonul sună şi Alix se reîntoarse la convorbirile de afaceri.

Mai târziu, în timp ce-şi bea cafeaua, suspiciunile în legătură cu Peter reveniră. Era o enigmă pentru ea, lucra la firmă de mai bine de doi ani, dar niciodată nu ştia când glumea şi când era serios.

Mintea ei zbură apoi la celelalte persoane care asistaseră la cină. Lady Brandon, Fleur, Henry, Paul, Amy Duval, Dina... nici unul n-ar fi vorbit cu Jamie Hunter.

Alix ridică din nou receptorul şi-l sună pe Jamie. Acesta nu era la birou şi o rugă pe secretară să-l anunţe că dorea să-i vorbească în cel mai scurt timp.

Stătu mult pe gânduri dacă să-l sune pe Henri Duval sau nu; până la urmă îi scrise un bilet în care se scuza şi spera ca articolul să nu răcească relaţiile dintre ei.

Când reveni la salonul de modă, Henri nu făcu nici o aluzie la articol, de fapt nu-i adresă nici o vorbă câteva zile. Oare Paul îşi pusese planul în aplicare şi urma să fie concediată?

Cel mai ciudat se purta însă Peter. Devenise tăcut şi morocănos şi evita să stea singur cu Alix.

- Probabil că este îndrăgostit, spuse Willie, când Alix o întrebă dacă ştie ce are.

- Peter a mai fost îndrăgostit şi altă dată, dar niciodată nu s-a purtat aşa.

- Poate că e cu adevărat îndrăgostit!

- Oh, cu cât se însoară mai repede, cu atât mai bine. M-am săturat să fac jumătate din treaba lui. Mai aştept un pic să văd ce se întâmplă. Se întoarse la birou şi începu să scrie o scrisoare când intră Peter, fără să bată, cu o figură zăpăcită.

- Iartă-mă, Alix. Nu ştiam că mai eşti aici.

Ea observă că era îmbrăcat într-un costum foarte elegant.

- Unde puteam să fiu? Această scrisoare îmi trebuia acum trei zile, dar ai uitat s-o scrii.

- îmi pare rău. Mi-a ieşit complet din minte.

- Nu e singurul lucru care ţi-a ieşit din minte. Mă mir că n-ai uitat şi drumul spre birou.

- Mai am şi alte lucruri importante în viaţă, în afară de muncă. Dar tu n-ai cum să înţelegi, deoarece Mark e plecat, poţi sta la birou cât vrei.

- Te rog să nu-l amesteci pe Mark în povestea asta. Nu are nimic de-a face cu ceea ce vorbim.

Spune-mi, Peter, nu eşti mulţumit că munceşti pentru mine?

- Bineînţeles că sunt mulţumit. Dar munca nu este totul pentru mine.

- Cum o cheamă? întrebă Alix zâmbind. Sunt sigură că din cauza noi tale prietene ţi-ai schimbat comportamentul.

- Numele ei nu e important, spuse Peter încet, şi nu ea mi-a schimbat comportamentul. Aş dori să am mai mult timp liber, nu să stau toată ziua la birou şi...

- Dacă vrei un serviciu de la nouă la cinci, aici nu e locul potrivit. In publicitate trebuie să lucrezi multe ore suplimentare, i-o tăie Alix furioasă.

- Ştii că nu asta am vrut să spun. Vreau să-ţi spun că m-am săturat doar să lucrez şi să n-am o viaţă particulară. Văd că şi tu ai luat-o pe urma mea. Toată ziua stai la birou. Lasă scrisoarea. Nu trebuie terminată astăzi. Ai intrat într-o rutină care nu te lasă să iei lucrurile aşa cum sunt.

- Poate că lucrez prea mult, admise ea, dar dacă asistentul meu nu mă ajută...

- Ai de gând să mă concediezi?

- Vrei s-o fac?

- Nu, răspunse el răspicat. Imi place slujba mea şi îmi place să lucrez cu tine.

- Sper să-ţi revii cât mai repede; am nevoie de tine, altfel voi căuta pe altcineva.

Câteva momente se păstră tăcerea.

Bine, spuse el. Vei fi mulţumită.

Luă scrisoarea din mâna ei, spunând că o va termina el. Ea scutură din cap.

- Văd că eşti pregătit să ieşi în oraş. Ţi-o pun pe birou s-o termini mâine, dacă vei veni...

- Iţi promit, spuse el zâmbind.

Rămasă singură în birou, Alix se gândi la viaţa ei. Singura relaţie de durată fusese cu Mark, iar acesta plecase. Oare îl iubea? Ce-şi dorea pentru viitor? Un soţ şi copii?

- Nu, spuse ea încet. O viaţă liniştită m-ar plictisi de moarte. îmi doresc şi o carieră, şi o căsătorie fericită.

Luă stiloul şi începu să scrie în continuare.

Câteva zile mai târziu, luând masa la Fleet Club, îl zări pe Jamie Hunter la bar. Se ridică şi se aşeză lângă el.

- Eşti exact persoana pe care doream s-o întâlnesc, spuse ea repede.

- Ştiam, replică el. Dar dacă vrei să mă întrebi ceva în legătură cu petrecerea de la familia Duval, îţi pierzi timpul. Nu-mi demasc informatorii.

- Niciodată nu faci indiscreţii?

- Niciodată. însă te invit la masă, ca o compensaţie.

- Cu plăcere.

Merseră şi se aşezară la o masă.

- Apropo, spuse el, l-am văzut pe asistentul tău, seara trecută. Lua masa la Savoy, cu încântătoarea

domişoară Fleur Brandon, iar cu o zi înainte i-am zărit la Roxanne.

Făcu o pauză, apoi continuă:

- Jack Beecham e în State, dar când o să vină...

Alix se forţă să rămână calmă. Aşadar, Peter tot se mai vedea cu Fleur! Şi o duce în cele mai scumpe localuri din Londra. De unde are bani să-i arunce pe asemenea nimicuri? Când ajunse la birou, Peter era acolo.

Intră şi se aşeză în faţa lui.

- Am luat prânzul cu Jamie. Mi-a supus că te-a văzut cu Fleur aseară.

- Da, am fost cu ea.

- Am crezut că n-o să te mai întâlneşti cu ea, o dată ce ai aflat că e logodită cu Beecham!

- Logodna nu e oficială!

- Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Alix. Fleur nu e de nasul tău. Niciodată nu se va căsători cu tine. Vei avea parte numai de belele.

- Nu mă încurajezi deloc, spuse Peter serios. Crezi că eu ştiu că nu mă pot compara cu Beecham?

- Eşti înaintea lui la toate capitolele, în afară de unul: cel financiar, unde el se află la kilometri depărtare, iar pentru familia Brandon acesta este elementul cel mai important.

- Mulţumesc pentru informaţie! Sper cel puţin să nu crezi că Fleur e îndrăgostită de el.

- Nu contează.

- Ba contează foarte mult, spuse el încet. Vezi tu, Fleur e îndrăgostită de mine.

- Mama ei ştie?

Peter scutură din cap.

- Este încă la ţară, ţintuită în pat de o criză de lumbago. Fleur stă la mătuşa ei, în Lensington. Ea e de acord cu relaţia noastră.

- Ce mă fac cu tine?

- Nu ştiu, mamă dragă.

Alix se înroşi.

- Ştiu că mă crezi o ţaţă...

- Eşti o ţaţă superbă, o întrerupse el, dar nu te voi mai asculta. Eu şi Fleur ne iubim şi nu-mi pasă ce crede mama ei.

- Fleur nu va trece peste cuvântul mamei ei. Este aproape falimentară şi această căsătorie este şansa lor, spuse Alix încet.

- Vom trăi şi vom vedea, spuse Peter ieşind din birou.

Alix rămase gânditoare. Peter o ducea pe Fleur în cele mai
costisitoare localuri. Asta cerea bani. Avea un salariu mulţumitor, dar tot nu-i ajungea pentru această viaţă mondenă. Inseamnă că făcea rost din altă parte. De la Jamie Hunter? Poate. Nu dorea să-l învinuiască fără să fie sigură.

In următoarele săptămâni se ocupă de afaceri. Vorbi cu mai mulţi reporteri şi apărură câteva articole reuşite în mai multe reviste. Cel mai important lucru era interviul pe care-l va da Henri Duval postului BBC cu ocazia lansării noii colecţii.

Se ducea la biroul ei din Casa Duval câteva ore în fiecare zi. Cu Paul nu se mai vedea decât ocazional, pe holurile clădirii.

Dar, într-o zi fierbinte de iunie, când se afla în birul lui Henri, punând la punct ultimele detalii în legătură cu interviul pentru BBC, uşa se deschise şi Paul intră ţinând în mână un portofoliu cu schiţe pentru noua linie a viitoarei colecţii.

Când o văzu pe Alix, puse dosarul pe biroul tatălui său şi se întoarse să plece.

Henri ridică o schiţă şi exclamă furios.

- Nu putem face aşa ceva, nu ne reprezintă!

Paul se opri şi se întoarse încet.

- Aş dori să discutăm mai târziu.

- Vom discuta acum, spuse Henri lovind masa cu pumnul. Nu putem folosi nici una din aceste schiţe. Sunt ridicole.

Obrajii lui Paul se înroşiră.

- Acest cuvânt descrie cel mai bine ultima ta colecţie. Henri se ridică ameninţător nevenindu-i să creadă ce
auzea. Făcu un pas, apoi se opri cu un efort supraomenesc şi respiră adânc, încercând să se controleze.

- Cum îţi permiţi să vorbeşti aşa cu mine? Dumnezeule, eşti fiul meu!

- Tocmai fiindcă sunt fiul tău vorbesc aşa cu tine! Nimeni nu-ţi spune adevărul, nu mai pot sta să... Nemaidorind să audă această ceartă, Alix fugi din

cameră. Tremurând, ieşi din clădire şi se îndreptă spre maşină. Cineva îi puse o mână pe umăr. Se întoarse şi o văzu pe Dina.

- Te duci la o probă?

- Iau masa cu Henri.

- Cel mai bine ar fi să aştepţi o vreme. El şi Paul sunt în mijlocul unei dispute.

Dina surâse.

- Presupun că din cauza colecţiei?

- Da, dar şi tu ai o parte din vină.

Actriţa o privi cu ochi inocenţi.

- Ce legătură am eu cu această ceartă?

- Deoarece te joci cu amândoi şi-i aţâţi pe unul împotriva celuilalt.

- Câtă dezaprobare în privirea ta! Pentru a cărui inimă ţie frică, a lui Henri sau al lui Paul?

- Dar ţie de cine îţi pasă? întrebă Alix supărată.

Dina ezită o clipă.

- Henri, răspunse aceasta cu voce pierdută.

- Atunci, de ce îţi baţi joc de Paul?

- Nu-mi bat joc de el, dar aşa mă pot vedea în siguranţă cu Henri.

- Ştii că nu ai nici un viitor alături de el? Amy nu va divorţa niciodată şi cred că nici Henri nu are acest gând. Dacă ar fi dorit-o, ar fi făcut-o cu ani în urmă.

- Pe mine nu m-a întâlnit cu ani în urmă.

Alix o privi amuzată pe prietena ei.

- Eşti sigură în legătură cu sentimentele voastre? întrebă ea blând. Henri e mult mai în vârstă decât tine şi a avut o mulţime de aventuri...

- Calmează-te, spuse Dina veselă. Henri n-a mai simţit pentru nici o femeie ceea ce simte prentru mine.

- Dar pentru cât timp?

- Atâta timp cât îl voi dori.

- Dar...

- Nu, Alix. Nu mai vreau să discutăm. Se întoarse semeaţă şi urcă treptele casei de modă.

***

Ajunsă la birou, secretara o privi cu ochi surprinşi.

- Credeam că azi eşti la marele creator de modă.

- Era ocupat cu fiul său.

- In legătură cu Dina.

- In legătură cu următoarea colecţie. Mă tem că Paul îl va părăsi pe tatăl lui.

- Ar fi cel mai bun lucru pe care l-ar putea face.

- Dar n-o va face, ştie cât de mult ar supăra-o pe mama lui acest lucru. Auzi un zgomot în spatele ei şi se întoarse. Bună, Peter. De când eşti aici?

- Tocmai am intrat.

Peste trei zile, când deschise Daily Illustrated, Jamie Hunter îi informa pe cititori iminenta despărţire a lui Henri Duval de fiul său din cauza unor certuri în legătură cu următoarea colecţie.

Alix puse ziarul pe birou şi rămase gânditoare. Ridică receptorul cu gândul de a-l suna pe Henri, apoi se răzgândi. Cel mai bine ar fi să aştepte telefonul lui, poate că nu va vedea articolul. încercă să lucreze, dar gândurile nu-i dădeau pace. Nu mai

avea nici un dubiu că Peter îi spusese întreaga poveste lui Jamie Hunter. Asta precum şi cea cu inelul.

Niciodată nu fusese atât de dezamăgită. Peter fusese un angajat strălucit până acum. Se rezemă de spătarul fotoliului şi lacrimi grele începură să-i curgă pe obraji. în faţa ochilor îi apăru chipul lui Paul. Oare ce credea acum despre ea? Era sigură că avea impresia că ea vorbise despre ceartă presei. Fusese singura care ştia...

Se auzi soneria de la uşă. Willie era în pauza de masă, aşa că Alix se ridică, îşi şterse lacrimile şi se duse să deschidă.

- Mark! exclamă ea când îl văzu pe bărbatul din faţa uşii. Nu te aşteptam... Când ai venit?

- Dimineaţă. M-am hotărât în ultima clipă, de aceea n-am putut să te anunţ. O mângâie pe obraz şi-i şterse urmele de lacrimi care încă se mai zăreau. Am vrut să mă opresc întâi la New York, dar îmi era dor de tine, de aceea am venit întâi aici.

Alix izbucni din nou în plâns şi-i sări în braţe.

Capitolul 5

Alix îl întâlnise pe Mark la o petrecere şi deveniseră instantaneu prieteni. După câteva săptămâni, el dorise mai mult de atât şi refuza să creadă că ea nu-l iubea.

Câteodată, dorea să se despară de el, dar Mark nu acceptase niciodată o rupere a relaţiei lor. Toată lumea se mira de ce nu acceptă să se căsătorească cu el. Ca soţie a lui Mark, nu mai era nevoie să stea nopţile la firmă, nu mai trebuia să aibă tot felul de clienţi ciudaţi, nu mai trebuia să dea interviuri obositoare şi iritante. Insă pentru ea, asta era o muncă plăcută, era viaţa ei. Lui nu-i plăcea această slujbă şi ar fi vrut să se ocupe de casă şi de o mulţime de copii.

Mark era un bărbat atrăgător, dar căsnicia lor s-ar consuma doar în dormitor, se gândi Alix. De ce oare nu-l pot iubi? Îl aştept pe Făt-Frumos călare pe un cal alb? Nu, caut doar un bărbat care să mă iubească şi să mă accepte aşa cum sunt.

Trecură în apartamentul ei şi Alix pregăti masa.

- După părerea mea, acesta e raiul! spuse el terminând omleta din farfurie. O masă bună şi o femeie perfectă! De ce nu te măriţi cu mine? Am o lună de concediu, am putea pleca imediat în luna de miere!

- Sună tentant, dar răspunsul e tot nu!

- Eu tot încerc.

Ea zâmbi, şi fără să mai spună nimic începu să

strângă masa.

- Ce s-a întâmplat mai devreme? Aş vrea să cred că plângeai după mine, dar ştiu că nu acesta era motivul.

- Era ceva legat de muncă.

- îţi place să munceşti din greu. Trebuie să fie mai mult decât atât.

- Totul a început cu câteva săptămâni în urmă. Celebrul Henri Duval m-a angajat să-i fiu agent publicitar. Apoi îi povesti tot ce se întâmplase până în acel moment. îl suspectez pe Peter că a spus presei toate aceste poveşti.

- De ce crezi că a făcut-o?

- E încurcat cu Fleur Brandon şi cheltuieşte mai mult decât îşi poate permite.

- Şi ce-i cu asta?

- Cred că Jamie Hunter îl plăteşte pentru informaţiile pe care i le dă.

- I-ai spus lui Peter că-l suspectezi? întrebă Mark.

- Nu.

- Ar trebui să-i spui. Dă-i o şansă să se clarifice. îl cunosc pe Peter destul de bine şi nu-l cred în stare de asemenea răutăţi. Se apropie de ea şi-o prinse de umeri. Eşti obosită, Alix. Ai nevoie de relaxare. Vrei să luăm cina împreună diseară?

- Nu ştiu, am multă treabă şi...

- Uită de muncă, o întrerupe el. Vin să te iau la opt.

Mark dori să se aşeze, dar Alix scutură din cap.

- Dacă vrei să ies cu tine diseară, ar fi bine să mă laşi să lucrez, spuse ea abordând o mină de femeie de afaceri.

Mark se îndreptă cu regret spre uşă.

- Să nu cumva să mă suni că nu poţi veni. La ora opt mă voi prezenta la uşa ta şi vom pleca împreună, orice ar fi.

Şi se ţinu de cuvânt. Veni la ora opt şi luară cina într-un restaurant liniştit. N-o lăsă pe Alix să aducă vorba de munca ei. Dansară şi se simţiră bine. O conduse acasă şi ea se întinse mulţumită în pat.

- Dragă Mark, şopti ea înainte de a adormi, ce bine că am un prieten ca tine.

A doua zi dormi până târziu. Incă nu se ridicase din pat când secretara ei dădu buzna în dormitor.

- S-a întâmplat din nou, Alix. Priveşte!

Alix se ridică pe marginea patului şi se întinse.

- Despre ce vorbeşti?

- Articolul lui Jamie Hunter. Scrie din nou despre Henri Duval şi una dintre clientele lui.

- Ce? Alix îi smulse ziarul şi citi articolul. Trimite-l pe Peter la mine, dar mai întâi fă-mi legătura cu Jamie.

Reporterul era plecat din oraş şi, fierbând de furie, Alix intră în birou. Amintirea lui Mark i se şterse din minte. Era surprinsă că Henri Duval n-o sunase încă, poate că reputaţia lui nu conta, dar cea a clienţilor lui, da. Se decise să-i facă o vizită înainte

s-o sune ca să-i ceară socoteală. Bău o ceaşcă de cafea, se îmbrăcă elegant şi plecă spre Berkeley Street.

Păşind pe covorul roşu de pe coridor, avea impresia că îşi aude inima bătând şi avu strania impresie că el spune „Intră!“ înainte ca ea să bată la uşă.

- Dragă Alix, mă întrebam când o să ii să-mi faci o vizită. Ia loc. Vreau să vorbim despre publictatea pentru următoarea colecţie.

- în primul rând, aş vrea să vorbim despre articolul de azi dimineaţă din Daily Illustrated.

- Amuzant, nu-i aşa? spuse el având în ochi o sclipire poznaşă.

- Eu n-o văd aşa.

- Ba eu, da. Şi vreau să te felicit.

Alix îl privi mirată.

- Sunteţi cumva sarcastic, domnule Duval? Pot să vă asigur că n-am nimic de-a face cu aceste articole.

- Nu trebuie să te disculpi, draga mea. Eşti om, la fel ca mine şi ca reporterii. Ei trebuie să scrie şi de ce să nu-i ajuţi când sunt în pană de idei?

Alix bătu din picior şi ochii ei albaştri aruncară săgeţi.

- Nu sunt atât de disperată încât să scornesc poveşti. Te asigur că n-am nimic de-a face cu toate aceste mizerii...

- Dar tu ai fost singura care ştia despre cearta mea cu Paul.

- N-am vorbit eu, dar voi afla cine. Iar dacă face parte din personalul meu, va fi concediat.

- Te cred. Să nu crezi însă că mă afectează ceea ce scriu ziarele. De-a lungul timpului, au scornit o mulţime de scandaluri şi acum nu mă mai afectează. O privi o clipă, apoi continuă: Paul însă nu e de acord cu mine. E furios şi vrea să reziliez contractul cu tine.

- Orice aş spune, el tot mă va considera vinovată, spuse ea. Ce păcat că fiul tău nu-ţi seamănă.

- Mare păcat, acceptă Henri, dar ultimul lucru pe care-l doresc e o competiţie în familie.

Alix rămare gânditoare; „competiţie“ oricum va fi, deoarece cei doi bărbaţi aveau viziuni diferite asupra noului curent în modă.

- Acum, e timpul să bem un pahar de şampanie. In cinstea noii colecţii, spuse Henri. Se ridică, luă două pahare, le umplu cu şampanie şi se apropie de ea.

- Ai nişte ochi minunaţi, Alix. Furia îţi prinde bine, arăţi superb. Veni atât de aproape încât ea îi simţi parfumul. Orice femeie ar fi fost ameţită de prezenţa lui virilă, dar Alix făcu un pas înapoi, roşie în obraji de stânjeneală.

Henri însă nu se opri, o prinse de umeri şi o trase mai aproape.

- Eşti atât de diferită de frumuseţile stupide care-mi dau târcoale. Nu eşti numai un corp, eşti şi

inteligentă în acelaşi timp.

Inainte ca Alix să poată realiza ce se întâmplă, el o sărută pe gură. Buzele lui erau umede şi moi, ceea ce-i produse lui Alix un sentiment de profund dezgust. Işi puse mâinile în pieptul lui şi-l îndepărtă, împingându-l cu toată puterea. înainte de asta auzi uşa deschizându-se şi-l văzu pe Paul intrând în cameră.

Henri făcu un pas înainte şi-l privi amuzat.

- Nu ştii să baţi la uşă înainte să intri, Paul?

- Nu ştiam că eşti ocupat. Am să revin mai târziu.

- Nu e nevoie, interveni Alix. Tocmai plecam.

Paul o privi sarcastic, în timp ce ea îşi luă rămas bun de la Henri şi ieşi din încăpere. în timp ce se întorcea la birou, două sentimente se războiau în sufletul ei: furie împotriva lui Henri Duval şi ruşine deoarece Paul o surprinsese în acea situaţie stânjenitoare. Oare îşi dăduse seama că tatăl lui o sărutase?

***

După câteva momente de la sosire, Peter intră în birou şi se aşează în faţa ei.

- Presupun că ei văzut articolul lui Jamie Hunter, nu?

- Cine nu l-a văzut? întrebă el zâmbind. Ea nu-i întoarse zâmbetul; dacă el voia să se joace, aşa să fie.

- Ce e cu tine? atacă Alix. Tu eşti cel care îl alimentează pe Jamie Hunter cu scandaluri?

Peter o privi lung şi faţa lui se transformă într-o mască împietrită.

- E o plăcere să aflu care e părerea ta despre mine. Crezi că...

- Nu te mai juca! Vreau să ştiu adevărul. Nu vreau să cred că ai fost tu, dar toate pistele duc la tine. De unde ai atâţia bani de cheltuială?

- Crezi că am decăzut în asemenea hal să vând poveşti reporterilor?

- Mintea mea nu poate să creadă că poţi face ceva aşa de mizerabil. Să vinzi secretele firmei unor paparazzi e un lucru atât de...

- Oribil, nu? întrebă Peter roşindu-se. Sunt un mizerabil, repetă el, asta e părerea ta despre mine. Imi pare rău că te dezamăgesc, dar n-am fost eu.

Păstrară câteva momente de tăcere.

- Mă crezi? întrebă el încet.

- Da.

- Imi pare rău că n-ai avut încredere în mine. Trebuia să mă întrebi mai devreme...

- Am greşit, dar... sper să mă înţelegi...

- Te înţeleg. Chiar aveai motive să mă suspectezi.

- Când am spus asta...

- Ai spus-o pentru că aveai dreptate. Trebuia să-ţi spun adevărul. Am făcut un împrumut, spuse el încet. De la Henri Duval. M-am întâlnit cu el şi cu Dina într-o seară. Iar când Fleur şi Dina s-au dus să se pudreze el s-a oferit să mă ajute. Mi-a completat un cec şi mi l-a băgat cu forţa în buzunar.

- Oh, Peter, nu trebuia să accepţi un împrumut de la un client.

- Se pare că vrea să-i facă o surpriză lady-ei Brandon. Ar dori ca eu şi Fleur să fim împreună. Mi-a spus-o chiar el, teribil de amuzat.

- Henri are un simţ al umorului destul de ciudat, însă trebuie să-i înapoiezi banii. Te pot ajuta eu.

- Nu e necesar. M-am gândit deja: voi vinde casa şi mă voi muta într-un apartament mai mic.

- Dar te-ai chinuit atât de mult s-o cumperi, protestă Alix.

- Oricum sunt un prost, spuse el zâmbind amar. M-am despărţit de Fleur.

- Cum aşa?

- Lady Brandon a aflat cum cumnata ei încuraja reaţia mea cu Fleur. Ieri seară i-a făcut o vizită şi a luat-o pe Fleur acasă.

- Şi ea, ca o fiică bună, a urmat-o...

- Am cerut-o în căsătorie, şi... mi-a întors spatele. Făcu o pauză, apoi continuă cu dificultate. Mi-a spus că mă iubeşte... dar nu doreşte un soţ sărac. Se va căsători cu Beecham. De acum, voi pune pe primul loc munca, dacă mă mai doreşti...

- Bineînţeles, eşti cel mai bun asistent pe care l-am avut.

- Mulţumesc. N-am să te mai dezamăgesc.

Seara se întâlni cu Mark şi ieşiră în oraş. La restaurant o zări pe Fleur însoţită de un bărbat cu o faţă de buldog. Jack Beecham, ghici ea.

Conversaţia ajunse inevitabil la Peter şi Alix

admise că-i părea rău pentru el.

- Acum îmi dau seama cât de schimbătoare suntem noi, femeile. Când am auzit că iese cu Fleur am fost supărată, dar acum, aş da orice să fie din nou împreună.

- Cel mai bine ar fi să-l laşi pe Peter să-şi rezolve singur problemele.

- Ai dreptate, spuse ea, acum am altă problemă pe cap.

- Anume?

- Cine a vorbit cu Jamie Hunter?

- De ce te mai chinui? Mi-ai spus că domnului Duval nu-i pasă...

- Nu contează. Cineva doreşte să-mi facă probleme, şi eu trebuie să aflu cine este.

Capitolul 6

în următoarea săptămână, Alix n-a avut prea multe ocazii să-i întâlnească pe cei doi Duval.

Henri nu făcu nici o aluzie la scena pe care o întrerupsese fiul lui, dar Alix nu putea uita şi ar fi dorit să aibă o discuţie cu Paul ca să-i explice că nu l-a încurajat cu nimic pe tatăl lui.

Pentru că până la prezentarea colecţiei mai era mult timp, ea îşi concentră atenţia pe noile contracte: un bal de binefacere şi lansarea unui nou parfum.

Peter muncea din greu. Se părea că lăsase în urmă relaţia lui cu Fleur, deşi numele fetei apărea adeseori în ziare, alături de cel al lui Beecham.

Viaţa îşi urmă drumul în pace până într-o dimineaţă de iulie.

în timp ce-şi bea cafeaua, Alix deschise ziarul la secţiunea de modă. Avusese loc lansarea colecţiei „Betty Villiers“ şi pagina era plină cu fotografii ale hainelor. Citi articolul dintr-o suflare. Se pare că această colecţie făcea furori. Era inspirată din arta egipteană, iar manechinele arătau ca nişte sirene.

Alix examină toaletele. Erau extraordinare, dar ceva o nelinişti. Mai văzuse ceva asemănător. Culorile predominante erau: galben, alb, auriu şi albastru electric.

Gândul ei se îndreptă spre Henri... în aceeaşi clipă, sună telefonul şi-i auzi vocea.

- Poţi să vii aici, acum?

- E vorba de Betty Villiers?

- Da, spuse el şi închise fără altă explicaţie.

Alix fugi repede spre Casa Duval. în biroul lui Henri se mai găseau Paul şi doamna Lelong. Toţi se agitau în jurul mai multor schiţe.

- îţi mulţumesc că ai venit atât de repede. Uite, noua noastră colecţie, spuse Henri trântindu-i în faţă mai multe schiţe.

Alix le privi şi se înfioră.

- Ai recunoscut tema? întrebă el nervos.

- Da. „Betty Villiers Sfinx“.

- Sfinx? Henri o privi aproape cu ură. Aceste schiţe sunt ale mele şi ale lui Paul. Le-am desenat cu luni în urmă.

- Schiţele sunt identice. Uite, priveşte aici, spuse Paul alăturând o schiţă unei fotografii din ziar.

Alix ridică privirea şi-i văzu pe cei doi bărbaţi pândindu-i reacţia.

- Credeţi că cineva vi le-a furat?

- Doar dacă nu crezi în fenomene paranormale. Sunt identice sută la sută, spuse Paul ironic.

Alix rămase tăcută. Nu putea accepta că o suspectau, dar înainte de a spune ceva, vorbi Henri.

- Eu şi fiul meu eram siguri că aceste schiţe sunt aur curat. De aceea, numai câteva persoane de încredere le-au putut vedea. Nici chiar tu, dragă Alix, nu le-ai văzut.

- Ce se va întâmpla acum? întrebă ea, răsuflând uşurată. O veţi da în judecată pe Betty Villiers?

- Nu ne-am brevetat schiţele, spuse Paul încet.

- Inseamnă că nu se poate face absolut nimic?

- Să aflăm cine a furat schiţele, apoi să-l ducem la poliţie unde şi să-l punem faţă în faţă cu Betty Villiers, care să mărturisească, răspunse Paul.

- Ceea ce nu se va întâmpla niciodată, adăugă Henri.

- Vreţi să spuneţi că nu se poate face nimic? întrebă ea exasperată.

- Nimic, răspunseră cei doi simultan.

- Ce se va întâmpla cu noua colecţie?

- Mai avem câteva schiţe, spuse Henri privind foile de pe birou. Nu înţeleg cum au fost furate. N-au părăsit acest birou decât în weekend, când eu şi Paul le luam şi lucram acasă. Toţi angajaţii mei, şi cei de aici şi cei de la Croxham sunt oameni cinstiţi, care lucrează pentru mine de mulţi ani. Niciodată nu ne-ar trăda.

- Totuşi, cineva a făcut-o, protestă Paul. Acum trebuie să ne decidem: ori anulăm lansarea, ori participăm cu ceea ce ne-a rămas.

- Cu o jumătate de colecţie? întrebă tatăl lui contrariat. Niciodată n-am să mă fac de râs în felul acesta.

Tăcerea se lăsă în cameră şi cele patru persoane continuară să privească dezamăgite desenele de pe birou. La un moment dat, Alix îşi aduse aminte de ceva şi scăpă fără să vrea o exclamaţie.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Henri. Ti-ai adus

aminte ceva?

- Mă întrebam... făcu o pauză, apoi continuă ezitant. Cu câteva săptămâni în urmă, fiul tău ţi-a arătat câteva schiţe. Nu ţi-au plăcut la timpul acela, dar acum...

Henri îl privi pe Paul.

- Sunt la mine în birou, spuse el încet. Le aduc imediat.

După câteva minute schiţele colecţiei „Sfinx“ fură luate de
pe birou şi înlocuite cu cele care nu-i plăcuseră lui Henri cu câteva săptămâni în urmă.

De data aceasta el le examină cu atenţie, în timp ce Paul se plimba prin cameră.

Alix aproape că simţea tensiunea din încăpere.

- Aş dori să pot face ceva cu astea, spuse Henri, în cele din urmă. Sunt atât de confuze.

- Aceasta e frumuseţea lor, replică Paul. Contrastul dintre materiale e cel care dă unicitatea modelelor. Uită-te la asta, de exemplu, spuse el ridicând o schiţă. Rochia este din catifea şi se mulează pe corp dând impresia că e lipită de piele, iar boleroul din satin dă impresia unei cascade. înţelegi ce vreau să spun?

- Nu, admise Henri. Tu ar trebui să te faci arhitect, nu creator de modă.

- Dar designerul este un arhitect! Numai că el lucrează cu stofe, aţă şi nasturi, nu cu mortar şi cărămizi.

- Să lăsăm detaliile practice. Iritat, Henri luă un creion şi-l rupse dintr-o mişcare. Trebuie să ne organizăm cât mai bine, pentru a putea termina noua colecţie la timp.

Alix răsuflă uşurată.

- Cum se va numi noua linie? întrebă ea.

- Las asta în seama fiului meu.

- Nu ştiu, spune-i cum vrei, murmură Paul.

Alix rămase pe gânduri, apoi zâmbi:

- De ce să nu-i spunem „Phoenix“? Doar se va naşte din cenuşa celei care a fost. Vom putea face o poveste interesantă.

Henri se încruntă:

-Va trebui să fii atentă la ce declari. N-o putem acuza pe Betty Villiers direct. Vom spune doar că schiţele au fost furate şi vom lăsa lumea să tragă concluziile. Se întoarse apoi spre doamna Lelong. Anunţă, te rog, tot personalul să se adune în salon peste zece minute. Iar tu, Paul, vorbeşte cu Pierre Dubois, în Franţa, şi spune-i tot ce s-a întâmplat. Roagă-l să ne trimită imediat noile materiale de care avem nevoie. Noua colecţie va fi mai mică, dar va fi extraordinară.

Paul ieşi repede şi Alix îl privi admirativ pe Henri.

- Mă bucur că ai luat această hotărâre, spuse ea.

- Nu suport să fiu învins. Scoase o cutie cu ţigări şi-şi aprinse una.

- Ce frumuseţe! spuse ea cu ochii la cutie. E

franţuzească?

- E lucrată de un francez. Am cumpărat-o din insulele Seychelles, unde m-am născut. E făcută din carapace de broască ţestoasă.

- Credeam că v-aţi născut în Franţa.

- Aşa crede marea majoritate a lumii. însă m-am născut în Seychelles şi am stat acolo până la optsprezece ani.

Uşa se deschise şi intră doamna Lelong, care-l anunţă:

- Personalul vă aşteaptă, domnule Duval.

Personalul Casei Duval forma un grup pestriţ: modele în rochii de seară, machiate şi coafate, şi croitorese cu figuri şterse, în uniforme gri.

Henri îi privi pe toţi ca un tată odraslele, apoi, cu voce joasă, le povesti ce se întâmplase şi ce decisese.

- Ştiu că va fi greu, că va trebui să lucraţi din greu, peste program, dar suntem o mare familie, adăugă el zâmbind, şi ştiu că nu mă veţi lăsa la greu.

Toată lumea murmură afirmativ, numai doamna Lelong lăsă capul în jos.

- Trebuie să vă dau o veste proastă, domnule Duval. Anna lipseşte. A sunat soţul ei de dimineaţă, este în spital, se operează de apendicită.

- Cum? exclamă Henri iritat. E modelul cu cele mai bune măsuri. Jumătate din haine sunt create pentru ea.

Doamna Lelong se înroşi.

- Nu mai sta uitându-te la pantofi. Caută pe cineva!

- Deja am câteva tinere, care au măsurile ei. Sunt afară, vă aşteaptă să le primiţi.

Madam Lelong ieşi şi Henri rămase cu ochii aţintiţi asupra uşii pe care îşi făcu apariţia Dina, o delicată nimfă în crep roz.

- Ce bine că te văd, exclamă ea. Tocmai am vorbit cu Paul şi mi-a povestit despre dezastru. Dacă pot să ajut cu ceva...

- Nu-ţi face griji, cherie. Totul e sub control, spuse el luând mâna Dinei pe care depuse un sărut. Stai lângă mine şi ajută-mă să găsesc un nou model.

Doamna Lelong intră aducând cu ea o fată înaltă, bine proporţionată, cu un uimitor păr blond-argintiu.

Culoarea părea naturală şi, împreună cu pielea albă şi ochii albastru deschis, o făcură pe Alix să decidă că fata era de origine scandinavă.

Ceva îi displăcea la ea; ceva din modul cum purta hainele o făcea să fie puţin vulgară.

Mai intrară încă trei tinere, dar se vedea că Henri alesese deja.

- Cum o cheamă pe prima? o întrebă el pe doamna Lelong.

- Sophie. Am impresia că este, totuşi, cam înaltă.

- Imi place.

- Nu va învăţa niciodată să poarte un costum, spuse Dina ironic.

- Sunt obosit de toate aceste stereotipuri. Sophie

e diferită şi de aceea o vreau, replică Henri.

- Adevărat? întrebă Dina cu aerul unei femei geloase.

Henri îi ridică mâinile şi începu să i le sărute.

- Draga mea, tu eşti cea mai drăguţă fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată. Vino, îţi ofer un pahar în biroul meu. Alix, vii şi tu?

- N-am timp. Trebuie să mă întorc la birou.

După-amiaza, se întoarse la salon şi-i găsi pe Henri şi Paul
ocupaţi cu alegerea materialelor. Fiecare rochie rămasă din vechea colecţie trebuia ajustată după noul model.

Târziu, spre seară, Sophie luă o pauză. Paul terminase de făcut ultimele retuşuri şi acceptase şi unele sugestii ale tatălui său.

- Nu-mi place! exclamă Paul. Sophie este prea mare pentru acest stil. Cred că Louise e mai aproape de adevăr.

- Asta e marea ta greşeală, replică Henri. în imaginaţia ta, toate femeile sunt nişte silfide.

Alix îngheţă. După cum decurgea conversaţia, se anunţa o nouă scenă între cei doi.

- Cei mai mulţi designeri lucrează după femeia ideală, răspunse Paul moale. Dacă vrei să creezi pentru toate femeile, deschide o fabrică de confecţii!

- Nu te lua de angrosişti, răspunse Henri zâmbind. Ei câştigă mai mulţi bani decât noi. Bine, Paul! Tu creezi toalete pentru femeia ta ideală, iar

eu le voi crea pentru a mea.

Paul îi aruncă Alixei o privire ciudată.

- Am impresia că pentru moment Sophie este femeia ta ideală, spuse el întinzându-i foarfeca tatălui lui.

Paul ieşi din încăpere şi Alix se aşează pe un scaun, dorind să-l vadă pe Henri la muncă.

Sophie apăru îmbrăcată într-o nouă rochie ce trebuia retuşată şi Henri se adânci în muncă. Timp de zece minute se auzi numai zgomotul foarfecei, apoi Sophie scoase o exclamaţie de durere.

- Pentru Dumnezeu! ce s-a întâmplat?

- Cred că m-ai tăiat, răspunse fata şi se întoarse cu spatele arătând o tăietură urâtă din care curgea sânge.

- Vai, dragă. Imi pare rău!

Henri ridică repede nişte şerveţele şi-i tamponă rana, apoi cu mişcări iuţi o ajută să-şi scoată rochia spre a nu fi pătată. Oare ce-ar fi zis Dina dacă vedea această scenă? se gândi Alix.

Henri rămase înmărmurit în faţa corpului fetei care-i susţinea privirea cu neruşinare.

Alix se ridică şi merse repede spre uşă. Nu dorea să ia parte la aşa ceva.

- Cred că nu mai este nevoie de mine. Spune-i fiului tău...

- Poţi să-mi spui chiar tu, se auzi vocea lui Paul din spatele ei.

- Mă duc să lucrez la articolul despre noul nume

al colecţiei, spuse ea repede. Nu mai este nevoie de mine aici şi este destul de târziu.

El îşi privi ceasul.

- Oh, e aproape opt. N-am realizat. Am fost atât de absorbiţi de muncă.

- Vă invit la masă, spuse Henri apropiindu-se. Nu putem lucra cu stomacul gol. Paul, te poţi opri o oră sau două.

- Nu e o idee rea. Unde mergem? La „Antoine“?

- Da. Tu condu-o pe Alix. Eu îi chem un taxi Sophiei.

- Foarte bine. Hai, Alix. O luă de braţ şi merseră pe jos zece minute, până la un micuţ restaurant franţuzesc.

- Ce zi! In aceste momente, îl admir pe tata.

Alix rămase pe gânduri. De ce oare îl admira? Nu era nimic de admirat. Cel mai potrivit cuvânt era ură. Oare nu-l ura din cauza Sophiei, şi pentru că îşi bătea joc de sentimentele Dinei?

- Alix! vocea lui Paul o readuse la realitate.

- îmi pare rău, sunt obosită.

- Nu face nimic. Se pare că tata nu mai vine şi doream doar să ştiu dacă îţi plac homarii?

- Sunt pe cât de gustoşi, tot pe atât de urâţi.

El zâmbi şi linii fine îi apărură în jurul ochilor.

- Newburg îţi place mai mult?

- Sună bine. Am impresia că vrei să mă îngraş.

- Nu trebuie să te îngrijorezi. Eşti foarte slabă.

- Tie îţi plac femeile slabe, îl tachină ea.

- Ca să-mi poarte hainele, nu ca să le am lângă mine.

Ea simţi căldura din vocea lui şi izbucni în râs. Cina decurse în cele mai bune condiţii şi se bucurară împreună de ea.

Ora trecu repede şi, în timp ce se relaxau la o cafea, se gândeau cu regret că trebuia să se despartă.

- Mă întreb dacă nu cumva eşti puţin fericit că s-au furat schiţele, spuse ea privindu-şi ceaşca de cafea. în felul acesta, ai avut ocazia să foloseşti ideile tale.

El o privi o clipă, apoi făcu un gest de lehamite.

- Nu mă înţelegi, Alix. Crezi că munca este foarte importantă pentru mine.

- Dar este foarte importantă, protestă ea. Vorbeşti ca şi când pictorilor nu le-ar păsa dacă tablourile lor sunt expuse.

- Multora nu le pasă!

- înseamnă că nu au nici un pic de ambiţie, şi refuz să cred că nu eşti ambiţios.

- De ce crezi că lipsa de ambiţie e un viciu. Cunosc multe persoane drăguţe care nu au ambiţie.

- Talentul duce invariabil la ambiţie, continuă ea. Stă în natura umană. Scritorul vrea ca lumea să-i citească operele, muzicianul doreşte să-i fie ascultată muzica.

- Şi designerul vrea ca femeile să-i poarte hainele?

- Nu vrei asta?

El zâmbi.

- Ai prea multe argumente ca să te înving.

- Ce te opreşte să-ţi deschizi propria ta afacere? repetă ea întrebarea pe care i-o mai pusese o dată. Să nu-mi spui că-ţi place să te cerţi cu tatăl tău tot timpul?

- Detest lucrul acesta. Când am început să lucrez cu tata, am crezut că voi învăţa o mulţime de lucruri. Curând, însă, am realizat că nu vrea să-mi încurajeze talentul şi am început să mă ascund de el. Am rămas totuşi, deoarece mama ar fi foarte supărată dacă l-aş părăsi.

-Ai rămas cu el doar ca să n-o superi pe mama? Nu are nici un sens, te porţi ca un copil!

- Sunt copilul mamei mele. Fericirea ei este foarte importantă pentru mine.

- Atât de importantă încât să-ţi sacrifici viitorul pentru ea?

- Sunt un Duval, spuse el încet.

- Tocmai că eşti un Duval. Ar trebui să ai propriul tău salon, sau cel puţin să ai propria ta colecţie.

- Nu sunt atât de ambiţios. Ti-am spus că nu am ambiţii personale. Fericirea mamei e foarte importantă pentru mine. De aceea, stau lângă tatăl meu şi încerc să-l aduc pe calea cea bună.

- Incerci să-l ţii departe de femei?

- Cu cât îmbătrâneşte, e mai rău.

- De ce nu-l părăseşte mama ta?

-Am întrebat-o odată şi mi-a spus că mai bine cu un rău pe care-l cunoaşte decât fără.

-Aceasta este iubire sau mândrie? întrebă ea încet.

-Am impresia că în mintea femeilor iubirea şi mândria se confundă uneori. Atâta timp cât tatăl meu vine în weekenduri şi se poartă ca un familist, ea e satisfăcută şi eu sunt bucuros pentru ea. De aceea stau cu el.

- Cred că nu e foarte uşor pentru tine, spuse ea privindu-l în ochi. Dar nu ţi-e teamă că într-o zi tatăl tău va întâlni o femeie pe care s-o iubească atât de mult încât s-o părăsească pe mama ta?

- Nu. Asta nu se va întâmpla niciodată. N-am de ce să mă tem. Fete prostuţe a avut tot timpul. Iar de Dina mă voi ocupa eu... spuse el cu o expresie enigmatică.

In acel moment, Alix se ridică brusc de la masă.

- E târziu...

Paul plăti nota şi porniră înapoi spre salon.

Alix simţea un junghi în inimă. Paul o iubea pe Dina şi ea suferea. Îl privi în timp ce mergeau braţ la braţ. Bărbatul de lângă ea nu-i era indiferent.

Capitolul 1

Colecţia Duval ocupa pagini întregi din ziarele şi revistele de specialitate. Toată lumea aflase că desenele originale fuseseră subtilizate şi copiate şi astfel îşi câştigaseră simpatia presei şi a lumii întregi.

Showul trebuia să înceapă la ora unsprezece. Alix ajunse la salon la nouă, dar toată lumea venise înaintea ei şi era o zarvă de nedescris. Florăresele aranjau imense coşuri de flori pe scenă şi pe scări. Fetele aprinseseră lumânări parfumate care emanau mirosuri florale. Croitoresele şi călcătoresele făceau ultimele retuşuri.

Alix se simţi pierdută. încercă să-i găsească pe Henri sau Paul; dar în cabina de schimb era aceeaşi confuzie: manechine, machiori, coafori, bijutieri, croitorese. Totul într-un spaţiu micuţ plin de haine atârnate pe umeraşe, genţi, pălării, pantofi. Cu toată agitaţia, se părea că toată lumea era calmă şi ştia ce are de făcut.

în cel mai retras colţ, Sophie îşi făcea ultimele retuşuri la machiaj, aplicându-şi un ruj roşu aprins cu o pensulă subţire.

Alix o privi un moment, admirându-i calmul ce se citea pe faţa ei: o adevărată profesionită, se gândi ea.

Henri şi Paul nu se zăreau, în schimb o descoperi pe doamna Lelong.

- Ce de lume, şopti ea. Trebuie să începem mai

devreme. Modelele vor deveni nervoase dacă aşteaptă prea mult.

- Unde sunt cei doi Duval?

- în biroul domnului Henri Duval. Le-am promis să-i ţin la curent cu tot ce se întâmplă în spectacol.

- Nu se vor uita ei înşişi?

- Nu. Domnul Duval e foarte superstiţios.

Alix se întrebă de ce rămăsese şi Paul cu el: era la fel de superstiţios, ori din loialitate? La naiba! Ce-i păsa ei care era motivaţia?

- începem, se auzi vocea doamnei Lelong şi fetele se ridicară şi fugiră spre scenă.

O dată început, spectacolul se desfăşură ca pe roate. Toaletele schimbate cu repeziciune, mersul languros al manechinelor pe podium, muzica învăluitoare.

Totul se termină o oră mai târziu, când Sophie, îmbrăcată în rochia de mireasă care o făcea să semene cu o prinţesă de gheaţă, defilă pe podium în faţa unei asistenţe încântate.

Alix îl felicită în gând pe Henri pentru că o alesese pe Sophie să prezinte acestă rochie. Albul convenţional era înlocuit cu satinul argintiu, croiala rochiei era simplă, dar efectul era uluitor. Toţi bărbaţii din încăpere şi-ar fi dorit o asemenea mireasă! Fără să-i spună doamna Lelong, Alix îşi dădu seama că întreaga colecţie era un triumf şi-i veni în gând imaginea celor doi bărbaţi care au avut curajul s-o ia de la capăt, să nu se dea bătuţi.

Următoarea jumătate de oră a fost cea mai extraordinară din viaţa tinerei femei. Henri venise în salon şi se învârtea mândru ca un cocoş, discutând şi fotografiindu-se cu toată lumea. In mijlocul acestei frenezii, Alix îl căută din priviri pe Paul, dar nu-l găsi nicăieri. Părăsi salonul şi porni de-a lungul holurilor, spre biroul lui. Ajunsă în faţa uşii, ciocăni încet.

- Intră, se auzi o voce înceată. Alix deschise şi-l găsi aşezat în spatele biroului, palid, cu privirea pierdută.

- Nu vrei să vii la întâlnirea cu presa? întrebă ea. Toată lumea vrea să te cunoască.

- Nu pot da ochii cu ei. Sunt sigur că tata se descurcă foarte bine.

- Cum doreşti. N-am venit să te iau cu forţa.

El se relaxă şi Alix observă cum devine o altă persoană. Ce buze senzuale, se gândi ea involuntar, apoi, cu un efort supraomenesc îşi luă ochii de la el.

- Este foarte excitant pentru tine, nu-i aşa?

- Nu la fel de excitant ca pentru tata. Sunt mai tânăr şi iau lucrurile mult mai uşor.

- Nu cred că vârsta are vreo importanţă, mai degrabă temperamentul. Tu eşti mult mai sensibil, iar el este mai...

- La naiba cu sensibilitatea! izbucni el şi-şi luă capul în mâini.

Alix se întoarse şi deschise glasvandul ce dădea spre
grădină, ieşi şi se începu să se plimbe.

- Mă simt mai bine. Vocea venea din spatele ei şi-i simţi respiraţia lângă ureche. Iartă-mi ieşirea de adineauri, dar sunt foarte iritat. M-am temut ca nu cumva colecţia să fie un eşec. Este pentru prima dată când hainele mele apar într-o prezentare.

- Acum ştii că showul a fost un succes, spuse ea încercând să-i ocolească privirea. Fiecare toaletă a fost aplaudată, dar ale tale cel mai mult.

- Mulţumesc pentru încurajare.

- Este adevărat. Nu vreau să te flatez.

Paul o prinse de mână şi-o trase aproape. Pentru o clipă corpurile lor se întâlniră şi Alix fu surprinsă de puterea mâinii lui atât de subţiri.

- Tie îţi datorez totul, spuse el şovăielnic. Niciodată, niciodată n-aş fi ajuns aici dacă nu erai tu.

- Dar n-am spus nimic, protestă ea.

- Nu era nevoie de vorbe. Felul în care mă priveai: furie, milă, sfidare.

- Niciodată nu te-am sfidat, spuse Alix repede, plină de emoţie. Apropierea lor fizică o făcea să tremure ca o adolescentă la prima întâlnire. De ce-i spunea toate astea?

- Alix, şopti Paul şi o trase mai aproape.

Privirea lor se întâlniră şi ea văzu o lumină stranie în ochii lui căprui închis. El ridică o mână şi-o mângâie pe părul negru, apoi îi urmă conturul feţei.

Alix, repetă el. Imi dai voie să creez o rochie

pentru tine?

Aceste vorbe erau cu totul altceva decât ceea ce dorea ea.

- Tatăl meu dă un bal mascat la Croxham, şi ştiu exact ce ar trebui să porţi.

Atunci înţelese propunerea lui. Dacă ar fi fost pictor, i-ar fi făcut portretul, însă fiindcă era designer, îi oferea o toaletă. Era felul lui de a-i mulţumi. Se înroşi şi-i zâmbi.

- Cu cea mai mare plăcere. Ce culoare va avea?

- Va trebui să mai aştepţi câteva zile. Hai să ne întoarcem în biroul meu să-ţi iau măsurile.

Mâinile lui, care-i atingeau corpul, o făcură să-i fiarbă sângele, dar Paul devenise un creator şi-şi făcea datoria ca un adevărat profesionist.

- Asta-i tot, spuse el scriind ultimele cifre pe un caiet.

- Ar fi bine să mă întorc în salon, spuse ea cu răsuflarea tăită. El nu răspunse şi Alix fugi din cameră.

***

Publicitatea pentru colecţie o ţinu pe Alix ocupată în următoarele zece zile. Henri ar fi dorit să se ocupe şi de bal, dar ea îl lăsă pe Peter să se ocupe de acesta. îşi concentră atenţia asupra colecţiei şi nu mai avu timp de viaţa personală. într-o seară, Mark o căută şi o invită la cinema, dar o găsi la biroul ei, înconjurată de un maldăr de dosare.

- Ce se întâmplă cu tine? Henri Duval te-a

angajat, nu te-a cumpărat! protestă el când Alix îi refuză invitaţia.

- Ştii foarte bine cât mă implic într-un proiect. Publicitatea trebuie făcută cu dăruire, altfel strici totul.

- Sper să nu te extenuezi, sănătatea ta e mai importantă decât Casa Duval.

Ea lăsă stiloul jos, se ridică încet şi-şi trecu braţele în jurul gâtului lui. Mark avea dreptate, punea mai mult suflet în munca pentru Duval decât pentru oricare alt client.

- Nu voi lucra în acest weekend, promise ea. Voi merge împreună cu Peter la balul mascat al lui Henri Duval.

- Ce mai relaxare! Vei fugi de colo-colo, vorbind cu presa şi cu invitaţi celebri.

- Este exact ceea ce voi face, spuse ea retrăgându-se râzând.

- Câteodată mă uimeşti, Alix. De ce nu vrei să te opreşti şi să mă laşi să am grijă de tine?

Ea lăsă ochii în jos şi ridică un dosar.

- Nu e bine, Mark. Nu pot să mă căsătoresc cu tine. Ti-am spus-o şi altă dată: nu te iubesc.

- Dacă nu mă iubeşti acum, nu însemnă că nu mă vei iubi. Alix îi zâmbi şi iară nici un motiv din ochi începură să-i curgă lacrimi.

- Alix, ce s-a întâmplat? N-am vrut să te supăr... am vrut...

- Oh, nu e din vina ta, Mark. Nici eu nu ştiu de ce

plâng.

- Işi şterse lacrimile şi scutură din cap. Cred că ai dreptate. sunt foarte obosită.

- Nu poţi lipsi de la petrecere?

- Nu.

- Atunci, aş putea veni cu tine. Sunt sigur că Henri Duval nu s-ar supăra.

- Voi fi prea ocupată ca să pot sta cu tine, spuse ea repede. Iţi pierzi vremea degeaba.

***

Era noaptea târziu şi Alix tot nu dormea, gândindu-se de ce refuzase oferta lui Mark de a veni cu ea la bal. îl refuzase instinctiv, cu gândul la Paul. Mark ar fi încurcat-o...

A doua zi, se întâlni cu Peter în birou şi plecară cu maşina spre Croxham.

- Ce e cu tine? îl întrebă ea. Tot mai plângi după Fleur?

- Am învăţat să trăiesc cu asta...

- Atunci, ce e?

Peter privea pe fereastră şi nu-i răspunse.

- Dacă nu vorbeşti, nu te pot ajuta.

- Rechini, spuse el gâtuit.

- Poftim?

- Cămătarii, explică el. Apoi îi povesti că, dorind să câştige bani pentru a-şi plăti datoria faţă de Henri Duval, începuse să joace, pierduse şi acum se găsea într-o situaţie mai gravă decât înainte.

- Credeam că vrei să-ţi vinzi apartamentul pentru a-ţi putea plăti datoria?

- N-am primit preţul pe care-l doream. Piaţa imobiliară este în regres.

- Şi atunci, ai început să joci? Oh, Peter, eşti un idiot. De ce n-ai venit să-mi spui?

- Din mândrie, spuse el încet. Dar ţi-am spus acum.

Alix ştiu că dacă ar fi dorit ajutorul ei, i l-ar fi cerut de la început, dar Peter dorea să se descurce singur şi nu putea face nimic.

- Cel mai bine ar fi să uiţi ce ţi-am spus. E problema mea şi trebuie să-i fac faţă.

- Mai ai o problemă, Fleur. Va fi prezentă la bal şi vreau să stai departe de ea.

- Să-i refuz avansurile şi să mă fac că n-o cunosc?

- Fleur n-o să-ţi facă avansuri atâta timp cât mama ei va fi în preajmă.

- Asta nu e o problemă.

- Iţi faci rău singur. Indrăgosteşte-te de altcineva.

- Fii serioasă, Alix. Tu te poţi îndrăgosti la comandă?

Se gândi la Mark şi ştiu răspunsul.

- Cel puţin încearcă s-o uiţi, spuse ea fără entuziasm.

Am încercat, dar fără succes.

Restul călătoriei se desfăşură în linişte. Peter gândindu-se la problemele lui, iar Alix la Dina. Vorbise dimineaţă cu ea la telefon. Fusese invitată şi ea la Croxham, dar nu de Henri, care era complet

acaparat de Sophie, ci de Paul. Dina spera să recâştige din nou afecţiunea lui Henri?

Umbrele înserării se lăsau deasupra parcului proprietăţii Croxham Manor când ajunseră în faţa uşii. Casa era luminată de ultimele raze de soare şi peste tot se auzeau voci şi paşi.

Uşa se deschise înainte de a suna clopoţelul şi cei doi intrară şi fură întâmpinaţi de un majordom care-i conduse în sufragerie, pe care o găsiră goală, luminată doar de focul din şemineu. Mai multe măsuţe ofereau băuturi din cele mai variate.

- O să-mi iau o băutură, spuse Peter. Tu vrei ceva, Alix?

- Pune-mi şi mie un pahar, mi-a fost cam răcoare.

- Domnul Duval ştie cum să-şi trateze oaspeţii, declară Peter privind sticlele aliniate. O să pregătesc câte o Margarita.

- Nu asta înţeleg eu prin ospitalitate, dar acum e bine venită! Luă paharul din mâna lui şi sorbi o gură. Cred că toată lumea e la etaj, să se schimbe.

- Atunci, cred că e timpul s-o fac şi eu. Stai să-mi vezi costumul. Vei fi mândră de mine! spuse Peter şi ieşi din încăpere.

Alix se duse în faţa focului, închise ochii şi simţi căldura flăcărilor pe obraji. Afară, soarele aluneca încet după copaci. Flăcările aruncau umbre roşiatice pe mobile. Duse paharul la gură şi-l sorbi dintr-o înghiţitură, apoi se îndreptă spre uşă. înainte de a ajunge în faţa ei, se deschise încet şi în lumina slabă

apăru o fantomă. Alix ţipă cât o ţinură puterile.

- Bună seara, şopti fantoma. Moartea vă spune bun venit la petrecere!

Capitolul 8

In luna care trecu, Alix îşi aminti mereu de Henri Duval şi straniul lui costum. Moartea... parcă premeditase!

Henri înaintă şi-şi scoase masca. Alix era şocată. Dacă aceasta era intenţia lui, avusese un succes total. Tânăra îşi pierduse culoarea şi tremura.

- Nu ştiam că te sperii atât de repede! Doamne, Alix, m-ai speriat cu ţipetele tale!

- Dacă ai mai fi făcut un pas spre mine, aş fi leşinat!

Henri începu să râdă.

- Ce crezi despre ideea mea de a îmbrăca acest costum?

- Foarte original, n-am ce spune, dar sunt sigură că nu va fi apreciat la adevărata lui valoare.

- Cred că... începu el, dar se opri când o blondă voluptuoasă intră pe uşă.

Alix o recunoscu pe Sophie. După privirea cu care o învălui Henri, îşi dădu seama că Dina nu mai avea nici o şansă în faţa ei.

- Biata Dina, murmură Alix. Biata doamnă Duval.

Ghicind ce gândeşte, Sophie se îndreptă spre ea într-o
splendidă rochie de inspiraţie spaniolă, în culori albastru şi argintiu.

- Ce părere ai despre costumul meu? întrebă ea cu insolenţă. Henri l-a creat pentru mine.

- E superb.

Sophie se duse lângă Henri, care-şi trecu drăgăstos braţul în jurul taliei ei.

- Cel mai bine ar fi să mă duc să mă schimb, spuse Alix repede.

- Mai întâi trebuia să bei un pahar cu mine, auzi ea o voce rece. Alix se întoarse şi-i văzu pe Dina şi Paul. Actriţa era îmbrăcată într-o rochie neagră care-i scotea şi mai mult în evidenţă paloarea chipului.

- De ce nu eşti costumată? o întrebă Henri. Pierzi toată distracţia.

- Costumul meu este sus, răspunse ea fixând-o pe Sophie cu o privire de gheaţă. Cineva îi face ultimele retuşuri.

- Henri a făcut asta pentru mine, spuse Sophie învârtindu-se ca un copil.

- Bucură-te de ea cât mai ai timp, îi aruncă Dina. Nu va dura prea mult.

- Măsoară-ţi cuvintele, Dina, spuse Henri iritat. Şi tu, Sophie sunteţi oaspeţii mei şi nu vreau certuri în casa mea.

Dina îi întoarse spatele şi lacrimi de furie îi alunecară pe obraji.

- Nu ştiu ce naiba caută o proastă ca ea aici, spuse actriţa ieşind repede din cameră.

O tăcere stânjenitoare să lăsă pentru câteva momente.

- Nu trebuia s-o inviţi aici, Paul, zise Henri în

cele din urmă.

- Nici tu nu trebuia s-o inviţi pe Sophie.

Inainte ca Henri să poată replica în cameră intrară Fleur şi doamna şi domnul Allan-Jones, care erau costumaţi în nobili de la curtea lui Ludovic al XIV-lea, iar Fleur într-o superbă sirenă.

- Mi-am făcut-o singură, spuse ea mândră, învârtindu-se fericită, ca toată lumea s-o admire. Mama n-a fost prea încântată, a spus că e prea sexy pentru o persoană de rangul meu.

- Foarte sensibil, se auzi vocea caldă a lui Amy Duval care se alătură grupului. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, ce făcea notă discordantă cu restul grupului. Sper că mama ta o să vină la cină?

- Oh, nu va întârzia prea mult. Urmăreşte un serial TV apoi va veni şi ea.

Alix stătea puţin mai departe de grup, gândindu-se încă la scena urâtă la care asistase. Spera ca Amy nu auzise nimic. Oare de ce insistase Dina să vină la petrecere? Se purta exact ca şi când ar fi dorit să fie în centrul atenţiei şi când nu reuşea era disperată.

- De ce ai o faţă atât de îngrijorată? auzi Alix vocea lui Paul în spatele ei.

- Mă gândeam la Dina...

- Nu te mai gândi. Este treaba ei dacă se face de râs, nu eşti tu de vină. Aş dori s-o pot ajuta, dar... rămase privind-o gânditor... Tu însă m-ai supărat foarte tare, încă nu te-ai schimbat...

- Rochia! Oh, Paul, am uitat. îmi pare foarte rău.

- Lasă, te înţeleg, spuse el zâmbind trist. Du-te repede. De-abia aştept să văd cum îţi vine.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Alix urcă scările şi intră în dormitorul care îi fusese pus la dispoziţie şi rămase cu răsuflarea tăiată. Rochia aşezată pe umeraş îi captă toată atenţia: o masă unduitoare de culori, de la verde la albastru ultramarin, de la roşu strălucitor la galben pal, iar bustul argintiu. Toată, dădea impresia unui imens diamant.

Ridică biletul ce se afla agăţat de ea:

„Fiecare faţă a unui diamant are altă culoare, astfel că am creat această rochie pentru un diamant de fată“.

„Un diamant de fată“. Alix se simţea flatată, totuşi ar fi vrut ca Paul s-o compare cu altceva. Diamantul era ceva rece, fără viaţă.

îmbrăcă rochia repede şi se privi în oglindă. îi venea perfect. Se cunoştea că era făcută de un profesionist. Fără a se admira prea mult în oglindă, coborî repede scările să-l găsească pe Paul şi să-i mulţumească pentru toaletă.

Sufrageria era plină de oameni, însă Paul nu se zărea nicăieri. începu să-l caute prin casă. Urcă scara şi ajunse în faţa camerei Dinei. Prin uşa întredeschisă, îl zări pe Paul care stătea cu spatele, îmbrăcat într-un costum de Arlechin, care i se mula pe corpul bine făcut şi ţinea în braţe o femeie cu părul roşu. Părul Dinei.

- Nu mai plânge, draga mea, murmură el. Lui nu-i pasă, ştii prea bine.

Alix simţi o durere în inimă şi ochii i se înceţoşară. Uşor, se dădu înapoi, nu înainte de a-l mai auzi pe Paul spunând:

- Nu-l poţi învinui de nimic! Aş vrea să-l omor pentru ce ţi-a făcut. El nu ştie ce e dragostea şi loialitatea.

Alix fugi, încercând să ajungă în dormitorul ei. Voia să fie singură.

- Unde te grăbeşti aşa, draga mea? Se întoarse şi o văzu pe Amy Duval. Se schimbase într-o rochie bej şi avea în mână un coş de grădină. Arăta ca o servitoare.

Alix se gândi că poate se va schimba mai târziu şi se forţă să zâmbească.

- Vă duceţi să culegeţi flori, doamnă Duval?

- Da. Imi trebuie câteva pentru sufragerie.

- Dar nu e prea întuneric? întrebă Alix.

- Nu şi pentru mine. Imi cunosc grădina cu ochii închişi, răspunse Amy coborând scara.

Cu inima grea, Alix se întoarse în dormitor. Se duse în faţa ferestrei şi încercă să-şi recapete calmul şi să descopere de ce fusese atât de supărată când îi văzuse pe Dina şi Paul îmbrăţişaţi. Apoi avu o revelaţie...

Il iubea! Se îndrăgostise cu adevărat de Paul. Niciodată în viaţa e nu mai avusese asemenea sentimente. Se simţi pierdută!

Paul o iubea pe Dina, era sigură de asta. Cu un efort supraomenesc, îşi opri lacrimile care-i umpleau ochii. Nu dorea să coboare la masă cu faţa şi ochii roşii.

Auzi în depărtare un ceas care bătu ora şapte. Apoi, linişte. Alix ridică ochi şi privi de jur-împrejur: Dormitorul era întunecat şi rece. Incepu să tremure. Se ridică să aprindă lumina când auzi bătăi în uşă.

- Cine e? întrebă ea repede.

- Nu vă supăraţi, se auzi o voce calmă. Imi pare rău că vă deranjez, dar aş dori să împrumut cheia dumneavoastră.

Alix aprinse lumina şi deschise uşa. O fată în uniformă albastră de servitoare stătea în prag.

- Ce cheie? întrebă Alix.

- Cheia de la dormitorul dumneavoastră. Domnişoara Lloyd m-a rugat s-o trezesc la şapte, dar uşa este blocată şi nu răspunde.

- Vin cu tine, spuse repede Alix scoţând cheia din broască.

Aproape fugind, ajunse în faţa dormitorului Dinei. Vârî cheia în broască şi deschise uşă. Rămase şocată în prag.

Dina era căzută lângă pat, cu ochii închişi şi faţa palidă. Avea mâinile întinse, iar lângă degetele uneia dintre ele se găsea un flacon de medicamente. Alix se apropie repede de prietena ei. Respira normal, dar mâinile şi faţa îi erau reci ca gheaţa. Luă flaconul şi citi eticheta. Erau pastile pentru somn.

După câte rămăseseră, Dina nu luase prea multe.

Alix se întoarse spre cameristă.

- Haide s-o ridicăm pe pat, apoi du-te şi caută-l pe domnul Paul Duval. Te rog să nu spui nimănui despre această întâmplare. Ai înţeles?

O ridicară pe Dina în pat, apoi fata plecă şi Alix o acoperi pe actriţa cu o pătură.

Peste câteva clipe auzi paşi pe coridor şi Paul intră în încăpere.

- Mă temeam să nu facă una ca asta, spuse el. Cel mai bine ar fi să chemăm un doctor.

- Cunoşti pe cineva de încredere, care să nu vorbească despre asta?

- Chiar dacă nu e de încredere, trebuie să-l chemăm. Vrei să moară în braţele tale?

- Nu cred că va muri, răspunse Alix ridicând flaconul cu medicamente. Văd că şi le-a cumpărat în dimineaţa asta şi erau douăzeci şi cinci, acum mai sunt cincisprezece, deci nu a luat decât zece.

- Mi se par destul de multe, spuse Paul punând mâna pe fruntea Dinei. Aş fi vrut să ştiu să-i acord primul ajutor. Te rog să-l suni tu pe doctor. Numărul lui este doi patru doi.

- De unde pot suna? N-aş dori să mă audă cineva.

- Du-te în dormitorul meu. A treia uşă pe dreapta.

Răspunse chiar doctorul şi-i promise că va ajunge în cinci
minute. Alix coborî în faţa casei să-l aştepte. Sosi

imediat şi ea îl conduse până în faţa camerei.

Alix rămase pe hol, aşteptând.

După cincisprezece minute, Paul ieşi şi-o anunţă că pericolul trecuse. Dina zăcea fără culoare pe pat, de data aceasta conştientă, dar ameţită. Alix se aşeză lângă ea pe pat şi-o mângâie pe păr.

- Culcă-te, Dina. Te vei simţi mai bine când te vei trezi. Actriţa îi zâmbi obosită şi închise ochii. Alix se ridică,

deschise fereastra şi-l aşteptă pe Paul care plecase să-l conducă pe doctor.

- Nimeni nu trebuie să afle ce s-a întâmplat, spuse el calm. îi voi spune mamei că o doare capul şi nu poate coborî la cină.

- Cred că tatăl tău trebuie să afle adevărul.

- E prea târziu.

- Ce vrei să spui?

Paul o privi pe Dina, apoi se concentră pe figura Alixei.

- E prea târziu, deoarece nu mai simte nimic pentru ea. Nimic nu-l impresionează pe tata, ştii asta.

- Mi-e teamă că ai dreptate, spuse tânăra femeie întorcându-i spatele.

în acel moment, un ţipăt teribil rupse tăcerea nopţii. Undeva, în grădina întunecată, o femeie ţipa cât o ţineau puterile.

Capitolul 9

Alix se aplecă pe fereastră şi privi în grădină. Tufişurile şi copacii erau atât de dese încât nu putu să zărească nimic. Ţipătul terifiant se auzi din nou în liniştea nopţii.

- Cine ar putea fi? Şi ce o sperie atât de tare? întrebă ea alarmată.

Paul nu răspunse; stătu nemişcat câteva clipe şi-o privi pe Dina, care acum dormea liniştită.

- Stai aici până mă întorc, îi ordonă el, apoi ieşi repede din cameră. Ignorând comanda lui, Alix coborî iute scările şi-l urmă pe
Paul de-a lungul coridorului care dădea spre grădină. Când ajunseră pe gazonul din faţa casei, observară că nu erau primii ajunşi. Câteva lanterne cercetau deja grădina.

- Ce s-a întâmplat? strigă Paul. Unde sunteţi?

- Aici, în grădina cu trandafiri, se auzi o voce bărbătească. Cu respiraţia tăiată, Paul păşi spre locul de unde se auzeau
vocile. In centrul tufişurilor de trandafiri era un rond unde care erau adunate mai multe persoane. Alix îl recunoscu pe domnul Allan Jones, iar în spatele lui stătea Peter care o ţinea în braţe pe Fleur, ce tremura speriată.

Când îl văzu pe Paul, domnul Allan Jones se dădu la o parte şi-şi îndreptă lanterna spre o siluetă de la picioarele lui. Ingrozită, Alix se agăţă de braţul lui Paul.

Henri Duval zăcea la pământ cu pelerina neagră asemenea unei aripi frânte. Avea încă masca aceea hidoasă pe faţă, însă ochii i se vedeau, deschişi, încremeniţi într-o privire îngrozită. O baltă de sânge se întindea în jurul capului lui.

- Este mort, spuse Allan Jones încet. A fost împuşcat în cap, cu acest pistol, adăugă el arătând cu piciorul un mic pistol cu mânerul din jad.

- Mort, şopti Paul fără putere. Cine l-a găsit?

- Domnul North şi Fleur l-au descoperit...

- Da, noi l-am găsit, spuse Peter, repede. Ne plimbam prin grădină când m-am împiedicat de ceva, aveam o lanternă la mine, iar când i-am descoperit faţa...

Aşa se explicau ţipetele pe care le auziseră. Alix rămăsese cu ochii la micuţul pistol din iarbă. Cum se poate ca o asemenea bijuterie să fie mortală? se întrebă ea.

- De ce n-a auzit nimeni împuşcătura? întrebă Alix cu voce tare.

- Cred că este un pistol silenţios, spuse Paul. Nu înţeleg, totuşi, de ce a venit afară să se sinucidă?

- Nu cred că s-a sinucis, spuse Allan Jones. Henri era dreptaci, iar rana este în partea stângă. In afară de asta, uitaţi-vă cât de departe e pistolul. Mă tem că este vorba despre o crimă!

Crimă! Acest cuvânt îi făcu pe toţi să se înfioare. Alix începu să tremure şi lui Fleur îi clănţăneau dinţii.

în acest moment, de după o perdea de trandafiri, apăru Amy Duval, care rămase uitându-se la ei.

- Nu te apropia, mamă, spuse Paul îndreptându-se spre ea şi prinzând-o în braţe. Tata a avut un accident.

Ea se smuci din mâinile lui şi, calmă, se apropie încet de bărbatul care zărea într-o baltă de sânge.

- E mort? întrebă ea în şoaptă.

- Da, răspunse fiul ei. Te rog, hai să mergem înăuntru.

- Nu, spuse ea încet, dar brutal. Mă simt bine. însă tatăl tău... trebuie să-l ducem înăuntru. Nu-l putem lăsa să zacă pe pământul rece.

- Nu avem voie să atingem nimic înainte de a veni poliţia. A sunat cineva la ei? întrebă el întorcându-şi privirea spre ceilalţi.

- N-am avut timp, replică Allan Jones. Am venit imediat ce-am auzit ţipetele.

- Mă duc eu să-i chem, zise Paul. Cineva trebuie să rămână aici, dumneata şi domnul North, dacă nu vă supăraţi. Doamnele ar fi bine să intre în casă.

îşi strecură mâna în jurul mijlocului mamei lui şi aproape că o târî spre casă, urmat de Alix şi Fleur.

Alix era surprinsă de schimbarea pe care o avusese descoperirea crimei asupra lui Paul. în dormitorul Dinei părea plictisit şi apatic, dar acum era stăpân pe situaţie, iar în voce avea o notă de autoritate.

După ce sună la poliţie, Paul îi servi pe toţi cu

băuturi.

Sophie se retrăsese speriată într-un colţ şi Alix o observă pe Amy Duval privind-o din când în când cu ură.

Faţa doamnei Duval era calmă şi doar o urmă de paloare amintea faptul că soţul ei fusese omorât. Nu părea foarte îndurerată.

Alix îşi aminti că o văzuse ieşind cu o oră înainte în grădină, îmbrăcată într-o haină veche în al cărei buzunare încăpătoare îşi putea face loc cu uşurinţă micuţa armă.

Oare Amy Duval pusese capăt pentru totdeauna infidelităţilor soţului ei? Alix scutură din cap. Dacă nu-şi arăta suferinţa, nu însemna că-şi omorâse soţul.

Nimeni nu vorbea şi, în liniştea absolută, putură auzi cum se apropia o maşină. Alix privi pe fereastră, dar nu observă decât o masă neagră de trunchiuri de copaci. Când maşina ajunse mai aproape, descoperi că era o maşină particulară, nu poliţia.

Se opri în faţa intrării şi după câteva secunde lady Brandon deschise larg uşa. Era îmbrăcată într-o rochie din catifea albastră şi avea mâinile pline de bijuterii.

- Credeam că sunteţi la masă, spuse ea surprinsă. Sunteţi drăguţi, dar nu trebuia să mă aşteptaţi, e aproape ora nouă.

- Nu se va servi nici o cină în seara asta, spuse Paul calm. A fost un accident. Tata a fost împuşcat!

- Impuşcat? Grav?

- Mă tem că da. Este mort, a fost omorât.

Lady Brandon îl privi neîncrezătoare.

- Omorât? De cine?

- Nu se ştie. Fleur şi Peter l-au găsit în grădina cu trandafiri. Poliţia trebuie să sosească în orice moment.

- Ce tragedie. Sărmana Amy! Lady Brandon se duse lângă doamna Duval. Lasă-mă să te conduc în camera ta. Cred că eşti şocată.

Alix văzu cu surprindere că Amy Duval nu se împotriveşte şi iese din cameră sprijinită de braţul lui Ivy Brandon.

La scurt timp după aceea se auziră sirenele poliţiei. Paul ieşi afară şi se întoarse însoţit de un bărbat robust cu ochi albaştri pe care-l prezentă drept inspectorul Truscott. Era însoţit de sergentul Combes şi alţi trei poliţişti.

Truscott dori să vadă locul crimei şi ieşiră din cameră, lăsându-i pe invitaţi să discute despre crimă.

Alix îşi aminti de Dina şi, fără să se grăbească, urcă încet scările şi intră în camera acesteia.

Actriţa deschise ochii şi-şi întinse braţele.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea somnoroasă. Am avut impresia că aud sirenele poliţiei.

- A avut loc un accident, răspunse Alix aşezându-se pe marginea patului.

- Ce fel de accident?

- Henri. A fost... împuşcat.

- împuşcat! strigă Dina isterizată. Vrei să spui că e mort? Asta vrei să-mi spui? E mort?

Neavând nici un rost s-o mintă, Alix spuse încet.

- Mă tem că acesta este adevărul. A fost omorât.

Chipul Dinei deveni alb ca varul. Se lăsă moale pe pernă şi din ochi începură să-i curgă lacrimi.

- A căutat-o cu lumânarea, spuse ea încet. Mă întreb cum de n-a păţit-o mai de mult.

Inchise ochii şi rămase nemişcată. Alix o privi mult timp, apoi se ridică şi o mângâie cu blândeţe.

- Incearcă să dormi, voi veni mai târziu.

- Să dorm!? spuse Dina deschizând ochii şi începând să râdă.

Temându-se de o criză de isterie, Alix o plesni cu putere. Râsul încetă şi actriţa închise ochii şi adormi imediat.

In timp ce cobora scările pentru a se întoarce în sufragerie Alix fu surprinsă de inspectorul Truscott care o fixă cu o privire cercetătoare.

- Vă căutam, spuse acesta. Vreau să vorbesc cu toţi oaspeţii. Vreau să ştiu ce au făcut de când au sosit în această casă. De unde veniţi?

- Am fost sus, o vreme, replică ea.

- Când am sosit, eraţi jos.

- A... da... Eram jos, dar am urcat din nou s-o văd pe Dina Lloyd, actriţa. Este în camera ei, are o migrenă puternică.

- Aha, înţeleg.

Inspectorul o conduse în sufragerie şi se adresă tuturor celor prezenţi.

- Doamnelor şi domnilor, nu vreau să vă fac probleme. Eu mă voi retrage în bibliotecă şi doresc să vorbesc, pe rând, cu fiecare. La sfârşit veţi semna câte o declaraţie.

Domnul Allan Jones ridică mâna ca un şcolar şi vorbi:

- Având în vedere momentele tragice prin care am trecut, eu şi soţia mea am prefera să mergem acasă. Stăm alături şi când veţi dori să vorbim...

- îmi pare rău, dar nici nu se pune problema. Până când nu terminăm investigaţiile, nimeni nu poate părăsi casa. îmi pare rău de inconveniente, însă aici a avut loc o crimă.

După aceste vorbe, toată lumea se închise într-o tăcere stânjenitoare. Pentru a destinde atmosfera, Paul comandă sandvişuri şi cafele. Treptat, se formară grupuri care începură să discute în şoaptă.

La un moment dat Ivy Brandon intră în cameră şi se apropie de Paul.

- Mama ta doarme, îi spuse ea. Este cel mai bun lucru după un asemenea şoc.

- Biata mama, spuse el. Mă tem că încă nu realizează ce s-a întâmplat.

- Şi mie îmi vine greu, spuse lady Brandon. Dacă n-aş fi rămas să urmăresc serialul la televizor. Dacă aş fi fost aici...

- Tu n-ai nici o vină, o întrerupse Paul. Nu te învinovăţi.

Lady Brandon se lăsă moale pe un scaun şi închise ochii.

- Bietul Henri.

Alix o studie cu atenţie. Era ultima persoană căreia i-ar fi păsat de Henri. Privi de jur-împrejur. în stânga ei Fleur, stând alături de Peter pe o canapea, abordase un zâmbet trist, fals. Se vedea că nu-şi revenise încă din şocul descoperirii cadavrului. Sophie stătea calmă, rece, ca şi când n-ar fi înţeles ce se întâmpla. Domnul şi doamna Allan Jones, aparent veseli că se aflau în mijlocul unui caz de crimă.

Nu exista nici un dubiu că vreuna dintre aceste persoane ar fi putut să-l omoare pe Henri. Doar Dina, care fusese părăsită în mod scandalos...

Dina... Luase o doză de tranchilizante, nu una mortală, ci doar atâtea cât să provoace îngrijorarea celorlalţi. Oare îl omorâse pe Henri într-o criză de gelozie, venise repede în casă şi luase pastilele pentru a fi scoasă în afara oricăror suspiciuni?

Gândurile Alixei fură întrerupte de către inspectorul Truscott care deschise uşa şi o invită să discute cu el.

- Aşadar, domnişoară Smith, poţi să-mi spui ce s-a întâmplat în seara aceasta? Nu te grăbi, spune-mi orice amănunt îţi aduci aminte, chiar dacă ţi se pare

banal.

Alix începu să vorbească. Inspectorul n-o întrerupse până nu termină toată povestea.

- Nu erai în încăpere când domnul Duval a anunţat că se duce în bibliotecă să dea un telefon important?

Alix scutură din cap.

- Nu, nu ştiu nimic despre acest telefon.

- Şi n-ai nici o idee despre ce ar putea fi vorba?

- Nu.

- Păcat. Speram că fiind agentul lui publicitar... Totuşi, cred că n-a dat acel telefon.

- De unde ştiţi?

- Unul dintre oaspeţi a intrat imediat după aceea în bibliotecă, uşile dinspre grădină erau deschise, iar domnul Duval nu era acolo. De asemenea, domnul Paul Duval a dorit să discute cu tatăl său câteva minute mai târziu, dar a găsit camera goală.

- Ciudat. Credeţi că a minţit în legătură cu telefonul?

- în ce sens?

- Poate că aranjase să întâlnească în grădină şi nu voia să ştie nimeni. A spus că se duce în bibliotecă să dea un telefon important şi de acolo a ieşit în grădină.

- O deducţie foarte bună, domnişoară Smith. La această concluzie am ajuns şi eu. Ştiţi cu cine s-ar fi putut întâlni?

- Mă tem că nu.

- Păcat. Mai spuneţi-mi o dată ce s-a întâmplat când v-aţi dus să vă schimbaţi pentru bal.

Alix ezită o clipă, dar nedorind să-i descrie inspectorului scena dintre Paul şi Dina, îi povesti întâlnirea cu Amy Duval, pe hol, apoi îi spuse că se retrăsese în dormitor.

- Cât timp aţi stat acolo? o întrebă el.

- O vreme. Am avut o zi obositoare şi m-am relaxat puţin.

- Hm... înţeleg. Şi după aceea?

Alix îl privi calmă. Ştia că este imposibil să-i ascundă faptul că Dina luase o supradoză de calmante, dar nu avea cum să-i explice de ce era împreună cu Paul în dormitorul acesteia în timpul când a fost descoperită crima. Ce să facă? Trebuia să-i spună adevărul. îi descrise totul din momentul în care menajera o rugase să deschidă uşa Dinei, până în momentul în care auziseră ţipetele lui Fleur.

Truscott o privi cu suspiciune.

- Ştiţi vreun motiv pentru care domnişoara Lloyd ar fi dorit să-şi ia viaţa?

- Nici unul. Explicaţia ei a fost că dorea să doarmă liniştită. De aceea, a luat mai multe pastile.

Inspectorul îi mulţumi şi ea se întoarse alături de ceilalţi.

„De ce am minţit?“ se întrebă ea. „Ca s-o salvez pe Dina sau pe Paul?“ Nu-i putea ieşi din minte scena cu cei doi, îmbrăţişaţi. Paul în costumul de

Arlechin, ţinând-o strâns în braţe pe Dina, implorând-o să nu plângă şi ameninţând că-şi va ucide tatăl...

Brusc, îşi aminti cuvintele lui, spuse înainte de a descoperi corpul lui Henri. „E prea târziu!“ Ce vrusese să spună cu aceste cuvinte? Oare Paul îl omorâse pe Henri?

Alix începu să tremure. Cum putea să-l iubească şi în acelaşi timp să-l suspecteze de crimă? Din această cauză minţise? Pentru că-l iubea şi dorea să-l salveze?

Trecuse de ora unsprezece când inspectorul Truscott le aduse declaraţiile pentru semnat, apoi le permise să se retragă.

Alix se înspăimântă la gândul de a rămâne singură în camera ei, şi dintr-un impuls, ieşi în grădină. Aerul nopţii era rece şi cu fiecare pas simţea cum o cuprinde frigul.

Merse mult până când începu să tremure. Era întuneric beznă, luna nu se arătase printre nori. „Ce idee stupidă să vin singură în grădină!“, se gândi ea luând-o la fugă spre casă.

- Nu pleca, se auzi o voce în spatele ei. Vreau să vorbesc cu tine.

Ingheţată de frig şi frică se întoarse încet şi-l văzu pe Paul.

- Credeam că te-ai dus la culcare, spuse ea cu glas tremurat.

- Aveam nevoie de aer curat, ca şi tine. Veni

lângă ea cu umerii lăsaţi şi mers bătrânesc. Ce zi! Chiar şi acum mi-e greu să cred ce s-a întâmplat!

- Vei realiza mâine, când vei avea mintea mai limpede. întreaga ta viaţă se va schimba.

- Ştiu. O uşă s-a închis şi alta s-a deschis, sfârşitul tragediei este desăvârşit. Nu-mi spuneai tot timpul să-mi încep propria mea afacere? Acum voi putea. O privi atent, atingându-i cu vârful degetelor fusta rochiei. Văd că încă mai porţi rochia- diamant.

- Este încântătoare, spuse ea visătoare. Dar acum s-a stricat de la roua nopţii.

- Nu contează. îţi voi face alta, mai frumoasă.

- Nu va fi la fel, şopti ea.

- Nu spune asta. Te rog, nu spune asta.

înainte ca Alix să realizeze ce se întâmplă, o prinse în braţe şi-şi lipi buzele de ale ei. Sărutul era tandru şi moale, iar pentru o clipă se lăsă în voia lui. Imediat îşi aminti de Dina şi-l împinse cu forţă.

- Stai cu mine, murmură el ţinând-o strâns în braţe, şi din nou corpurile lor se atinseră şi buzele se căutară.

Dar Alix nu putea suporta această intimitate, avea impresia că fantoma lui Henri Duval îi observa din grădina cu trandafiri.

- Nu, Paul! Nu mă atinge. Cum poţi face aşa ceva?

Paul îi dădu drumul şi Alix fugi până în dormitorul ei, încuind uşa pentru mai multă siguranţă.

Capitolul 10

Alix clipi ameţită şi realiză că nu era în patul ei. Deschise ochii şi cercetă tapetul bleu cu irizaţii galbene.

Intinse mâna după ceasul de mână şi descoperi că era trecut de ora nouă. Dădu pătura la o parte şi se duse la fereastră. Cerul era întunecat şi ploua fin, ca dintr-o ceaţă. Privirea i se întoarse către grădina cu trandafiri, unde un poliţist măsura ceva cu o ruletă.

Aşadar, era adevărat! Henri Duval era mort şi nu se ştia a cui mână fusese cea care apăsase trăgaciul pistolului. Criminalul era probabil în casă, aproape de ea.

Se îmbrăcă şi se duse în dormitorul Dinei. Deschise uşa fără zgomot şi găsi încăperea cufundată în întuneric. Actriţa dormea şi respira normal. Inchise uşa şi coborî scările. Nu se auzea nici un zgomot. Intră în sufragerie şi o descoperi goală. Pe masă era pregătit micul dejun: cafea şi cornuri. Se aşeză pe un scaun şi-şi turnă o ceaşcă de cafea.

Era la a doua cană când intră Peter.

- Se pare că suntem singurele persoane matinale, spuse ea zâmbind.

- Oh, nu. Prietenii noştri în albastru au venit de mult. îl interoghează pe Paul în acest moment. Crima asta ţi-a stricat afacerile, nu-i aşa? Contractul cu Henri Duval îţi aducea mulţi bani.

- Nu-ţi face griji în privinţa asta. Apropo, aveai

să-i returnezi un împrumut, ai făcut-o? întrebă Alix privindu-l în ochi.

- N-a vrut să-i primească. Cred că dorea să mă aibă la mână. Degetele lui Peter tremurau vizibil. în acest moment, sunt suspectul numărul unu al inspectorului Truscott.

- Din cauza banilor? Nu pot să cred.

Peter clătină din cap.

- Presupun că ai auzit că Henri a intrat în bibliotecă pentru a da un telefon?

- Da.

- Ei bine, m-am dus după el să-l implor să primească banii.

- Nu poţi fi suspectat de crimă din acest motiv.

- Probabil că n-aş fi fost, dacă n-aş fi minţit. Vezi tu, Truscott m-a întrebat dacă am fost în bibliotecă şi eu, ca un idiot, am spus că nu. Nu era adevărat, am fost înăuntru, dar Henri nu era acolo. Am stat puţin şi îmi vor găsi amprentele pe sertarul biroului.

Alix îl privi nedumerită.

- Mi-am adus aminte de arma cu mâner din jad pe care dorise să i-o arate Dinei când am fost prima oară aici. Am vrut s-o văd de aproape. N-a fost decât curiozitate.

- Şi era acolo?

- Nu. Sertarul era gol.

- Ai făcut o mare prostie că n-ai spus adevărul. Totuşi, sunt sigură că poliţia nu te suspectează. Nici un criminal n-ar fi atât de stupid să-şi lase

amprentele pe sertarul unde se afla arma crimei.

- Criminalii sunt prinşi tocmai datorită unor greşeli stupide, concluzionă Peter.

- Să sperăm că şi acest criminal a făcut-o, replică Alix.

Uşa se deschise discret şi un poliţist o anunţă pe Alix că
inspectorul Truscott doreşte să-i vorbească.

- Bună dimineaţa, domnişoară Smith. Mai am câteva întrebări pentru dumneavoastră. Am impresia că ieri nu mi-aţi spus totul. Am motive să cred că-mi ascundeţi ceva, şi vreau să vă amintesc că aici a avut loc o crimă.

- Vă asigur că nu ascund nimic, spuse Alix calm, sperând ca inspectorul să nu-i audă bătăile puternice ale inimii.

- Atunci aveţi o memorie proastă. V-am rugat să-mi povestiţi tot ce aţi văzut înainte de crimă şi aţi omis un incident foarte important, spuse el privind-o în ochi. De ce nu mi-aţi spus că, atunci când aţi urcat să vă schimbaţi, v-aţi aruncat privirea, prin uşa întredeschisă, în dormitorul Dinei Lloyd şi aţi văzut-o împreună cu Paul Duval.

Alix simţi cum i se usucă gâtul şi nu mai are aer.

- Cred că... mi-a ieşit din minte. Vedeţi... n-am intrat în cameră... doar i-am văzut şi am plecat.

- Deoarece aţi crezut că întrerupeţi o scenă intimă? Domnişoară Smith, nu sunteţi o mincinoasă prea bună. Sau aţi fost sigură că acest amănunt nu

contează?

- îmi pare rău. Cred că... am uitat.

- Bine, spuse inspectorul sarcastic, atunci poate vă aduceţi aminte ce-şi spuneau?

- Nu ascult conversaţiile private ale oamenilor, spuse ea înţepată.

- Nu cumva l-aţi auzit pe domnul Paul Duval când îi spunea: „L-aş putea omorî pe tatăl meu pentru ceea ce ţi-a făcut?“

Alix îşi pierdu culoarea din obraji:

- N-am auzit nimic.

- Curios. Cineva mi-a descris această scenă şi mi-a spus că şi dumneavoastră aţi asistat la ea.

Tânăra femeie rămase tăcută şi inspectorul Truscott continuă:

- O cunoaşteţi bine pe domnişoara Lloyd?

- Da. Sunt agentul ei publicitar.

- Vă face confidenţe?

- Din când în când, spuse Alix ezitant, nedorind s-o mai prindă iar cu minciuna.

- V-a spus care e natura relaţiei ei cu Paul Duval?

- După câte ştiu, sunt prieteni. El o admiră ca actriţă, ea îi admiră talentul, deoarece i-a făcut toaletele pentru ultima piesă.

- Aşa mi-au spus şi ei, spuse inspectorul impasibil. Dar sunt doar prieteni?

- Da, răspunse ea răspicat.

Şi care era relaţia domnişoarei Lloyd cu victima?

- întrebaţi-o pe ea.

- O voi face. Dar în acest moment mă interesează opinia dumneavoastră.

- Vreţi să vă spun ultimele bârfe, domnule inspector?

- Nu. Ce vă spune intuiţia feminină.

Alix se forţă să zâmbească.

- Dina Lloyd avea legături cu ambii Duval. După cum v-am spus, Paul i-a creat costumele pentru noua piesă, iar Dina face parte din campania mea publicitară pentru Casa Duval.

- Aşadar, nimic altceva decât afaceri?

Alix dădu din cap în semn de încuviinţare.

- Din păcate, eu am alte informaţii. E adevărat că Dina Lloyd era îndrăgostită de Henri Duval şi fiul lui ştia acest lucru? Este adevărat că domnul Henri Duval o părăsise şi-i acorda o atenţie din ce în ce mai mare noului său manechin, Sophie? De ce aţi insistat ca nimeni să nu ştie că Dina a luat pastile? Cred, domnişoară Smith că aveţi o impresie greşită despre poliţie. Nu suntem chiar atât de proşti!

- Niciodată n-am crezut aşa ceva.

- Atunci, de ce atâtea minciuni?

- Nu sunt sub jurământ, spuse ea iritată. Aveţi de gând să mă arestaţi?

- Poate că aţi omis să-mi spuneţi câte ceva, dar nu sunteţi suspectă. Ii arătă uşa. Sunteţi liberă.

Tremurând, Alix ieşi din încăpere. Fusese degeaba tot efortul ei de a-l apăra pe Paul. Inspectorul deja ştia întrega poveste a relaţiei dintre

Dina şi Henri Duval şi se pare că principalul suspect era fiul lui. Nu-l menţionase niciodată pe Peter...

Neştiind ce să facă până când inspectorul îi va da voie să părăsească această casă se hotărî să treacă prin bibliotecă, să împrumute o carte. Deschise uşa şi rămase surprinsă să-l găsească pe Peter scriind ceva la o măsuţă.

- Am început să lucrez ceva, explică el, orice, numai să treacă timpul mai repede.

Alix privi titlurile cărţilor, alese una şi se aşeză pe un fotoliu, dar înainte de a o deschide în cameră intră Paul, cu o expresie furioasă pe faţă.

- Ce ai vorbit cu inspectorul Truscott despre mine? întrebă el privind-o ameninţător. Chiar crezi că l-am omorât pe tata?

Alix îl privi confuză şi furioasă în acelaşi timp.

- Se pare că nu-mi dai nici o şansă să-ţi explic. Nu i-am spus nimic inspectorului despre tine. Să ştii că nu te-am spionat nici pe tine, nici pe Dina, chiar dacă mă crezi în stare de aşa ceva. Tocmai coboram să-ţi arăt cum îmi stătea rochia pe care mi-o făcuseşi când te-am zărit împreună cu Dina.

Trăsăturile lui Paul se mai îmblânziră.

- îmi pare rău, spuse el. Dar Truscott te-a menţionat şi m-am gândit că tu...

- N-a fost ea, spuse Peter ridicându-se brusc. Dacă vrei să ştii, eu am fost!

- Tu?

- Da. Ca să bănuiască pe altcineva... Poliţia

găsise amprentele mele pe sertarul lui Henri şi...

- Şi ai vrut ca poliţia să mă bănuiască pe mine? spuse Paul explodând cu furie.

- N-am vrut să te învinovăţesc pe tine, protestă Peter, n-am povestit decât ceea ce am auzit, când stăteam în spatele Alixei, oprită în uşa dormitorului Dinei.

Işi adună hârtiile de pe măsuţă şi părăsi grăbit camera.

Paul rămase pe loc, iar Alix deschise cartea şi începu să citească. Incet, încet se lăsă absorbită de lectura cărţii şi nu-l simţi pe Paul care se apropiase.

- Alix, spuse el cu o voce tremurătoare, Alix, uită-te la mine.

Ea ridică privirea şi-i privi chipul palid, cu cearcăne mari
sub ochi.

- Mă ierţi? întrebă el. Ştiu că te-am rănit cu vorbele mele, dar... am avut impresia că m-ai crezut capabil să... Veni lângă ea şi o privi în ochi. In grădină, azi noapte, de ce m-ai respins?

Alix privi în podea. Ce putea să-i răspundă? Că era îndrăgostită de el nebuneşte, dar ştia că n-are nici o şansă în faţa Dinei? Sau că-l bănuia de crimă?

- Eram obosită, minţi ea. A fost o zi agitată.

- Arătai superb în rochia-diamant, atât de vulnerabilă, am vrut să te sărut, dar...

- Te-am respins, interveni ea încet, încercând să nu-i arate cât de rău o răniseră vorbele lui. Nu te

îngrijora, Paul. Ştiu că aveai nevoie de mângâiere.

- Mângâiere? Chipul lui se crispă. Cât de groaznic sună!

- Spune-i cum vrei, spuse ea.

- Aş vrea să fie iubire.

- Iubire? spuse ea cu un nod în gât. Ce încerca să spună? Pe cine iubea? Nu cred că putem vorbi despre iubire, adăugă ea trist.

Paul o privi în tăcere, apoi se întoarse cu spatele.

- Ai dreptate, spuse el cu o voce rece.

- Unde este Dina? întrebă Alix ştergându-şi repede lacrimile care-i apăruseră în colţul ochilor.

- în biroul inspectorului Truscott. Răspunde la întrebări şi sper să fie atentă la ce spune.

- Atentă?

- în legătură cu pastilele. I-am spus inspectorului că le-a luat ca să doarmă mai bine.

- Aşa i-am spus şi eu. Dar se pare că inspectorul ştie mai multe decât ne putem închipui. Mă duc să-l întreb dacă pot pleca la Londra.

- Da. Nu mai ai ce face aici. îmi pare rău că ai fost implicată în această dramă. O privi cu ochi îndureraţi. Când ne mai putem vedea?

- Depinde. Contractul de publicitate semnat cu tatăl tău, mai este valabil?

- Bineînţeles, Alix. Ştiu că la început nu ne-am înţeles prea bine, însă acum vreau să colaborăm. Crezi în mine, nu-i aşa?

Alix nu ştia ce vrea să spună, aşa că rămase

tăcută. Ar fi dorit să-i sară în braţe, să-l sărute şi să-i spună cât de mult îl iubeşte.

Paul o măsură cu privirea şi, fără nici un cuvânt, ieşi din încăpere.

***

Alix se întoarse la Londra şi în următoarele câteva zile nu-l mai văzu pe Paul.

Ziarele erau pline de amănunte în legătură cu tragedia de la Croxham Manor, despre legăturile pe care Dina le avea cu ambii Duval, şi despre faptul că încă nu fusese descoperit criminalul.

După trei săptămâni de la moartea lui Henry, Paul o sună şi o rugă să vină să discute.

Când intră în clădire, Alix fu şocată. Draperiile grele de brocart fuseseră înlocuite cu perdele albe şi, vaporoase din mătase, în locul covoarelor roşii erau mai multe carpete multicolore, candelabrele fuseseră înlăturate şi în locul lor erau spoturi cu lumină caldă, iar în spatele biroului de la recepţie stătea acum o roşcată cu privire ageră, care o anunţă că domnul Paul Duval o aşteaptă.

Ajunsă în faţa biroului, care fusese a lui Henri Duval, ezită o clipă înainte de a ciocăni şi a intra. Şi aici totul era schimbat, mobilier modern, funcţional luase locul mobilelor franţuzeşti.

- Câte schimbări într-un timp atât de scurt, spuse ea privind tapetul verde tei.

Paul roşi, dar nu se ridică s-o întâmpine. Ii arătă cu mâna un scaun.

-A trecut mult timp de când nu ne-am văzut, spuse el. Am impresia că mă eviţi.

-Am fost foarte ocupată cu presa, explică Alix. Vogue m-a sunat în dimineaţa aceasta şi...

-Despre acest lucru am vrut să discut cu tine. Publicitatea. La început am spus cuvinte grele împotriva ta... se opri câteva momente privind pe fereastră. Am crezut că eşti o altă cucerire de-a tatei. Ce vreau să spun acum este că orice s-ar fi petrecut înainte, vreau să lucrezi pentru mine. Eşti foarte importantă pentru firmă. în momentul de faţă vreau să fac nişte schimbări majore.

Alix începu să-şi noteze conştiincioasă tot ce spunea Paul. După câteva minute ridică privirea şi începu să-l privească cercetător. Era furioasă că-l suspecta de crimă. îi privi mâinile lungi şi fine. îi veni greu să creadă că ţinuseră un pistol şi omorâse un om.

Imposibil! Nu era un criminal, nu-şi ucisese tatăl! Nu putea să creadă aş ceva.

-Aşadar, eşti de acord cu mine? întrebă Paul.

Alix, care nu auzise nici un cuvânt, notă ceva şi dădu din cap aprobator.

- O să redecorez complet salonul. De asemenea, voi deschide un magazin la parter şi un magazin angro la etaj.

-Angro?!

-Da. Nume mari din lumea modei au aşa ceva şi nu văd de ce n-am avea şi noi. Aduce profituri foarte

mari, spuse Paul.

- De când eşti interesat de bani?

- Nu contează prea mult, spuse el. Dar vreau să fac tot ce n-a făcut tata.

- Se vede deja, murmură ea privind de jur-împrejur. Dar nu crezi că este prea curând? Unele persoane vor considera că e lipsă de respect.

- Nu mă interesează ce vorbeşte lumea, veni răspunsul. Vreau să fac aceste schimbări şi dacă le fac acum sau peste o lună tot aia este. Mă înţelegi?

- Inţeleg, dar nu sunt sigură că eşti înţelept.

- Crezi că sunt ipocrit? Ştii prea bine că nu aveam aceleaşi gusturi ca ale tata. Nici decorul, nici hainele, de ce să mă prefac doar pentru că este mort?

- Ucis! spuse Alix. E o mare diferenţă!

Obrajii lui Paul se colorară.

- De ce nu mă arăţi cu degetul şi să strigi în gura mare că eu sunt cel care a făcut-o?

Ea deschise gura să vorbească, dar în acel moment sună telefonul. Paul ridică receptorul şi la celălalt capăt al firului Alix recunoscu vocea Dinei.

- Bineînţeles că nu m-am supărat, spuse Paul încet. Nu cred că ne putem vedea diseară, am mult de lucru... Da, mâine e bine... te aştept.

De data asta, fu rândul Alixei să roşească. Oare Paul luase locul tatălui lui în viaţa Dinei? Ştia că actriţa putea schimba bărbaţii ca pe mănuşi. Dar el o iubea oare?

- Unde rămăsesem? întrebă Paul după ce închise telefonul.

- Vorbeam despre magaziul angro.

- A, da. Vreau să dărâm câţiva pereţi şi să fac unele schimbări arhitecturale. Cunoşti cumva pe cineva care să mă poată ajuta?

Alix se gândi imediat la Mark.

- Am un prieten care te poate ajuta. Il sun chiar acum şi vorbesc cu el. Sub privirile lui Paul, formă din memorie numărul lui Mark şi discută câteva minute cu el.

- Va veni să vorbiţi după-amiază, spuse ea după ce termină convorbirea.

- Este un prieten mai special? întrebă Paul pe neaşteptate.

- Da. Un foarte bun prieten.

- Acesta e un eufemism pentru cuvântul iubit?

- Nu cred că te interesează viaţa mea privată, Paul, răspunse Alix pe un ton iritat.

- Iartă-mă. Nu vreau să pierd cel mai bun agent publicitar pe care l-am avut vreodată.

- N-ai să mă pierzi. Chiar dacă mă mărit cu Mark, tot voi lucra.

Paul se schimbă la faţă. De data asta se albi şi scăpă din mână stiloul.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Alix ironic. Tu nu ţi-ai lăsa soţia să lucreze?

El se ridică încet şi-i prinse faţa cu mâinile.

- Alix, nu înţelegi nimic, nu-i aşa?

Pentru câteva secunde Alix se topi, apoi îi reveni

în minte discuţia lui cu Dina. Se ridică repede şi se îndreptă spre uşă.

- Să mă anunţi ce-ai hotărât cu Mark, spuse ea închizând uşa.

Capitolul 11

Alix era surprinsă. Paul şi Mark se plăcuseră imediat şi deveniseră prieteni apropiaţi.

Jucau squash de două ori pe săptămână şi Alix îl auzea pe Mark vorbind tot timpul despre „talentul lui Paul“.

- Are spirit de campion, îi explică el într-o zi. Pare încet şi blând, dar de fapt este tare ca fierul. Este prea bun pentru pritena ta, Dina.

- Ce a spus Paul despre ea? întrebă Alix fără să vrea.

- Doar că e frumoasă şi că este o bună actriţă. Nu se văd prea des din cauza programului încărcat, dar, oricum, de câte ori vine vorba despre viaţa lui privată, este foarte discret.

- Incă este suspect de crimă, spuse Alix ridicând o ceaşcă de ceai din care sorbi o înghiţitură.

- Doar nu crezi că şi-a omorât tatăl? întrebă Mark.

- Bineînţeles că nu, minţi ea. Insă până nu se rezolvă cazul, Paul nu se poate căsători.

Mark strânse din ochi:

- Crezi că relaţia lor este atât de serioasă?

- Tu nu? întrebă tânăra femeie, sperând din toată inima ca el să spună nu.

- Gândindu-mă mai bine, cred că ai dreptate. Am vorbit destul despre Paul, acum haide să vorbim şi despre noi.

- Nu. Din nou?

- Iar şi iar, spuse el zâmbind. încă vreau să mă

însor cu tine şi nu mă dau bătut până nu spui da!

- Nu vei fi fericit cu o nevastă care munceşte.

- Sper că vom petrece mult timp în dormitor, ca să te relaxezi.

Ea râse, dar refuză să-i dea speranţe.

- N-are rost, Mark. Nu te iubesc şi ai face bine să-ţi găseşti pe altcineva.

- Nu vreau pe altcineva. Tu eşti femeia vieţii mele. Eşti inteligentă şi plină de viaţă. Şi Paul mi-a dat dreptate.

- Sunt sigură, spuse Alix zâmbind amar. El mă vede rece şi strălucitoare asemenea unui diamant.

- Diamantele sunt cele mai bune prietene ale fetelor, răspunse Paul râzând. Dar îţi pot fi mai mult decât prieten, dacă îmi dai voie... se ridică, veni lângă ea şi o luă în braţe.

O strânse delicat la piept şi-i apăsă uşor gura pe buzele ei. Alix încercă să-i răspundă, dar nu simţi nici o emoţie, nici un sentiment. îl împinse cu putere şi se eliberă din îmbrăţişarea lui.

- Ştiu, spuse el trist. E târziu şi eşti obosită.

- Nu ai o memorie prea bună. Ti-am spus că vreau să fim doar prieteni.

- Voi încerca, spuse el timid, apoi ieşi supărat din apartament.

Magazinul se deschise la începutul lui octombrie şi avu un succes imens.

Acum, tot personalul lucra pentru adaptarea liniei Phoenix la vânzarea angro.

Alix fu surprinsă când îl găsi pe Paul supărat. Unele din cele mai vechi cliente îl părăsiseră.

- Din cauza morţii tatălui meu, bineînţeles, explică el. Sunt aproape trei luni de când s-a întâmplat tragedia şi n-a fost arestat nimeni.

Ea ştia că avea dreptate. Atâta timp cât criminalul nu va fi prins, suspiciunile vor pluti asupra lui Paul şi afacerile vor avea de pierdut.

- Sper că nu te vei implica numai în magazinul angro? întrebă ea pentru a schimba subiectul.

- Nu, dar mă va ajuta mult să-mi fac un nume în modă.

- Vei fi un nume când vei avea cât mai multe cliente bogate, care vor veni aici pentru creaţiile tale. Iţi voi organiza o campanie de atragere a unei clientele cât mai diverse.

In următoarele săptămâni, Alix organiză cea mai bună campanie publicitară a ei de până atunci. Critici de modă cunoscuţi scriseră despre talentul şi farmecul lui Paul. Ii aranjă mai multe interviuri în presă şi televiziune, iar rezultatele nu se lăsară aşteptate.

Toate femeile celebre din Midlle East veniră să-şi comande toalete la Casa Duval. Doamna Lelong declară că nu vânduse niciodată atât de mult în atât de puţin timp.

Ca să-şi arate gratitudinea, Paul îi cumpără Alixei un colier de aur. Când mâna lui îi atinse gâtul, în timp ce i-l punea, Alix îşi dădu seama că

sentimentele pentru el erau mai puternicce decât credea. îl iubea din tot sufletul şi-l voia alături de ea pentru toată viaţa. Dar imaginea Dinei îi strânse inima.

***

- Este timpul să ne concentrăm şi asupra altor clienţi, îi spuse Peter într-o dimineaţă. Nu mai ai ce să faci pentru Casa Duval câteva săptămâni.

- Nu trebuie să munceşti atât de mult, replică ea. în ultimul timp ai stat numai la firmă.

- Măcar atâta lucru pot să fac pentru tine. N-am să uit că m-ai iertat şi nu m-ai concediat astă vară când am lipsit foarte mult.

- Eşti un om bun, Peter, spuse ea privindu-i ochii trişti.

Nu-l întrebă nimic de Fleur; dacă voia să vorbească despre
viaţa lui privată, ştia că găseşte în ea o prietenă de nădejde.

Peste câteva zile, Peter intră în biroul ei şi-i puse un ziar deschis pe birou.

Era anunţată logodna lui Jack Beecham şi Fleur.

Alix citi articolul, apoi dădu ziarul la o parte.

- Este cel mai bun lucru ce se putea întâmpla. Fleur n-ar fi fost fericită alături de tine, banii contează foarte mult pentru ea.

- Nu este adevărat, spuse el încet. Acest mariaj o salvează pe mama ei de la ruină.

- Parcă am fi în Evul Mediu... ştiu că lady

Brandon este snoabă, dar nu înţeleg de ce îşi vinde fiica?

- Este o jucătoare înrăită, o întrerupse Peter. Dacă nu-şi plăteşte repede datoriile, va pierde casa.

- Inţeleg, spuse Alix, dar nu poţi face nimic. Dacă asta vrea Fleur...

- Nu este dorinţa ei, spuse Peter furios. Mama ei o obligă. Femeia asta nu are nici un pic de suflet. Nenoroceşte viaţa a două persoane.

- Trei, îl întrerupse Alix. Crezi că Beecham va fi fericit alături de o soţie care nu-l iubeşte?

Peter clătină din cap şi se duse în biroul lui.

Alix îşi reaminti de această discuţie o săptămână mai târziu, când o descoperi pe lady Brandon în salonul Casei Duval.

- Vreau să-mi fac o rochie pentru nunta fiicei mele, îi spuse ea.

- Am citit anunţul din ziare, sper să fie fericită.

- Bineînţeles că este, spuse Ivy Brandon cu o expresie plină de satisfacţie. Ridică o monstră de catifea şi i se adresă lui Paul. Imi place culoarea asta băiete, dar nu sunt sigură de material. Nu ai ceva de mai bună calitate?

- Mă tem că nu. Imi voi suna furnizoul din Paris şi ne vedem mâine.

- Mă întorc diseară acasă. Viitorul meu ginere mă conduce cu maşina, spuse ea triumfătoare. I-a cumpărat lui Fleur o haină din hermină. Să vezi ce

surpriză va fi pentru ea.

- Atunci, vă sun mâine. Dacă am monstre noi, vi le trimit.

- Aş prefera să-mi aleg acum. Mai ai şi altceva?

- Mă duc în depozit să văd ce mai pot găsi.

Imediat ce rămaseră singure, lady Brandon se întoarse spre Alix.

- Imi pare bine că pot să vorbesc cu tine între patru ochi. Este vorba despre tânărul tău angajat. O sâcâie pe Fleur şi vreau să înceteze.

- Nu înţeleg ce pot face, spuse Alix contrariată. Nu vorbesc cu Peter despre viaţa lui privată.

- Trebuie s-o faci. Nu-i voi permite să ruineze fericirea fiicei mele. Trebuie oprit!

- Numai fiica ta o poate face!

- Fiicca mea este o proastă!

- Pentru că nu-l iubeşte pe Jack Beecham? Dacă...

Paul intră înainte ca Alix să-şi termine ideea. Plecă spre biroul ei, dorind să-i vorbească lui Peter. Nu dorea să se implice în viaţa lui personală, însă Fleur trebuia să ia singură o decizie pe care să n-o regrete mai târziu.

Dar când ajunse acasă, biroul lui Peter era gol.

- Unde e domnul North? o întrebă ea pe Willie.

- A primit un telefon de la Fleur şi a plecat imediat.

- Ştii ce au vorbit?

- Peter a spus că Fleur e singură, deoarece lady Brandon va rămâne la Londra în această noapte şi l-a rugat s-o viziteze la Croxham Pavra.

Alix scoase o exclamaţie de spaimă. Dacă lady Brandon şi Jack Beecham îi vor găsi pe Fleur şi Peter împreună va ieşi scandal. Căută repede numărul de telefon al familiei Brandon de la Croxham Pavra, însă nu-l găsi.

- Trebuie să merg până acolo, murmură Alix.

- De când ai devenit soră de caritate? întrebă Willie.

- De azi, replică Alix. Nu vreau ca lady Brandon să facă scandal, îşi iese din minţi când îl vede pe Peter.

- Şi ce-ţi pasă ţie?

- Este prietenă cu familia lui Paul...

- Aşadar, faci asta pentru el...

- Caută în continuare numărul de telefon de la Croxham Pavra, spune-le că ajung în cel mult o oră.

Traficul era destul de încărcat la acea oră, aşa că trecuse de ora cinci când trecu pe lângă Croxham Manor, dar nu zări decât perdeaua întunecată de castani. Puţin mai departe, zări un indicator „Croxham Pavra - 10 km“. îşi privi ceasurile de bord, nu mai avea benzină aproape deloc.

După câteva sute de metri descoperi o staţie de benzină. Se dădu jos din maşină şi-l întrebă pe patron dacă ştia unde e reşedinţa Brandon.

- Vreţi să spuneţi casa ladyei Brandon? întrebă acesta. Este clienta mea. Casa este la cinci kilometri de aici. O vizitaţi? Poate doriţi să-i duceţi ceva ce a uitat aici în noaptea crimei.

Intră în casă şi ieşi cu un portţigaret din carapace de broască ţestoasă placat cu aur.

- L-a uitat aici când a venit ultima oară. Se grăbea la petrecere. A intrat în casă şi se pare că începuse serialul ei preferat şi m-a rugat s-o las să-l vadă la mine. A fost foarte amuzant. O lady stând în faţa televizoului meu.

- Rar urmăresc vreun serial, spuse Alix zâmbind. Nu-mi place să pierd vreun episod.

- Din această cauză nici eu nu le urmăresc, fu de acord bărbatul. Se pare că se difuza ultimul episod, când a ajuns lady Brandon aici. Nu pot să uit, deoarece s-a întâmplat în noaptea crimei.

Alix puse portţigaretul în geantă şi se urcă în maşină. Deci, lady Brandon a urmărit serialul la benzinărie, în noaptea crimei. Dar a spus la toată lumea că a fost acasă. Ciudat! De ce o fi minţit?

Croxham Pavra era o reşedinţă în stil Queen Anne, cu porticuri suspendate pe coloane. Coborî repede din maşină şi ciocăni la uşă. Fleur deschise imediat.

- Nu-mi vine să cred! Ce cauţi aici?

- Am venit să-l caut pe Peter. Numărul vostru nu este în cartea de telefon, şi trebuia să-l văd imediat.

- Vrei să spui că ai venit special pentru mine? se auzi vocea unui bărbat care venea spre ele. Ce s-a întâmplat, Alix?

- Nimic, încă. Dar trebuie să pleci cât mai

repede. Lady Brandon şi Jack Beecham trebuie să sosească în orice clipă. Vor să-i facă o surpriză lui Fleur.

- Aşadar, Fleur? spuse el privind-o pe tânără care devenise palidă. Ce faci? Mergi cu mine sau rămâi?

- Pleacă. Dacă te găseşte Jack aici, iese scandal.

- Pot rămâne, dacă vrei.

- Nu... nu vreau. Ştii de ce. Te rog să pleci, spuse Fleur cu lacrimi în ochi.

Rămaseră tăcuţi, privindu-se unul pe celălalt. Lacrimi amare picurau din ochii albaştri ai lui Fleur.

- Bine. Dacă aşa vrei, n-o să te mai deranjez. Te iubesc, dar nu-ţi pot oferi bijuterii şi vacanţe în locuri exotice, însă dacă ai avea curajul să te căsătoreşti cu mine...

- Nu am nevoie de nici un ban. Ştii foarte bine de ce mă mărit cu Jack! spuse Fleur hohotind.

- Te distrugi cu mâna ta. Nu contează ce vrea mama ta şi ar trebui să-ţi impui punctul de vedere, spuse el ieşind din casă. Adio!

Fleur o privi pe Alix, care stătuse nemişcată.

- Presupun că mă crezi slabă şi stupidă, şopti ea.

- Cred că-i eşti loială mamei tale, spuse Alix calm.

- Şi loialitatea e rea? Mama a făcut atâtea pentru mine. Aveam doar şase ani când a murit tata şi ea a sacrificat totul pentru mine. Acum e rândul meu să fac ce e normal.

- Ce e normal? Mama ta trăieşte în trecut şi tu

faci la fel.

- Asta a spus şi Peter. Dar trebuie să mă mărit cu Jack, avem o mulţime de datorii... Tu nu înţelegi.

- Nu. Nu înţeleg. Ce şanse ai să fii fericită? Gândeşte-te cum va decurge viaţa ta alături de Beecham. După ce mama ta va muri, vei rămâne legată de un bărbat pe care nu-l iubeşti. Chiar dacă vei divorţa, poate că Peter va fi căsătorit cu altcineva, poate va avea şi copii.

- Nu! Fleur îşi puse mâinile la urechi, fugi afară şi se aruncă în braţele lui Peter.

- Nu pleca, plânse ea, nu pot trăi fără tine. Te iubesc, Peter.

Alix rămase în pragul casei cât timp cei doi vorbiră.

- Fleur vrea să fie aici când mama ei va sosi cu Jack Beecham. Noi doi ne vom căsători în secret, spuse Peter venind lângă Alix.

- Mama ar face tot posibilul să ne împiedice dacă ar descoperi, aşa că vom face totul fără să ştie.

- O dată căsătoriţi, lady Brandon va trebui să accepte situaţia. Voi pleca în Canada pentru reclama cu noua combină şi o voi lua şi pe Fleur cu mine. Ne vom căsători acolo, înainte ca lady Brandon să ne găsească.

- Este o laşitate ceea ce faceţi, spuse Alix încet, dar nu vă condamn. Dar vei pleca în Canada peste două săptămâni. Ce veţi face în acest timp?

- Vom fi cuminţi. Eu şi Fleur vom ţine legătura doar prin telefon. Nu vrem să riscăm nimic.

Alix îl privi pe Peter. Nu avea nici un rost să mai spună ceva în privinţa hotărârii lor.

- Hai să mergem, Peter. Nu cred că doreşti să te găsească lady Brandon, spuse ea.

Se urcă în maşină şi-i lăsă pe cei doi îndrăgostiţi să-şi ia rămas bun.

- N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine, spuse Peter când Croxham Pavra nu se mai văzu. Dacă vrei ceva, nu trebuie decât să-mi ceri.

- Un simplu mulţumesc ar fi de-ajuns, spuse ea cu privirea atentă asupra lui Croxham Manor. Paul, iubirea mea, se gândi ea. De ce nu sunt la fel de norocoasă ca Peter?

Capitolul 12

Următoarele zile Alix îşi ocupă timpul cu afaceri si nu se mai gândi la nimic altceva. Sâmbătă la prânz se ridică de la birou, ignorând telefonul care suna şi ieşi să se plimbe prin parc.

Puţin aer proaspăt o va face să-şi pună gândurile în ordine. Ceva o neliniştise în ultimele zile dar nu ştia ce. Să fi fost Dina? Clătină din cap. N-o văzuse de mult timp. Fleur şi Peter? Din nou scutură din cap: la începutul săptămânii viitoare se vor căsători, totul era aranjat. Lady Brandon? Alix se opri din plimbare şi se aşeză pe o bancă, ridicând faţa spre soarele palid de octombrie. Cât de furioasă va fi când va auzi că fiica ei s-a căsătorit în secret.

Deodată, tresări şi începu să caute grăbită în geantă, de unde scoase un portţigaret. Era cel pe care i-l dăduse proprietarul benzinăriei unde-l uitase Ivy Brandon. Il privi cu atenţie şi dintr-o dată totul deveni clar. Cum de fusese atât de oarbă?

Işi aduse aminte de toate poveştile apărute în presă despre Henri Duval. Numai cineva apropiat familiei Duval le putea şti. Il suspectase degeaba pe Peter, fusese singurul care aflase de la ea anumite detalii. Dar şi lady Brandon şi Fleur le ştiau. Fleur era prea blândă şi simţită ca să vândă informaţii presei. Pe de altă prte, lady Brandon era disperată după bani încât îşi vindea şi propria fiică, darămite secretele prietenilor? Henri spusese că lucra în weekend acasă şi lady Brandon era un musafir nelipsit la Croxham Manor, deci avea oricând ocazia

de a fotografia schiţele colecţiei.

Hotărâtă să afle adevărul, se ridică, părăsi parcul şi luă un taxi până la sediul Daily Illustrated. Jamie Hunter îi spusese că nu-şi deconspira informatorii, dar Alix era hotărâtă să nu plece de la el până nu-i spunea adevărul.

- Bună, iubito, spuse el când o văzu. Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite?

- Vreau nişte informaţii de la tine. Este foarte important să aflu cine îţi furniza informaţiile despre familia Duval.

- Nu pot, iubito. Ti-am mai spus o dată că nu-mi divulg sursele. Dacă aş face-o şi s-ar afla, toţi informatorii mei m-ar părăsi.

- Ştiu, spuse ea nerăbdătoare, dar tot vreau să-mi răspunzi la întrebare. Ar putea fi un subiect bun pentru tine, Jamie. Am putea să-l descoperim pe cel care l-a ucis pe Henri Duval.

- Sfinte Dumnezeule! Jamie Hunter făcu ochii mari de uimire.

- E o femeie, nu? insistă Alix.

- Da.

- Lady Brandon?

Un moment bărbatul ezită, apoi dădu afirmativ din cap.

- De cât timp este informatorul tău?

- De câţiva ani.

- Ti-a oferit cumva şi schiţele colecţiei?

- Mi le-a oferit, dar i-am spus că nu mă ocup cu

aşa ceva.

Alix jubila. Piesele de puzzle se adunau laolaltă. Nu mai
era nici un dubiu că Ivy Brandon se folosise de prietenia cu familia Duval pentru a aduna cât mai multe povestiri picante pe care să le vândă ziarelor. Oare Henri Duval descoperise cine îi furase schiţele şi o ameninţase cu un scandal public? Scandalul ar fi ruinat şansele lui Fleur de a se căsători cu Jack Beecham şi atunci lady Brandon s-a hotărât să-l elimine pe Henry? Era un motiv, dar nu suficient. Mai era ceva la mijloc.

Să fi descoperit ceva despre trecutul lui Henri cu care îl şantaja? Nu, n-avea nici un sens, nu-ţi omori gâsca cu ouă de aur. Totuşi, ceva era...

-Jamie, pot să arunc o privire în arhiva voastră?

- Sigur.

Arhiva se întindea pe tot subsolul clădirii. O tânără drăguţă o îndrumă şi în scurt timp Alix găsi ce căuta: istoria familiei Brandon.

Lordul Brandon se căsătorise cu Ivy Brooke într-un secret total. Tatăl miresei fusese maior în Armata Britanică, altceva nu se ştia despre trecutul ei.

După ce-şi luă câteva notiţe, Alix sună un prieten de la Ministerul de Război.

Maiorul Brooke şi familia lui trăiseră între anii 1930 şi 1939 în insulele Seychelles.

Insulele Seychelle... Pământul însorit unde se născuse si trăise primii ani din viaţă Henri Duval.

Stranie coincidenţă, se gândi ea, aici trebuia să fie cheia misterului.

Se hotărî să-i telefoneze lui Paul, apoi se răzgândi. Nu voia să-i dea speranţe, până nu era sigură. Acum, când suspiciunile ei erau îndreptate spre Ivy Brandon, credea în inocenţa lui Paul.

După două zile de cercetări zadarnice, Alix se hotărî s-o vadă pe Amy Duval. Văduva lui Henri stia cu siguranţă mai multe despre copilăria lui.

Asadar, într-o după-amiază de toamnă târzie, Alix plecă spre Croxham Manor. Soarele strălucea palid printre ramurile golase ale copacilor si casa părea pustie si tristă.

- îmi pare foarte bine că ai venit să mă vezi, spuse Amy Duval care era în grădina din faţa casei cu un cos plin cu crizanteme aurii. De când a murit Henri, am impresia că lumea mă evită.

- De ce nu vă mutaţi la Londra?

- Niciodată. Sunt o femeie care a stat toată viaţa în provincie si cel mai bine mă simt în grădina mea. Pe de altă parte, aceasta este si casa lui Paul si când se va căsători îsi va aduce familia aici.

Alix nu si-o imagina pe Dina locuind într-un loc atât de linistit.

- Paul mi-a vorbit mult despre tine, continuă bătrâna. Noi suntem foarte apropiaţi, poate prea apropiaţi, cred că din cauza lui Henri care nu prea dădea pe acasă si eram mai mult singuri.

Alix nu stia ce să spună si păstră tăcerea.

- Nu-l învinuiesc pe Henri, vorbi din nou Amy. Era foarte temperamental şi nu accepta ca cineva să-i stea împotrivă, nici chiar fiul său.

- Se mai întâmplă, replică Alix. Soţul dumneavoastră v-a vorbit vreodată despre viaţa lui dinainte să vină în Anglia?

- Nu prea mult. S-a născut în Seychelles, după cum ştii, tatăl lui avea o plantaţie de mirodenii. După ce a murit Georges, fratele lui Henri, s-a ocupat de ea.

- Nu ştiam că avea un frate.

- Are. A vândut plantaţia acum câţiva ani şi a stat o perioadă la noi, dar nu i-a priit clima. Acum s-a mutat în sudul Franţei, la Nisa.

- Aveţi adresa lui?

- Bineînţeles. Se întunecă, hai să intrăm în casă.

Amy lăsă coşul pe un scaun şi deschise sertarul unei servante din care scoase un carneţel roşu. îl deschise şi i-l dădu Alixei împreună cu o foaie de hârtie şi un creion.

- Uite, dragă, adresa lui Georges Duval. îmi poţi spune pentru ce îţi trebuie? Eşti foarte misterioasă, are ceva de-a face cu Paul?

- Nu sunt încă sigură, spuse Alix încet, notându-şi adresa. Vă supăraţi dacă nu vă spun acum? Vă promit că vă voi povesti totul cât mai curând posibil.

- Il vezi des pe fiul meu? întrebă femeia zâmbind.

- Numai când avem de discutat afaceri, răspunse Alix ezitant.

- Păcat, spuse Amy Duval cu un aer la fel de misterios ca al Alixei.

Intoarsă la Londra, luă cina cu Mark şi-i povesti de vizita pe care i-o făcuse lui Amy Duval şi de motivul pentru care o făcuse. Spre dezamăgirea ei, el nu-i împărtăşea ideile.

- Singurul mister pe care l-ai clarificat este cel al informatorului lui Jamie Hunter. De aici şi până la crimă este cale lungă. De fapt, după câte am înţeles, Henri Duval avea motive s-o ucidă pe ea şi nu invers!

- Eu tot cred că mai este ceva la mijloc. Voi merge să-l văd pe Georges Duval.

- Pentru ce? Ce legătură poate avea cu lady Brandon?

- Au locuit pe aceeaşi insulă. Nu ţi se pare o coincidenţă?

- Coincidenţă, dar nimic mai mult. Drept să-ţi spun, iubito, devii obsedată de acest subiect. Presupun că asta îţi explică purtarea din ultimele săptămâni.

- Da, admise ea în şoaptă. Credeam că Paul este ucigaşul...

- Paul? De ce?

- Din cauza Dinei. Era îndrăgostit de ea şi era furios că Henri o tratează mizerabil.

- Şi l-a curăţat pe bătrân? spuse Mark ironic. Nu-l văd pe Paul Duval făcând lucrul acesta, oricât de mult ar iubi o femeie. Totuşi, nu te înţeleg. Il suspectezi pe Paul şi te urăşti pentru asta?

Ea încuviinţă din cap. Mark ajunsese extrem de aproape de adevăratele ei sentimente pentru Paul. Il privi câteva momente în tăcere.

- Vreau să vorbim despre noi, Mark. Cred că e timpul să ne vedem şi cu alte persoane.

- Din cauza lui Paul? întrebă el trist.

- Nu şi te rog să nu-i spui nimic despre conversaţia noastră.

- Ne cunoaştem de multă vreme. Credeam că ne vom căsători. Nu te teme, spuse el repede văzând-o cum se schimbă la faţă. Era dorinţa mea. Acum ştiu că dacă iubeşti devii sensibil la sentimentele celuilalt.

- Oh, Mark, îmi pare rău. Aş dori...

- Nu-ţi mai pierde timpul cu dorinţe, spuse Mark luând-o de mână.

în acel moment, un bărbat se apropie de ei şi Mark îşi retrase repede mâna şi-i zâmbi.

- Paul! Nu ştiam că frecventezi localul acesta.

- Este unul dintre preferatele mele.

- Eşti singur?

- Da.

- Vino şi stai cu noi.

După un moment de ezitare, Paul se aşează în faţa Alixei care îşi pierdu pofta de mâncare. Mark îşi dădu seama de delicateţea momentului şi încercă să înviioreze atmosfera cu toate că din purtarea Alixei îşi dăduse seama perfect cine era rivalul lui.

- Ar trebui să te relaxezi mai mult, Paul. De ce nu

am merge împreună, eu cu Alix şi tu cu Dina, în acest weekend?

Alix simţi cum i se pune un nod în gât.

- în weekend? întrebă Paul cu răceală.

- Da. Merg cu Alix la Nisa câteva zile.

- Şi n-aţi prefera să fiţi singuri?

- Vă vom spune când vrem, spuse Mark zâmbind. Ce spui de asta?

Paul scutură din cap.

- Dina are spectacol în fiecare zi, numai duminică este liberă. Ochii lui căprui se opriră pe Alix. Sunt sigur că amândoi vă veţi distra mai bine!

- Poate ai dreptate, spuse Mark ridicându-se. Scuzaţi-mă un moment. I-am promis unui client că-l sun în această seară.

Plecă de la masă şi Alix se prefăcu absorbită de mâncarea din farfurie pe care o răscoli cu furculiţa. Era furioasă pe Mark şi nu-şi dădea seama ce joc face.

- Arăţi obosită, spuse Paul blând.

- De aceea vreau să plec în acest weekend. Imi pare rău că tu şi Dina nu puteţi veni cu noi.

- Ti-am sus că Dina e ocupată. De altfel, cel mai bine e să fii cu persoana pe care o iubeşti.

Aceste cuvinte avură efectul unui cuţit în inima Alixei.

- Mă surprinde că nu te-ai căsătorit încă, Paul. Ce mai aştepţi?

- Cum poţi să întrebi aşa ceva? Cât de crudă poţi

să fii! Cum aş putea să mă căsătoresc când sunt suspectat de crimă?

Ea îl privi calmă.

- Imi pare rău. N-am vrut să te rănesc.

- Cum poţi fi atât de stupidă? Ştiai foarte bine că sunt suspectul numărul unu al inspectorului Truscott.

Mark reveni şi-i găsi pe amândoi tăcuţi, cu capetele plecate. Ii privi câteva momente şi dădu din cap cu subînţeles.

- Trebuie să plec, spuse Paul, mă întâlnesc cu Dina la teatru. Dădu mâna cu Mark şi-o privi trist pe Alix.

Când îl văzu ieşind din restaurant, Alix se întoarse spre Mark şi-l întrebă furioasă:

- Poţi să-mi spui motivul pentru care l-ai invitat pe Paul să meargă cu mine la Nisa? Chiar crezi că-l iubesc?

- Sunt sigur. Şi mai ştiu că gelozia îl face pe un bărbat să realizeze ce pierde.

- Nimic nu-l face pe Paul gelos, izbucni ea fără să vrea. Poate doar să-i spui că vrei să mergi tu cu Dina.

- Sper să merg cu tine, spuse Mark râzând. Nu mă gândesc la un weekend romantic, nu-ţi fie frică, însă nu vreau să te las singură.

Ar fi dorit să-i spună că ar fi preferat să meargă singură, dar îşi aduse aminte de Paul şi se decise să accepte oferta lui.

- îi spun lui Willie să ne ia bilete. Vineri după-

amiază e bine?

- Oricând doreşti.

Seara, înainte de a adormi, Alix se gândi la conversaţia ei cu Paul. Dacă scăpa de acuzaţia de crimă, se va căsători care cu Dina? îi venea să râdă. îl ajuta ca el se poată căsători cu o altă femeie. Sunt o proastă, admise ea.

Capitolul 13

Alix îi telefona lui Georges Duval înainte să plece la Nisa, ca nu cumva să nu dorească s-o primească.

Dar păru încântat s-o primească în vizită şi chiar îi sugeră să-l caute imediat ce ajunge în Franţa. Vineri seara, ea şi Mark găsiră o căsuţă modestă la adresa pe care i-o dăduse Georges Duval. Acesta stătea pe un scaun şi-şi scoase pălăria de panama lăsând vederii un păr şi o mustaţă grizonante. In ochii lui, care aveau aceeaşi culoare albastră ca a fratelui său, juca o luminiţă veselă.

- Mademoiselle Smith, spuse el luând mâna Alixei şi sărutând-o. Iartă-mă că n-am venit să te întâmpin la aeroport, dar sunt un bătrân care trebuie să-şi facă siesta după- amiază.

După ce făcu cunoştinţă şi cu Mark, îi conduse într-un mic salon cu mobilă în stil Empire. Alix se aşeză într-un fotoliu de mahon tapisat cu mătase aurie şi privi curioasă în jur. Parcă se găsea într-un anticariat. într-un colţ al camerei se găsea un vas în care creştea iarbă, iar în altul un trandafir pitic, de un roz palid.

O menajera le aduse ceai de iasomie şi un platou cu biscuiţi.

Alix se întrebă care ar fi modul cel mai bun să abordeze subiectul vizitei.

Primul care vorbi fu însă Georges Duval.

- Am înţeles din ziare că ai lucrat pentru fratele meu, Henri. Avea gust la femei, întotdeauna le

alegea pe cele mai frumoase. Moartea lui a fost un şoc pentru mine. Acum doi ani, l-am vizitat în Anglia şi am găsit un bărbat puternic şi atrăgător. Atât de plin de viaţă! îmi vine greu să cred că nu-l voi mai vedea vreodată.

- Da, moartea lui a fost un şoc teribil pentru toată lumea, acceptă Alix.

- O moarte pe care n-o înţeleg, dar o crimă e greu de înţeles. Nu ştiu cum de l-a putut urî cineva atât de mult încât să-i curme viaţa. Avea atât de mult farmec.

- Avea de asemenea şi un caracter puternic. Bărbaţii puternici au mulţi duşmani.

- Poliţia ce spune? Au arestat pe cineva?

Alix respiră adânc.

- îl suspectează pe nepotul dumneavoastră.

- Paul? Ochii lui albaştri păreau neîncrezători. Nu se poate. Nu, nu, niciodată!

- El şi tatăl lui nu se aveau prea bine. Aveau personalităţi diferite şi...

- In ce familie nu sunt certuri? întrebă Georges. Paul nu este un criminal, mă pun chezaş cu viaţa mea.

Alix îşi aminti cât timp îl suspectase pe Paul de crimă, până descoperise uneltirile ladyei Brandon. Oare acest bărbat îi va confirma noile suspiciuni? Nimic însă n-o va face să-l creadă din nou vinovat pe Paul. Nu din cauză că-l iubea, ci pentru că îi descoperise adevărata faţă. Era un tip deştept,

puternic, care ştia ce vrea şi n-ar fi făcut o prostie care să-l marcheze pe viaţă.

- Sper să vă puteţi ajuta nepotul. Am o teorie... e vorba despre trecutul fratelui dumneavoastră. Aţi locuit împreună în Seychelles până a murit tatăl dumneavoastră, nu-i aşa?

- Da. Până când Henri a decis să-şi încerce norocul la Paris. Voia să merg cu el, dar eu n-am avut spiritul lui de aventură. Pe de altă parte, n-am nici un talent pe care să mi-l pot exploata, adăugă el simplu.

- Inainte de a pleca a avut loc un incident mai important în viaţa lui? Ceva pe care o persoană să-l poată folosi împotriva lui?

- Ceva care să-l discrediteze, vrei să spui? Nu, domnişoară, regret că te dezamăgesc. Doar câteva escapade amoroase, dar nimic extraordinar.

- Numele de John Brooke vă spune ceva?

- John Brooke? spuse bătrânul, gânditor.

- Maiorul Brooke. A fost ataşat al Armatei Britanice la garnizoana de pe insulă.

- A, da, îmi aduc aminte.

- Dar pe fiica lui, Ivy, v-o amintiţi?

- Fiica lui e prima pe care mi-o amintesc, spuse el uşor ironic.

- Ce-mi puteţi spune despre ea? Vă rog, domnule, este extrem de important să ştiu totul.

- Totul... Cine poate şti totul despre o persoană?

spuse el gânditor. Era o tânără sclipitoare. Nu o frumuseţe, dar avea o personalitate strălucitoare, care îi aducea mulţi admiratori.

Un foarte bun prieten de a-l meu, Pierre Guitry s-a îndrăgostit de ea. Era un tip arătos, dintr-o familie veche, dar fără avere. Maiorul Brooke nu vedea cu ochi buni această prietenie. Pentru că se iubeau foarte mult s-au hotărât să se căsătorească în secret. Eu i-am dat bani lui Pierre pentru inel şi acte.

- Şi s-au căsătorit? se auzi pentru prima dată vocea lui Mark.

- Da. Niciodată n-am înţeles de ce a făcut-o Ivy. Din spirit de aventură sau voia să-şi supere tatăl. Era o nebunatică...

- Cred că a fost un şoc pentru maiorul Brooke.

- N-a aflat niciodată. S-au căsătorit în secret, dar Ivy n-a părăsit niciodată casa părintească. Pierre o vizita noaptea pentru îndatoririle conjugale. Eu începusem să-i spun Romeo. Căzuseră de acord ca atunci când vor avea suficienţi bani să-i spună tatălui ei adevărul.

- Şi ce s-a întâmplat până la urmă?

- Tatăl ei a fost transferat în Anglia şi ea l-a urmat!

- Vrei să spui că şi-a părăsit soţul?

- Exact. Se plictisise deja de el. Nu voia să rămână toată viaţa soţia unui plantator sărac. Domnişoara Ivy avea ambiţii mari.

- Nu era uşor de divorţat în timpul acela, spuse

Mark.

- Cine ştie ce a fost în mintea ei, continuă bătrânul. Inainte să plece, i-a promis lui Pierre că va reveni după şase luni. El a crezut-o şi a început să muncească asemenea unui sclav, ca să-i poată oferi soţiei lui un trai decent când se va reîntoarce. Cele şase luni au trecut, apoi un an şi încă unul, dar Ivy nu s-a mai întors. Pierre s-a schimbat total, s-a retras de lume şi a început să bea.

- Când a divorţat domnul Guitry? întrebă Alix.

- Niciodată. Când l-am întrebat de ce n-o face, a spus: „ A jurat că va fi soţia mea până când moartea ne va despărţi şi aşa va rămâne“. In orice caz, Pierre a murit acum cincisprezece ani şi Ivy şi-a îndeplinit visul: a devenit soţia unui Lord englez.

- Aşadar, ştiţi că s-a căsătorit cu lordul Brandon! exclamă Alix.

- Bineînţeles. Henri mi-a spus.

- Fratele dumneavoastră a cunoscut-o bine cât timp a locuit pe insulă?

- Nu prea bine. Era deja plecat când ea s-a căsătorit cu Pierre.

- Şi când a aflat?

- I-am povestit totul acum doi ani, când l-am vizitat la Londra.

Alix stătu câteva momente pe gânduri.

- Mi-aţi spus că Pierre a murit acum cincisprezece ani, sunteţi sigur că nu acum douăzeci şi cinci?

- Vai, domnişoară. Poate că sunt bătrân, dar memoria nu m-a lăsat. Eram încă în Seychelles când a murit, am participat şi la funeraliile lui. La anul, în aprilie, se împlinesc şaisprezece ani.

- Dar Ivy Brandon s-a căsătorit cu lordul Brandon acum douăzeci şi patru de ani.

- înseamnă că a fost bigamă şi cea de-a doua căsătorie nu este legală.

Alix se gândi la Fleur şi la căsătoria ei cu Jack Beecham. Acesta era cu siguranţă atras de titlul ei aristocratic şi, după câte aflase, lady Brandon nu avea nici un drept să poarte acest titlu.

Henri Duval îi spusese lui Ivy că-i ştie secretul şi aceasta intrase în panică. Faptul că Henri îl încuraja pe Peter să aibă o relaţie cu Fleur o scosese din minţi.

- Aţi fost foarte răbdător cu mine, domnule Duval. Vreau totuşi să vă mai pun o întrebare? O credeţi pe Ivy Brandon capabilă de crimă?

Georges Duval nu părea surprins de întrebare.

- Sufletul uman are multe mistere, domnişoară. Această femeie nechibzuită i-a distrus fericirea şi viaţa bietului Pierre. Asta mi se pare o crimă.

Mark şi Alix se întoarseră la hotel în tăcere şi luară masa la un micuţ restaurant.

Alixei îi venea greu să înţeleagă că ajunsese la capătul cercetărilor ei. Era sigură că Ivy îl omorâse pe Henri. Cu toate astea, nu avea nici o probă materială împotriva ei. Descoperise că vânduse

informaţii ziarelor, că furase schiţele colecţiei şi că timp de aproape zece ani fusese bigamă, deci cea de-a doua căsătorie, implicit titlul nobiliar, nu erau valabile şi singurul care ar fi putut s-o târască într-un scandal era Henri.

Mark era de acord cu teoria ei.

- Ea a realizat că Henri avea tot dreptul s-o facă, şi asta ar fi împiedicat căsătoria fiicei ei cu banii lui Jack Beecham.

- Şi l-a împuşcat, sperând că poliţia v-a crede că a făcut-o vreo veche prietenă de-a lui Henri, sedusă şi abandonată. L-a sunat să se întâlnească în grădina cu trandafiri, ştia că de acolo nu se va auzi împuşcătura. Când el i-a spus că o va da de gol ea a scos arma pe care o furase din sertarul biroului şi l-a omorât.

- Dar mai întâi şi-a asigurat un alibi, urmărind serialul la benzinărie, adăugă Mark.

- Da. Dacă patronul benzinăriei nu mi-ar fi spus că a văzut acolo serialul, n-aş fi bănuit-o niciodată.

- Crezi că a fost ceva premeditat?

- Bineînţeles. A părăsit casa imediat după Fleur. S-a întâlnit cu Henri, l-a împuşcat şi a plecat înapoi spre casă... Se pare că s-a întâmplat ceva pe drum şi nu a mai avut timp să ajungă la Pavra de aceea, s-a oprit la benzinărie, a văzut serialul şi s-a reîntors la Manor. Când s-a reîntors corpul lui Henri fusese deja descoperit, dar primul lucru pe care l-a spus a fost că a întârziat deoarece urmărise serialul TV.

- Totuşi, faptul că a văzut filmul în casa altcuiva nu o face suspectă de crimă, spuse Mark încet.

- Dar povestea lui Georges Duval? Nu este un motiv plauzibil pentru care ar fi putut să-l omoare pe Henri?

- Posibil, dar tot nu ai vreo dovadă palpabilă.

- Vom vedea. Imediat ce ne întoarcem acasă, mă voi duce la inspectorul Truscott şi-i voi spune întreaga poveste.

- îi vei spune şi lui Paul?

- Da, dar după ce vorbesc cu inspectorul, nu vreau să-i dau speranţe deşarte.

- El crede că ai venit la Nisa cu iubitul tău pentru un weekend romantic. Crezi că se simte bine?

- Nu mă interesează opiniile lui Paul despre mine.

- Prostii. Opiniile lui contează mai mult decât ale oricărui altcuiva. Mark începu să bată cu degetul în masă. Comandă un coniac şi după ce-l bău vorbi din nou.

- Când m-am întors din America de Sud mi-ai spus să nu-mi pierd vremea cu tine şi ţi-am răspuns că nu voi renunţa decât când îmi voi pierde orice speranţă. Ei bine, m-am răzgândit.

- Oh, Mark. îmi pare rău.

- Nu te scuza, Alix. Nu te pot ajuta să-l cucereşti pe Paul, aşa cum nu pot să te fac să mă iubeşti pe mine. Mi s-a oferit un contract în Canada şi l-am acceptat. Voi lipsi un an.

- Atât de mult? Când vei pleca?

- Miercuri.

- Aşa de repede? O să-mi lipseşti, Mark. Eşti cel mai bun prieten al meu.

- Poţi lua avionul cu mine! spuse el râzând uşor. Dacă Paul s-ar căsători, ai putea să-l uiţi, însă atâta timp cât e liber nu-ţi vei pierde speranţa.

- Nu voi mai spera mult timp, spuse ea liniştit. O dată ce i se va dovedi nevinovăţia, se va căsători cu Dina, aşa a dat de înţeles...

***

Alix şi Mark se întoarseră la Londra duminică seara. Işi luară rămas bun fără prea multe cuvinte. Pentru câteva clipe, Alix ar fi dorit să-l strige să vină înapoi, dar buzele ei rămaseră lipite până când el demară din faţa casei.

Rămasă singură, gândurile ei se îndreptară spre Paul. Ar fi dorit să-l sune chiar în acel moment, să-i spună ce auzise de la unchiul lui. Dar nu dorea să poarte această discuţie la telefon, îl va vedea mâine şi-i va vorbi. La inspectorul Truscott se va duce după aceea...

După ce numele lui va fi reabilitat, o nouă viaţă se va deschide în faţa lui Paul.

A doua zi dimineaţă Alix parcă maşina în faţa Casei Duval. Incepuse să aibă îndoieli dacă făcea bine să-i vorbească lui Paul înainte de a discuta cu inspectorul Truscott.

Recepţionera roşcată îi zâmbi cu amabilitate.

- Dacă aţi venit să-l vedeţi pe domnul Duval, mă

tem că va trebui să aşteptaţi. Este împreună cu domnişoara Lloyd, care-şi probează noua garderobă.

Dina, din nou Dina, se gândi Alix, simţind cum inima i se strânge de durere.

- Te rog să-l anunţi că sunt în biroul meu şi vreau să-i vorbesc urgent.

Urcă scara şi se întrepta spre biroul ei când un impuls necontrolat o făcu să se îndrepte spre cabina de probă. Deschise încet uşa şi nezărind pe nimeni, şopti încet:

- Paul?

O perdea se dădu la o parte şi apăru Dina, într-o rochie strălucitoare.

- E plecat până în ateliere. Vino şi stai de vorbă cu mine, nu va întârzia prea mult.

- Am treabă, spuse ea repede. Am să te caut eu, pentru noua campanie publicitară.

- Nu vreau să discutăm afaceri. Vreau să flecărim ca două prietene, dacă mă mai consideri aşa. Dina se întoarse şi se privi în oglindă. Ti-ai schimbat total atitudinea faţă de mine de când am început să mă văd cu Henri.

- Aşa crezi?

- Da, dragă. Să ştii că nu toată lumea are standardele tale de conştiinţă.

- Nu aveam nimic împotrivă să te vezi cu Henri Duval. Dar n-ai jucat corect când ai început să te vezi şi cu Paul.

- De ce ar juca femeile corect? Bărbaţii n-o fac. Zâmbetul dispăru de pe faţa Dinei. Privirea ei deveni

tristă. Oricum, totul s-a terminat. Henri e mort, la fel ca viaţa mea.

- Trebuie să-l găsesc pe Paul, spuse Alix repede, făcând un pas spre ieşire.

- Nu pleca. Aşteaptă-l aici, trebuie să vină imediat, spuse actriţa. Făcu o piruetă şi întrebă: îţi place rochia mea?

- Mi se pare cam devreme pentru a-ţi alege hainele de vară.

- Va fi cald în Australia, când voi ajunge acolo. Voi fi plecată trei luni. Am acceptat o ofertă în acest weekend.

- Credeam că piesa merge bine, spuse Alix uimită.

- O voi relua când mă întorc. Dina o privi ciudat, apoi continuă: Voi pleca acolo cu trupa Shakespeare. Este o provocare pentru mine.

- Nu mi te pot imagina în Shakespeare. Cred că vrei să devii o actriţă polivalentă.

- Nici eu nu mă imaginam în roluri dramatice, dar după ce a murit Henri... a fost o perioadă înfiorătoare pentru mine. Paul m-a ajutat, dar... Henri a fost un ticălos, ştii bine. Dacă ar fi trăit, cu timpul l-aş fi uitat, dar a murit în momentul când însemna totul pentru mine. Lacrimi amare începură să-i picure din ochi. Paul este singurul care a înţeles cât de mult a însemnat Henri pentru mine. Tu niciodată n-ai înţeles...

- Credeam că este doar un flirt, admise Alix.

Dina începu să râdă trist:

- Prietena mea cea cinstită.

- Nu sunt atât de bună precum crezi. Am o meserie în care trebuie să mint. Dar în... se opri brusc, neputând continua.

- In dragoste nu trebuie să minţi. Asta ai vrut să spui, nu? Se pare că unul din cei doi nu-ţi era indiferent, nu-i aşa, Alix?

Alix tăcu şi respiră adânc. Acum câteva zile, Mark îi descoperise secretul şi nu dorea să-l afle şi Dina.

- Nu mi-a plăcut că te jucai şi cu tatăl şi cu fiul, afirmă ea ferm. Personal, n-am nici un sentiment pentru Paul. Ce părere are despre faptul că pleci în Australia? Vă veţi întâlni să petreceţi împreună Crăciunul?

- Paul este încântat că voi pleca. De fapt, el m-a încurajat să accept oferta...

Alix era furioasă. Bineînţeles că Paul o încurajase să plece. Spera ca în aceste trei luni să fie găsit asasinul tatălui său şi când ea va reveni, vor putea să se căsătorească.

- Ce durează atât de mult? spuse Alix repede. Mă duc să-l caut.

- De ce?

Ignorând întrebarea, Alix fugi din încăpere şi-l zări pe Paul în capătul coridorului. Se opriră instantaneu şi se priviră câteva clipe, după care Paul veni încet spre ea.

- Bună dimineaţa, spuse el rece. Ai avut un

weekend plăcut?

- Foarte plăcut, răspunse ea roşind. Trebuie să vorbesc cu tine, Paul. E teribil de important.

- Acum sunt ocupat, nu poţi aştepta până la prânz?

- Aş dori să-ţi vorbesc imediat.

- Aşteaptă-mă în biroul meu, vin imediat, spuse el intrând în camera de probă.

Alix îl aşteptă aproape zece minute aşezată pe un scaun confortabil şi când el se aşeză la birou întrebător, tânăra începu să-şi frământe mâinile, neştiind cum să înceapă.

- Aşadar, despre ce e vorba? întrebă el nerăbdător.

- Despre... despre moartea tatălui tău.

Paul rămase tăcut şi ea continuă:

- îţi aduci aminte de articolele lui Jamie Hunter? Am aflat cine i-a oferit informaţiile.

încet, ignorând exclamaţiile lui de uimire, Alix îi povesti cum făcuse călătoria la Croxham Pavra, cum se oprise la benzinărie şi aflase unde urmărise lady Brandon serialul în seara crimei. Ii mai relată convorbirea pe care o avusese cu mama lui şi ceea ce aflase de la Georges Duval.

Când termină, Paul rămase câteva momente gânditor.

- Nu ştiam că a mai fost căsătorită, spuse el cu o voce gâtuită. Tata nu mi-a spus niciodată. Ridică

privirea, uitându-se în ochii ei cu blândeţe. De asta ai fost la Nisa?

- Da. Mark m-a însoţit pentru a-mi ţine companie, nu pentru un weekend romantic.

- Dar te iubeşte...

Alix ignoră vorbele lui şi se ridică de pe scaun.

- Trebuie să ajung la inspectorul Truscott. Nu ştiu ce va face, dar sunt sigură că nu te va mai suspecta pe tine.

- Sper, spuse Paul ridicând receptorul. Il sun să-i spun că mergem la el.

Capitolul 14

Stând în faţa inspectorului Truscot, într-o cameră austeră de la Scotland Yard, Alix îşi spuse povestea. Inspectorul o privea impasibil şi tânăra femeie se întrebă dacă nu cumva făcuse o prostie venind la el. Când termină de vorbit, faţa lui Truscott se schimbă, devenind prietenoasă.

- Eşti un detectiv excelent, domnişoară Smith, spuse el încet. Tot ce avem nevoie acum sunt dovezile.

- Dovezi? întrebă ea uimită. Dar declaraţia patronului de la benzinărie?

- Este importantă, ne poate confirma că lady Brandon a avut timp să ajungă la Croxham Manor, să-l omoare pe Henri Duval şi apoi să se întoarcă să vadă serialul, ca să-şi ofere un alibi. Dar asta nu e o dovadă de vinovăţie.

- Dar faptul că Henri ştia că e bigamă...

- Nici asta nu face din ea o criminală, spuse inspectorul scurt. Faptul că lady Brandon s-a căsătorit ilegal nu este relevant în acest caz! Doar dacă puteţi dovedi că l-a omorât pentru a evita un scandal. Am înţeles că tatăl dumneavoastră nu v-a spus nimic despre acest subiect? spuse inspectorul întorcându-se spre Paul.

- Nu, niciodată... şi dacă nu mi-a spus mie sau mamei...

- înseamnă că nu dorea să ştie nimeni, continuă Alix. înseamnă că nu puteţi face nimic? întrebă ea uimită.

- Ba da, putem. Foarte multe. N-o putem aresta fără dovezi, dar am putea s-o facem să se dea de gol.

- Sunt de acord cu dumneavoastră, spuse ea privind pentru o clipă calendarul de pe perete. Trebuie să-i întindem o cursă. Am o idee, adăugă ea, apoi le explică planul ei.

- Vă voi ajuta cât voi putea, spuse inspectorul la sfârşit. Este singura noastră şansă.

- Ar putea fi periculos, interveni Paul. Nu te pot lăsa să faci asta. Trebuie s-o fac eu...

- Nu poţi. Sunt singura care poate s-o prindă în cursă.

- Domnişoara Smith are dreptate, spuse Truscott. Ar fi bine s-o sunaţi chiar de aici, am numărul de telefon în declaraţia ei.

Cu mâini tremurânde Alix formă numărul de la Croxham Pavra, privind din nou calendarul. Era în douăzeci. Astăzi Peter şi Fleur plecaseră în Canada. Ştia că Fleur nu-i lăsase mamei sale nici un bilet. Dorea să treacă întâi oceanul şi după aceea s-o sune, când vor fi în siguranţă.

Telefonul sună o dată... de două ori... de trei ori, apoi o voce seacă se auzi pe linie.

- Bună dimineaţa, lady Brandon. Sunt Alix Smith.

V-am sunat să vă anunţ că deţin ceva care vă aparţine... un portţigaret. L-aţi uitat la garajul Wilson acum câtva timp.

- Adevărat? femeia părea puţin neliniştită. Pot să te întreb cum a ajuns la tine?

- Domnul Wilson mi l-a dat acum două săptămâni când am oprit să fac plinul la maşină.

- Aha! Bine, eşti foarte drăguţă că l-ai luat de acolo, ţineam mult la el. Când ne vom mai întâlni...

- Este mai important decât credeţi, spuse Alix ferm.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Vă amintiţi când l-aţi uitat la garaj?

- Cum pot să-mi amintesc ceva care s-a întâmplat acum câteva luni?

- Poate doriţi să vă împrospătez memoria. A fost în noaptea în care a fost ucis domnul Duval. In noaptea când aţi spus că aţi urmărit serialul acasă la dumneavoastră.

Liniştea se lăsă la celălalt capăt al firului şi când vorbi din nou, vocea lui Ivy Brandon suna straniu.

- Deci, asta era? Ce vrei, de fapt, de la mine?

- Vreau să vă vorbesc. Vă sugerez să veniţi la mine acasă în seara asta.Vă aştept pe la şapte.

- Nu pot. Fiica mea vine împreună cu logodnicul ei...

- Diseară la şapte, spuse Alix apăsat, ştiind că

femeia minte. Imi găseşti adresa în cartea de telefon.

- Foarte bine, acceptă Lady Brandon. Ne vedem la şapte.

Inima Alixei bătea nebuneşte când puse receptorul în
furcă. Se întoarse spre Paul şi Truscott.

- A mers! Vine la mine diseară.

- Aş vrea să nu faci asta, spuse Paul. îţi asumi nişte riscuri inutile.

- Este o poveste excelentă pentru ziare, răspunse ea ironic.

- Te gândeşti numai la afaceri. Nu mă miră că ai un asemenea succes.

***

Cu puţin înainte de ora şapte, se plimba nervoasă prin apartamentul ei. îmbrăcase o rochie roşu închis care-i dădea un aer exotic. Inspectorul Truscott instalase câteva microfoane şi acum aştepta, împreună cu Paul şi doi poliţişti, în biroul ei.

Sunetul soneriei puse capăt aşteptării. Lady Brandon era îmbrăcată într-un palton negru şi avea trasă pe faţă o pălărie care-i ajungea până la gură.

- Ia loc, spuse Alix. Te pot servi cu ceva?

- Nu sunt într-o vizită socială, spuse lady Brandon scoţându-şi haina, dar păstrând mănuşile negre din mătase. Să trecem la afaceri. Ce ai pentru mine?

Alix scoase portţigaretul din geantă şi i-l arătă. Ivy Brandon întinse imediat mâna.

- Nu încă, doamnă Brandon. Acest portţigaret este valoros, nu-i aşa?

- E un fleac. Nu valorează mai nimic.

- Nu cred că este ieftin. Am impresia că înăuntru e placat cu aur.

- Bine, nu este ieftin. Dar să ştii că nu vei obţine nici o recompensă de la mine.

- Bună mişcare, însă nu poţi să mă prosteşti. Dacă îl voi duce la poliţie şi voi spune unde l-ai uitat şi mai ales când, vor începe să pună întrebări şi mă tem că alibiul dumneavoastră va cădea. Lady Brandon se înnegri la faţă.

- Du-te la poliţie! Dar îţi spun un lucru, nu le plac şantajiştii. Acum, îmi dai portţigaretul sau vrei să-l păstrezi?

- E făcut din carapace de broască ţestoasă şi provine din Seychelles, nu?

Ivy Brandon clipi din ochi, uimită.

- Nu ştiu. L-am cumpărat din Asprey cu câţiva ani în urmă.

- Sunt sigură că este din Seychelles. E lucrată de aceeaşi mână ca şi cutia care mi-a arătat-o Henri Duval. Sunteţi sigură că nu este de acolo?

- Poate, acum că mi-ai menţionat asta, cred că l-am primit cadou de la Henri, cu ocazia Crăciunului.

- Ori îl aveţi de pe vremea când locuiaţi acolo, doamnă Guitry.

- Cum ai spus? şopti gâtuit Ivy.

- V-am spus pe numele adevărat. Sunteţi doamna Guitry, nu? V-aţi căsătorit cu Pierre acum treizeci de ani şi nu aţi divorţat niciodată.

- Eşti diabolică! Faţa i se crispă de furie. Ce fel de joc faci? Cine ţi-a spus asta, Henri?

Alix scutură din cap.

- Georges Duval. El i-a spus şi lui Henri.

- Aşadar, de la coate-goale ăla s-a aflat, murmură lady Brandon.

- Ai de gând să-l omori şi pe Georges? Ori crezi că secretul tău e în siguranţă la el?

- Vorbeşti ca o nebună...

- Tu eşti cea nebună, strigă Alix. Tu l-ai ucis pe Henri, deoarece a descoperit că i-ai furat schiţele pentru colecţie şi te-a ameninţat că va da totul în vileag astfel încât să-ţi spulbere orice speranţă de a putea să-ţi măriţi fata cu averea lui Jack Beecham...

- Şi ce dacă am făcut-o? Nu poţi dovedi nimic. M-a ameninţat că-i va scrie lui Jack Beecham că fiica mea este un copil ilegitim. Fleur o bastardă? Crezi că puteam să-l las să facă aşa ceva? Am ştiut imediat ce trebuie să fac. Am luat pistolul cu o zi înainte şi i-am scris un bilet în care îi ceream să ne întâlnim în grădina cu trandafiri. Anonim. îl ştiam atât de

vanitos încât credea că toate femeile sunt nebune după el. Aş fi fost curioasă să aflu cine credea că i-a scris. în orice caz, a mers. Totul s-a întâmplat conform planului. Gura ei se deschise într-un zâmbet triumfător. Vârî mâna în buzunar şi scoase o armă mică pe care o îndreptă asupra lui Alix.

- Acum este rândul tău!

- Nu vă daţi bătută nici o secundă, şopti Alix.

- Nu mi-ai dat nici o şansă să aleg, domnişoară Smith.

Disperată, Alix aşteptă să audă deschizându-se uşa dela
birou, însă n-o auzi şi simţi cum intră în panică.

- Degeaba încerci cu disperare să-ţi salvezi numele. L-ai omorât degeaba pe Henri. Fleur nu mai are nevoie de ajutorul tău. Nu va fi niciodată soţia lui Jack Beecham.

- Ba da.

- Ba nu. In acest moment, este într-un avion, cu Peter, traversând Atlanticul.

Chipul lui Ivy Brandon se desfigura de furie.

- Nu. Minţi. E o capcană. Fleur e la Londra, cu cumnata mea. A venit să-şi aleagă rochia de mireasă.

- Fleur e în mijlocul Atlanticului cu Peter, repetă Alix. Dacă nu mă crezi, sună la cumnata ta şi întreabă. Se va căsători cu Peter imediat ce va ajunge la destinaţie. Am vorbit cu ei azi dimineaţă,

înainte să plece.

Ivy Brandon începu să tremure şi o şuviţă de salivă îi apăru în colţul gurii. Avea o privire pierdută, de nebună.

- E vina ta, ţipă ea. E vina ta. Fleur l-a întâlnit pe acest bărbat din cauza ta. Apropie şi mai mult arma de capul Alixei. Am făcut totul pentru ea. Mi-am vândut bijuteriile, am furat, am vândut informaţii paparazzilor. Pentru ce? Pentru ca să se mărite cu un coate goale? Ridică privirea şi închise ochii o clipă.

Profitând de moment, Alix prinse repede mâna care ţinea arma şi-o ridică în sus în clipa când pistolul detună.

- Nu! ţipă ea din toate puterile.

Ţipă din nou când lady Brandon se prăbuşi peste ea, se împiedică şi se lovi cu capul de masă.

Când deschise ochii, era întinsă pe pat şi Paul îi întindea un pahar de coniac.

- Lady Brandon? şopti ea. Unde...

- A luat-o salvarea, spuse el repede. Inspectorul Truscott a plecat cu ea. Se pare că a avut un atac de cord. Acum eşti în siguranţă. Dacă aş fi ştiut că are o armă...

- De ce n-aţi intrat mai repede?

- Am aşteptat o confesiune cât mai detaliată. Nu ştiam că are o armă. Trebuia să ne dai un indiciu.

- Ai dreptate, admise Alix. Ştiam că ascultaţi convorbirea noastră, dar nu mi-am dat seama că nu ne vedeţi. Ce proastă sunt. Se ridică şi se privi în oglindă. Vai, cum arăt. Mi-am pierdut culoarea.

- Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că nu ţi-ai pierdut viaţa. Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva, nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

- Ce se va întâmpla cu ea?

- Dacă va scăpa cu viaţă, cred că va fi închisă într-un spital psihiatric.

- Niciodată n-am să-i uit faţa. Era atât de plină de ură. Respiră adânc, apoi continuă: cel mai bine pentru ea ar fi să moară. Imi pare rău pentru Fleur...

- La naiba cu Fleur! Tu eşti cea care mă îngrijorează.

- Nu trebuie. Mă simt perfect. Eu am fost cea care m-am oferit.

- N-ai făcut-o pentru mine?

Alix îl privi curioasă. Arăta superb, într-un costum negru care-l făcea şi mai zvelt, şi mai seducător. Il iubea din tot sufletul, dar nu-i era menit. Acum era liber să se însoare cu Dina.

- Am făcut tot ce-am putut pentru tine. Noua colecţie a avut succes, ai cliente noi. Nu mai am ce să fac pentru tine. Dacă mai ai nevoie de publicitate, îţi pot recomanda pe cineva de încredere la jumătate din preţul pe care ţi-l iau eu.

- Vrei să-mi salvezi banii sau nu mai vrei să mă vezi pe mine? întrebă el încet. Ori mai este şi alt motiv?

- Alt motiv?

- Mark. Vei pleca în Canada cu el?

Alix rămase gânditoare. Primul impuls a fost să-l mintă, să-i spună că va pleca şi se va căsători cu Mark, dar sentimentele îi spuseră că trebuia să spună adevărul.

- Nu plec nicăieri şi nu mă căsătoresc cu el. E adevărat că m-a cerut de nevastă, dar l-am refuzat. Nu-l iubesc.

- De ce?

- De unde să ştiu? Nu-l iubesc. Nu poţi iubi la comandă.

- Şi nici nu poţi să nu mai iubeşti la comandă, spuse Paul încet. O ştiu pe propria-mi piele.

- Asta e de domeniul trecutului. Nimic nu te poate opri să pleci în Australia. îţi voi scrie un articol superb despre ceea ce s-a întâmplat. E cadoul meu de nuntă!

- îmi faci rost şi de o mireasă?

- Mireasă?

- Da. Nu mă pot căsători fără mireasă.

- Dar Dina...

- Ce e cu Dina? Nu pot avea grijă de ea toată viaţa. Tatăl meu s-a purtat oribil cu ea şi am

protejat-o deoarece era speriată şi m-am temut să nu facă un gest necugetat care ar fi avut repercusiuni negative şi asupra mamei mele. Dar acum pleacă în Australia şi sper să rămână acolo. Se apropie de Alix şi o prinse de mâini. Astăzi, mulţumită ţie, am trecut de cea mai grea perioadă a vieţii mele. Sunt liber să-ţi spun că eşti singura femeie cu care vreau să-mi împart viaţa.

- Eu? întrebă ea, simţind cum îi creşte pulsul.

- Nu ştiai?

- Nu. Niciodată nu mi-ai dat motive să cred altceva decât că mă urăşti.

- Am încercat, dar a apărut Mark, un om atât de bun, care te iubea şi-şi făcea planuri de viitor cu tine. Am simţit cum se prăbuşeşte cerul.

- Şi înainte?

- Credeam că eşti rece ca o stâncă!

- Şi eu care credeam că din cauza Dinei. Aveam impresia că este ceva între voi.

- Am decis să-mi mărturisesc sentimentele în seara balului, dar tata a fost ucis şi eu eram suspectul numărul unu. De asta am spus atunci „E prea târziu“... Haide să nu mai vorbim despre trecut. Sunt liber acum şi te iubesc, mă crezi, Alix?

- Mi-ai spus că sunt asemenea diamantului. Rece şi strălucitoare.

- Nu, eşti luminoasă şi sclipitoare, o corectă el.

Eşti preţioasă asemenea unui diamant. Asta cred despre tine, Alix.

- In acest moment, mă simt ca o piatră de râu.

Paul o luă în braţe şi o strânse la piept.

- Când te-am sărutat în grădina cu trandafiri şi m-ai alungat, am crezut că nu te voi cuceri niciodată.

Alix simţi cum îi alunecă lacrimi pe obraz.

- Oh, Paul! N-am putut să te sărut deoarece te suspectam. Imi pare rău. In momentul acela mă uram; te iubeam, cum puteam să te cred un criminal?

- Ştiu că în adâncul sufletul n-ai crezut asta niciodată. Chiar dacă aveai dubii, m-ai ajutat. L-ai minţit pe inspectorul Truscott. Nu i-ai vorbit despre convorbirea mea cu Dina, spuse el mângâindu-i cu delicateţe părul. Iar astăzi ţi-ai pus viaţa în pericol pentru mine. Se aplecă şi-i sărută pătimaş buzele. Alix simţi cum o copleşeşte o stare de beatitudine. Fericirea pe care o aşteptase atâta vreme venise în sfârşit.

- Te doresc atât de mult, spuse Paul cu voce tremurătoare. Eşti viaţa mea... Fără tine...

- Voi sta lângă tine tot timpul. Nimic nu ne va despărţi. Ne căsătorim când vrei tu.

- Acum. Vreau să ne căsătorim acum.

încă o dată, buzele lor se întâlniră într-un sărut pasional şi Alix ştiu că-şi găsise bărbatul vieţii.

Sfârşit